உ

ஓம் முருகா.

குருவடி வாழ்க.

கந்தர் அந்தாதி, கந்தர் அனுபூதி, கந்தர் அலங்காரம், திருவகுப்பு ஆகிய நூல்கள்.

உ

முருகா

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

திருவகுப்பு, கந்தரந்தாதி, (உரையுடன்) கந்தரலங்காரம், கந்தரநுபூதி, வேல் விருத்தம், மயில் விருத்தம்

(இவை முழுவதும்)

தொகுப்பாசிரியர் :

கிருபானந்தவாரி

(ஆசிரியர்: 'திருப்புகழமிர்தம்')

வெளியிடுவோர் :

திருப்புகழமிர்தம் காரியாலயம்,

89, சிங்கண்ணசெட்டித் தெரு,

சிந்தாதிரிப்பேட்டை, சென்னை-2.

1965 விலை 1-50

பொருளடக்கம்

முருகா

முன்னுரை

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவமிகள் அருளிய திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் முழுவதும் வெளிவந்தபின் திருவகுப்பு கந்தரந்தாதி (உரையுடன்) கந்தரலங்காரம், கந்தரநுபூதி வேல்விருத்தம் மயில் விருத்தம் முதலியவைகள் கிடைக்காத படியால் அவைகளைத் தொகுத்து ஒருபுத்தகமாக வெளியிடவேண்டுமென்று பல அன்பர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி இப்போது அவைகளைத் தொகுத்து ஒருபுத்தகமாக வெளிவருகின்றது

திருவகுப்பு

திருப்புகழைப்போலவே இதுவும் சந்த நடையில் அமைக்கப் பெற்றது இந்நூலில் முருகவேளின் சீர்பாதம், வேலாயுதம், கடைக்கண்ணோக்கம், திருக்கரங்கள் இவைகளின் பெருமைகளையும், உமாதேவி, சிவலோகம், திருப்புகழ் உபதேசம், பிரசாதம் முதலியவைகளின் பெருமைகளையும், அடியார்களின் சிறப்பையும் எடுத்து ஓதப்பெறுவதால் நூலுக்குத் திருவகுப்பு என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று

கந்தரந்தாதி

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் பல புலவர்களது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி வாதத்தில் தோற்ற புலவர்களது செவிகளை அறுத்தொறுக்கும் வில்லிபுத்தூரருடைய செயலை மாற்றுதல் வேண்டும் என்று கருதி சனியூரில் வில்லிபுத்தூரரைச் சந்தித்து அவருடன் வாதிட்டு கந்தரந்தாதி பாடல் 54 வது பாட்டுக்கு உரைசொல்லமுடியாமல் வில்லிபுத்தூரர் விழிக்க அந்தப் பாட்டுக்கு நூலாசிரியராகிய அருணகிரிநாத சுவாமிகளே உரையருளினர்.

27, 29. 56, 65.75,89 96,100 ஆகிய பாடல்களில் திருஞான சம்பந்தரைப்பற்றிக் கூறியவையெல்லாம், முருகவேள் சாரூபம் பெற்ற அபரசுப்ரமணியருள் ஒருவரே முருகவேள் அருள்தாங்கி திருஞானசம்பந்தராக வந்து திகழ்த்தினர் என்று கருத வேண்டும். இதைப்பற்றி பழநி விரிவுரை 63வது பக்கத்தில் பார்க்கவும்

இந்நூலின்செய்யுட்கள் காப்பு இருபாடல்கள் தவிர மற்றவை, சி,சீ, செ,சே, தி,தீ, தெ,தே என்ற எட்டெழுத்துக்

களை முதல் எழுத்துக்களாக உள்ளதை மிகவும் உன்னற்பாலது இதில் ஆறுபடைவீட்டு ஸ்தலங்களும். கயிலை, திருவல்லம், திருவண்ணமலை, தில்லை, சீகாழி திருவரங்கம் இலஞ்சி முதலிய ஸ்தலங்களும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

கந்தரலங்காரம்

இது கந்தப் பெருமானுடைய அலங்காரங்களைக் கூறுவது எனப்பொருள்படும். அவர் ஊர்தி (மயில்), படை (வேல்), கொடி (சேவல்', நாம விசேடம் முதலியவைகளின் பெருமைகளையும் விளக்குவது ஆகும். இந்நூலில் பற்பல அரிய பெரிய கருத்துக்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றன அறஞ்செய்தலின் அவசியத்தையும், யமபயத்தையும் யாக்கை நிலையாமையையும், செல்வ நிலையாமையையும் சிவயோகத்தையும் முருகவேளை மறக்கக் கூடாது அவரையே நாம் அடைக்கலம் புகுதல் வேண்டும் என்பன போன்றவைகளையும் உள்ளம் உருக அன்பு பெருக ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் எடுத்து உபதேசிக்கின்ருர் இத்திருவருட்பாக்களை நாள்தோறும் பாராயணஞ்செய்வோர் துன்பங்கள் பலவும் நீங்கி இன்புற்று கந்தவேளின் தண்ணருளைப்பெற்று நலம் பெறுவார் என்பது 101வது செய்யுளால் இனிது விளங்குகின்றது

கந்தரநுபூதி

இது ஒரு மந்திர நூல் வடிவில் சிறியது. வளத்தில் பெரியது கந்தர் என்ற சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் உண்டு. வடமொழி நிகண்டில் ''பகைவர்களின் பராக்கிரமத்தை வற்றச் செய்பவன் கந்தன்'. என்று கூறுகிறது. கந்து என்ருல் பற்றுக்கோடு. உயிர்களுக்குப் பற்றுக்கோடாக இருப்பவன் கந்தன்.

பூதி என்ற சொல்லுக்கு ஒன்றுபடுதல் என்று பொருள். 'அநு' என்ருல் தொடர்வது என்று பொருள். கந்தரோடு ஒன்றுபடுவது கந்தரநுபூதி.

ஆதலினுல் இத்தகு வித்தகம் நிறைந்த நூல்களை ஓதி உணர்ந்து அன்பர்கள் நலம் பெற எம்பெருமானை வேண்டுகிறேன்.

அன்பன்.

கிருபானந்தவாரி

உ

முருகா

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருவகுப்பு

---

1. சீர்பாத வகுப்பு

உததியிடை கடவுமர கதவருண குலதுரக
வுபலளித கனகரத சதகோடி சூரியர்கள்
உதயமென வதிகவித கலபகக மயின்மிசை
யுகமுடிவி னிருளகல வொருசோதி வீசுவதும்
உடலுமுட லுயிருநிலை பெறுதல்பொரு ளெனவுலக
மொருவிவரு மநுபவன சிவயோக சாதனையில்
ஒழுகுமவர் பிறிதுபர வசமழிய விழிசெருகி
யுணர்வுவிழி கொடுநியதி தமதூடு நாடுவதும்
உருவெனவு மருவெனவு முளதெனவு மிலதெனவு
முழலுவன பரசமய கலையார வாரமற
உரையவிழ வுணர்வவிழ வுளமவிழ வுயிரவிழ
வுளபடியை யுணருமவ ரநுபூதி யானதுவும்
உறவுமுறை மனைவிமக வெனுமலையி லெனதிதய
வுருவுடைய மலினபவ ஜலராசி யேறவிடும்
உறுபுணையு மறிமுகமு முயரமரர் மணிமுடியி
லுறைவதுவு முலைவிலது மடியேன் மனோரதமும்

இதழிவெகு முககங்கன நதியறுகு தறுகணர
இமகிரண தருணவுடு பதிசேர்ஜ டாமவுலி
இறைமகிழ வுடைமணியொ டணிசகல மணிகலென
இமையமயில் தழுவுமொரு திருமார்பி லாடுவதும்

இமையவர்கள் நகரிலிறை குடிபுகுத நிருதர்வயி
றெரிபுகுத வுரகர்பதி யபிஷேக மாயிரமும்
எழுபிலமு நெறுநெறென முறியவட குவடிடிய
இளையதளர் நடைபழகி விளையாடல் கூருவதும்
இனியகனி கடலைபய றொடியல்பொரி யமுதுசெயு
மிலகுவெகு கடவிகட தடபார மேருவுடன்
இகலிமுது கிரிகிரி நெரியவளை கடல்கதற
எழுபுவியை யொருநொடியில் வலமாக வோடுவதும்
எறுழிபுலி கரடியரி கரிகடமை வருடையுழை
யிரலைமரை யிரவுபக லிரைதேர்க டாடவியில்
எயினரிடு மிதணதனி லிளகுதினை கிளிகடிய
வினிதுபயில் சிறுமிவளர் புனமீ துலாவுவதும்

முதலவினை முடிவிலிரு பிறையெயிறு கயிறுகொடு
முதுவடவை விழிசுழல வருகால தூதர்கெட்
டுடுகுவது மருணெறியி லுதவுவது நினையுமவை
முடியவரு வதுமடியர் பகைகோடி சாடுவதும்
மொகுமொகென மதுபமுரல் குரவுவிள வினதுகுறு
முறியுமலர் வகுளதள முழுநீல தீவரமும்
முருகுகமழ் வதுமகில முதன்மைதரு வதும்விரத
முனிவர்கரு தரியதவ முயல்வார் தபோபலமும்
முருகசர வணமகளி ரறுவர்முலை நுகருமறு
முககுமர சரணமென வருள்பாடி யாடிமிக
மொழிகுழற வழுதுதொழு துருகுமவர் விழியருவி
முழுகுவதும் வருகவென வறைகூவியாளுவதும்
முடிய வழி வழியடிமை யெனுமுரிமை யடிமைமுழு
துலகறிய மழலைமொழி கொடுபாடு மாசுகவி
முதலமொழி வனநிபுண மதுபமுக ரிதமவுன
முகுளபரி மளநிகில கவிமாலை சூடுவதும் :

மதசிகரி கதறிமுது முதலைகவர் தரநெடிய
மடுநடுவில் வெருவி யொரு விசையாதி மூலமென

வருகருணை வரதனிக லிரணியனை நுதியுகிரின்
வகிருமட லரிவடிவு குறளாகி மாபலியை
வலியசிறை யிடவெளியின் முகடுகிழி படமுடிய
வளருமுகில் நிருதனிரு பதுவார்கு பூதரமும்
மகுடமொரு பதுமுறிய வடுபகழி விடுகுரிசின்
மருகனிசி சரர்தளமும் வருதார காசுரனும்
மடியமலை பிளவுபட மகரசல நிதிகுறுகி
மறுகிமுறை யிடமுனியும் வடிவேலனீலகிரி
மருவுகுரு பதியுவதி பவதிபக வதிமதுர்
வசனிபயி ரவிகவுரி யுமையாள்த்ரி சூலதரி
வநிதைமது பதியமலை விசயைதிரி புரைபுநிதை
வநிதையபி நவையநகை யபிராம நாயகிதன்
மதலைமலை கிழவனநு பவனபய னுபயசதுர்
மறையின்முத னடுமுடிவின் மணநாறு சீறடியே.

✓2. தேவேந்திர சங்கவகுப்பு

திரணியி லரணிய முரணிர ணியனுடல்
தனைநக நுதிகொடு
சாடோங்குநெ டுங்கிரி யோடேந்துப யங்கரி
தமருக பரிபுர வொலிகொடு நடநவில்
சரணிய சதுர்மறை
தாதாம்புய மந்திர வேதாந்தப ரம்பரை
சரிவளை விரிசடை யெரிபுரை வடிவினள்
சததள முகுளித
தாமாங்குச மென்றிரு தாளாந்தர அம்பிகை
தருபதி சுரரொடு சருவிய வசுரர்கள்
தடமணி முடிபொடி
தாளும்படி செங்கையில் வாள்வாங்கிய சங்கரி;
இரணகி ரணமட மயின்ம்ருக மதபுள
கிதவிள முலையிள

நீர்தாங்கிநு டங்கிய நூல்போன்றம ருங்கினள்
இறுகிய சிறுபிறை யெயிறுடை யமபட
ரெனதுயிர் கொளவரின்
யானேங்குதல் கண்டெதிர் தானேன்றுகொ
ளுங்குயில்
இடுபலி கொடுதிரி யிரவல ரிடர்கெட
விடுமன கரதல
ஏகாம்பரை யிந்திரை மோகாங்கசு மங்கலை
எழுதிய படமென விருளறு சுடரடி
யிணைதொழு மவுனிக
ளேகாந்தசு கந்தரு பாசாங்குச சுந்தரி

கரணமு மரணமு மலமொடு முடல்படு
கடுவினை கெடநினை
காலாந்தரி கந்தரி நீலாஞ்சனி நஞ்சுமிழ்
கனலெரி கணபண குணமணி யணிபணி
கனவளை மரகத
காசாம்பர கஞ்சுளி தூசாம்படி கொண்டவள்
கலைகழ னிலையல ருயிரவி பயிரவி
கவுரிக மலைகுழை
காதார்ந்தசெ ழுங்கழு நீர்தோய்ந்தபெ ருந்திரு
கரைபொழி திருமுக கருணையி லுலகெழு
கடனிலை பெறவளர்
காவேந்திய பைங்கிளி மாசாம்பவி தந்தவன் ;

அரனெடு வடவரை யடியொடு பொடிபட
அலைகடல் கெடவயில்
வேல்வாங்கிய செந்தமிழ் நூலோன்கும ரன்குகன்
அறுமுக னொருபதொ டிருபுய னபிநவ
னழகிய குறமகள்
தார்வேய்ந்தபு யன்பகை யாமாந்தர்க ளந்தகன்

அடன்மிகு கடதட விகடித மதகளி
றனவர தமுமக
லாமாந்தர்கள் சிந்தையில் வாழ்வாம்படி செந்திலில்
அதிபதி யெனவரு பொருதிறன் முருகனை
யருள்பட மொழிபவ
ராராய்ந்துவ ணங்குவர் தேவேந்திர சங்கமே.

---

3. வேல் வகுப்பு

பருத்தமுலை சிறுத்தவிடை வெளுத்தநகை
கறுத்தகுழல் சிவத்தவிதழ் மறச்சிறுமி
விழிக்குநிக ராகும்
பனைக்கைமுக படக்கரட மதத்தவள
கச்சக்கடவுள் பதத்திடுநி களத்துமுளை
தெறிக்கவர மாகும்
பழுத்தமுது தமிழ்ப்பலகை யிருக்குமொரு
கவிப்புலவ னிசைக்குருகி வரைக்குகையை
யிடித்துவழி காணும்
பசித்தலகை முசித்தழுது முறைப்படுத
லொழித்தவுண ருரத்துதிர நிணத்தசைகள்
புசிக்கவரு ணேரும் ;
சுரர்க்குமுநி வரர்க்குமக பதிக்கும்விதி
தனக்குமரி தனக்குநரர் தமக்குமுறு
மிடுக்கண்வினை சாடும்
சுடர்ப்பரிதி யொளிப்பநில வொழுக்குமதி
யொளிப்பஅலை யடக்குதழ லொளிப்பவொளி
ரொளிப்பிரபை வீசும்
துதிக்குமடி யவர்க்கொருவர் கெடுக்கவிடர்
நினைக்கினவர் குலத்தைமுத லறக்களையு
மெனக்கொர்துணை யாகும்

சொலற்கரிய திருப்புகழை யுரைத்தவரை
யடுத்தபகை யறுத்தெறிய வுறுக்கியெழு
மறத்தைநிலை காணும் :

தருக்கிநமன் முருக்கவரி னெருக்குமதி
தரித்தமுடி படைத்தவிறல் படைத்தவிறை
கழற்குநிக ராகும்

தலத்திலுள கணத்தொகுதி களிப்பினுணை
வழைப்பதென மலர்க்கமல கரத்தின்முனை
விதிர்க்கவளை வாகும்

தனித்துவழி நடக்குமென திடத்துமொரு
வலத்துமிரு புறத்துமரு கடுத்திரவு
பகற்றுணைய தாகும்

சலத்துவரு மரக்கருடல் கொழுத்துவளர்
பெருத்தகுடர் சிவத்ததொடை யெனச்சிகையில்
விருப்பமொடு சூடும் :

திரைக்கடலை யுடைத்துநிறை புனற்கடிது
குடித்துடையு முடைப்படைய வடைத்துதிர
நிறைத்துவிளை யாடும்

திசைக்கிரியை முதற்குலிச னறுத்தசிறை
முளைத்ததென முகட்டினிடை பறக்கவற
விசைத்ததிர வோடும்

சினத்தவுண ரெதிர்த்தரண களத்தில்வெகு
குறைத்தலைகள் சிரித்தெயிறு கடித்துவிழி
விழித்தலற மோதும்

திருத்தணியி லுதித்தருளு மொருத்தன்மலை
விருத்தனென துளத்திலுறை கருத்தன்மயி
னடத்துகுகன் வேலே.

4. திருவேளைக்காரன் வகுப்பு

ஆனபய பத்திவழி பாடுபெறு முத்தியது
வாகநிகழ் பத்தசன வாரக் காரனும்
ஆரமது ரித்தகனி காரணமு தற்றமைய
ஞருடனு ணக்கைபரி தீமைக் காரனும்
ஆகமம்வி ளைத்தகில லோகமு நொடிப்பளவி
லாசையொடு சுற்றுமதி வேகக் காரனும்
ஆணவவ முக்கடையு மாவியை விளக்கியநு
பூதியடை வித்ததொரு பார்வைக் காரனும்
ஆடலைவு பட்டமரர் நாடதுபி ழைக்கவம
ராவதிபு ரக்குமட லாண்மைக் காரனும்
ஆடகவி சித்ரகன கோபுரமு கப்பிலரு
ணைபுரியி னிற்குமடை யாளக் காரனும்
ஆயிரமு கத்துநதி பாலனும கத்தடிமை
யானவர்தொ டுத்தகவி மாலைக் காரனும்
ஆறுமுக வித்தகனு மாறிருபு யத்தரசு
மாதிமுடி வற்றதிரு நாமக் காரனும் :

யானெனதெ னச்சருவு மீனசம யத்தெவரும்
யாருமுணர் தற்கரிய நேர்மைக் காரனும்
யாதுநிலை யற்றலையு மேழுபிற விக்கடலை
யேறவிடு நற்கருணை யோடக் காரனும்
ஏரகமி டைக்கழிசி ராமலைதி ருப்பழநி
யேரணிசெ ருத்தணியில் வாசக் காரனும்
ஏழையினி ரட்டைவினை யாயதொரு டற்சிறையி
ராமல்விடு வித்தருள்நி யாயக் காரனும்
யாமளைம ணக்குமுக சாமளைம ணிக்குயிலை
யாயெனவ ழைத்துருகு நேயக் காரனும்
ஏதமற நிச்சயம னோலயவி ளக்கொளியும்
யாகமுநி வர்க்குரிய காவற் காரனும்

ஈரிரும ருப்புடைய சோனைமத வெற்பிவரும்
யானையள விற்றுவளு மாசைக் காரனும்
ஏடவிழ்க டப்பமலர் கூதளமு டிக்குமிளை
யோனுமறி விற்பெரிய மேன்மைக் காரனும்;

வானவர்பொ ருட்டுமக வானதுபொ ருட்டுமலர்
வாவியிலு தித்தமுக மாயக் காரனும்
வாரணப திக்குதவு நாரணனு வக்குமரு
மானுமய னைக்கறுவு கோபக் காரனும்
வாழியென நித்தமற வாதுபர விற்சரண
வாரிசம ளிக்குமுப காரக் காரனும்
மாடமதில் சுற்றியத்ரி கூடகிரி யிற்கதிர்செய்
மாநகரி யிற்கடவு ளாயக் காரனும்
வாளெயிற துற்றபகு வாய்தொறுநெ ருப்புமிழும்
வாசுகியெ டுத்துதறும் வாசிக் காரனும்
வானகிரி யைத்தனது தாளிலிடி யப்பொருது
வாகைபுனை குக்குடப தாகைக் காரனும்
மாசிலுயி ருக்குயிரு மாசிலுணர் வுக்குணர்வும்
வானிலணு வுக்கணுவு பாயக் காரனும்
வாதனைத விர்த்தகுரு நாதனும்வெ ளிப்படம
காடவியி னிற்பதொர்ச காயக் காரனும்

மீனவனு மிக்கபுல வோருமுறை பொற்பலகை
மீதமர்த மிழ்த்ரயவி நோதக் காரனும்
வேரிமது மத்தமதி தாதகிக டுக்கைபுனை
வேணியர்து திப்பதொரு கேள்விக் காரனும்
வேலைதுகள் பட்டுமலை சூரனுடல் பட்டுருவ
வேலையுற விட்டதனி வேலைக் காரனும்
மீனுலவு கிர்த்திகைகு மாரனுமி னைக்குமவர்
வீடுபெற வைத்தருளு தாரக் காரனும்
மேனையரி வைக்குரிய பேரனும தித்ததிறல்
வீரனும ரக்கர்குல சூறைக் காரனும்

வேதியர்வெ றுக்கையும நாதிபர வஸ்துவும்வி
சாகனும்வி கற்பவெகு ரூபக் காரனும்
வேடுவர்பு னத்திலுரு மாறிமுனி சொற்படிவி
யாகுலம னத்திநெடு போம்விற் காரனும்
மேவியபு னத்திதணி லோவியமெ னத்திகழு
மேதகு குறத்திதிரு வேளைக் காரனே.

---

5. பெருத்த வசன வகுப்பு

அருக்க னுலவிய சகத்ர யமுமிசை
யதிற்கொள் சுவையென வனைத்து நிறைவதும்
அவஸ்தை பலவையு மடக்கி யகிலமு
மகிழ்ச்சி பெறவினி திருக்கு மவுனமும்
அசட்டு வெறுவழி வழக்கர றுவரு
மரற்று வனபொருள் விகற்ப மொழிவதும்
அழுக்கு மலவிருண் முழுக்கி னுழல்வதை
யடக்கி யவநெறி கடக்க விடுவதும் ;

எருக்கு மிதழியு முடிக்கு மிறைகுரு
வெமக்கு மிறையவ னெனத்தி கழுவதும்
இரட்டை வினைகொடு திரட்டு மலவுட
லிணக்க மறவொரு கணக்கை யருள்வதும்
இருக்கு முதலிய சமஸ்த கலைகளு
மிதற்கி தெதிரென வினைக்க வரியதும்
இறக்க வெனதெதிர் நடக்கும் யமபடர்
கடக்க விடுவதொ ரியற்கை யருள்வதும் ;

நெருக்கு வனவுப நிடத்தினி றுதிகள்
நிரப்பு கடையினி லிருப்பை யுடையதும்
நெருப்பு நிலம்வெளி மருத்து வனமென
நிறைத்த நெறிமுறை கரக்கு முருவமும்

நினைப்பு நினைவது நினைப்ப வனுமறு
நிலத்தி னிலைபெற நிறுத்த வுரியதும்
நிலைத்த வடியவர் மலைத்த லதுகெட
நிவிர்த்தி யுறவநு பவிக்கு நிதியமும்;
உருக்கு திருவருள் திளைத்து மகிழ்தர
வுளத்தொ டுரைசெய லொளித்து விடுவதும்
ஒளிக்கு மொளியென வெளிக்கும் வெளியென
உயிர்க்கு முயிரென நிகழ்ச்சி தருவதும்
உரத்த தனிமயி லுகைத்து நிசிசர
ரொளிக்க அமர்பொரு சமர்த்த னணிதழை
உடுத்த குறமகள் மணக்கும் அறுமுகன்
ஒருத்த னருளிய பெருத்த வசனமே.

---

6. பூத வேதாள வகுப்பு.

அருண கணபண புயக சுடிகையி
னகில புவனமு முதவு மலைமகள்
அமலையாரியை யந்தரி சுந்தரி
யிமய மாமயி லம்பைத்ரி யம்பகி
அச்சுதச கோதரிய னைத்துவே தத்தலைவி
யற்புதபு ராதனிவ ரப்ரகா சப்ரக்ருதி
அம்பொற் குண்டலப் பேதை சாம்பவி
விம்பக் கிஞ்சுகப் பூவை பூங்கொடி
அக்ஷர லக்ஷஜ பத்தர்க்ர மத்திடு
சக்ரத லத்த்ரி யக்ஷிச டக்ஷரி
ஆயிதிரு மைந்தன் முக மாயிரம்வி ளங்கியதொ
ராறுதர வந்தருளு மாறுமுக புண்டரிகன்
அருவரை திறந்துவன் சங்க்ராம கற்கிமுகி
யபயமிட வஞ்சலென் றங்கீர னுக்குதவி

அரசறிய வாமனமு நிக்கொருத மிழ்த்ரயமு
மபரிமித மாகவிவ ரித்தகட வுட்புலவன்
அநுபவ சித்த பவக்கட லிற்பு காதெனை
வினவியெ டுத்தருள் வைத்த கழற்க்ரு பாகரன்
ஆசிலா சார தபோதன ரின்புறும்
வாசகா தீத மனோலய பஞ்சரன்
அகரு ம்ருகமத களப பரிமள
விகட முகபட கடின புளகித
அமிர்த பூதரி யண்டர்செ ழுங்கொடி
குமுத வாய்மயில் குஞ்சரி மஞ்சரி
அக்கமொரு கோடிபெறு வஜ்ரபா ணிக்குமரி
தக்கவம ராவதிபு ரக்குமா னைக்கிறைவன்
ஐம்பத் தொன்றில்எட் டாறில் மூன் றினில்
ஐந்திற் றங்குமப் பாலை வான்பொருள்
அப்படி பத்தி பழுத்த மனத்தின
ரர்ச்சனை மெச்சிய செச்சை மணிப்புயன்
ஆறுநிலை யென்றுமுத லாகியப ரங்கிரியு
மாவின னெடுங்குடியு மாரண முடிந்திடமும்
அருணையு மிலஞ்சியுஞ் செந்தூர்தி ருப்பழநி
யடியர்மன பங்கயஞ் செங்கோடி டைக்கழியும்
அநவரத நீலமலர் முத்தெறிசு னைப்புனலி
லருவிகுதி டாய்தருசெருத்தணியென்வெற்புமெனும்
அலகில் திருப்பதி யிற்பயில் கற்ப காடவி
யநுபவ னத்தனி ருத்தன ரத்த வாடையன்
ஆறுமா மாதர் பயோதர பந்தியி
லாரவே பாலமு தாருநெ டுந்தகை;

வருண சரவண மடுவில் வருமொரு
மதலை மறைகமழ் குதலை மொழியினன்
மதுக ராரவ மந்திர சிந்துர
மணம ருத கடம்பு புனைந்தவன்

மட்டொழுகு சாரமது ரித்ததே னைப்பருக
மர்க்கடச மூகமமை தொட்டிரு ளெட்டுவரை
மன்றற் பைம்புனத் தாள்ப தாம்புயம்
வந்திக் குந்தனிக் காம வாஞ்சையன்
மத்தமு டித்தரு ளத்தர்ப்ரி யப்பட
சித்தம றைப்பொரு ளைத்தெளி வித்தவன்
மாதிரமு மந்தரமு நீருநில னுங்கனக
மால்வரையு டன்சுழல வாசுகிவி டம்பொழிய
மகரசலி லங்கடைந் திந்த்ராதி யர்க்கமுது
பகிர்தரு முகுந்தன்மன் பஞ்சாயு தக்கடவுள்
மருகன்மற வாதவர்சி னைப்பவைமு டிக்குமவ
னுருகுமடி யாரிருவி னைத்தொகைய றுக்குமவன்
மறவர்பொ ருப்பி லொருத்திபொ ருட்ட நாளிள
வடிவமு மூக்க நரைத்தவி ருத்த வேதியன்
மாதரா ரூப னிராகுல சிந்தைய
னுதிகூ தாள மதாணிய லங்க்ருதன்
வரத விதரண விரத அநுபவ
மவுன குருபர னிபுண குணதரன்
வனஜ ஜாதனை யன்றுமு னிந்தற
வலிய பாரவி லங்கிடு புங்கவன்
மட்டிலிரு நாலுதிசை கட்டுநே மிக்கிரியு
முத்தரகு ணதிகுட தக்ஷிணை திக்கிரியும்
மங்கத் துங்க விட் டேறு வாங்கிய
செங்கைப் பங்கயச் சோதி காங்கெயன்
மத்தம லத்ரய மித்தைத விர்த்தருள்
சுத்தப வித்ரசி வர்த்திய ளிப்பவன்
வாரணமு கன்றனது தாதையைவ லஞ்சுழல
வாகைமயில் கொண்டுலகு சூழ்நொடிவ ருங்குமரன்
மயமுறு ப்ரபஞ்சமுஞ் சங்கேத ஷட்சமய
வழியுமன முங்கடந் தெங்கேனு நிற்குமவன்

மதுரமொழி யாலுலகனைத்தையுமு ணர்த்து'மவன்
வடவனல நேர்கொடிய குக்குடமு யர்த்தகுகன்
மரகத பக்ஷ குலத்துர கத்தி வாகரர்
வடிவையு ருக்கி வடித்ததி ருக்கை வேல்கொடு
வாரிகோ கோவென வாய்விடவந்தெதிர்
சூரமா சேனையை மோதுக ளந்தனில் :

உருவ மிருளெழ வெயிறு நிலவெழ
வுலகு வெருவர வசைய வருவன
உடைய நாயகி கண்டும கிழ்ந்திட
நடைவி நோதவி தம்புரி பந்திய
ஒக்கலைவி டாதழுத ரற்றுபா லர்க்குமிக
வுச்சிவெடி யாதுநிண மெத்தவே தப்புவன
உங்குக் கிங்குவிட் டாழி நான்கினு
மொன்றுக் கொன்றடி பாய்தல் காண்பன
யுத்தக ளத்தினில் ரத்நம ணிக்குவை
யொட்டமொ டொற்றையி ரட்டைபி டிப்பன
யோகினிக ளும்பெரிய சாகினிக ளும்புதிய
மோகினிக ளும்பழைய டாகினிக ளும்புகழ
உவணநிரை கொண்டிடுஞ் செங்காவ ணத்திடையி
லுறவுகொள வந்துதம் பெண்காறை கட்டுவன
உமிழ்குருதி யாறடைப டக்குறட டுக்கியதி
லுபவனமொ ரேழையுமு நித்தருகொ ழுக்குவன
உடுபட லத்தை மறைத்த குறைக்கு வாலுட
லுதிரச முத்திர முற்று நிலைப்ப டாதன
ஓடைமால் வாரண யூகம டங்கலு
மோரொர்பேய் நீள்கடை வாயி லடங்குவ
உடலி னிசிசரர் மவுலி யொலியலு
முதடு மலைவன பதடி முலையின
உததி யேழும டங்கவு றிஞ்சியு
முதர வாரழ னின்றுகொ ளுந்துவ

உக்கிரவி ராவணனெ னுத்தமே ருக்கிரியு
மொற்றியிரு தோள்கொடுப றித்திடா தப்புவன
ஒன்றித் திண்குரற் கூகை பாம்பொடு
வென்றிச் செந்தலைத் தாலி பூண்பன
ஒக்கமி டற்றி னிறக்கு குறைத்தலை
விக்கி வெளுக்க வெளுக்க விழிப்பன
யோகுபுரி யுங்குகையும் யோகபர ரும்பொருவ
ஓடைமத தந்திவயி றாடினிது றங்குவன
உசிதபிசி தங்கொணர்ந் திங்கேற விற்றுமென
மதமலையெ லும்புகொண் டங்காடி கட்டுவன
உதிரநிண வாள்பெருக வொட்டுவன வெட்டுவன
உடலினொடு லூடுருவ முட்டுவன தட்டுவன
ஒழுகுபி ணத்துநி ணத்தின ளற்றி லேபழு
ஒடியவு ழக்கிவ ழுக்கி யுருட்டி வீழ்வன
ஊசலார் வார்குழை யோலை யிடும்படி
யோதுசா மீகர நேமி பிடுங்குவ ;

கரண மிடுவன குணலை யிடுவன
கழையை நடுவன பவுரி வருவன
ககன கூடமு டைந்துவி ழும்படி
கதறி வாயனல் கண்கனல் சிந்துவ
கைச்சதியி னுமுறைவி தித்தவா முற்கடித
சச்சபுட சாசபுட சட்பிதா புத்திரிக
கண்டச் சம்பதிப் பேத மாம்பல
கஞ்சப் பஞ்சகத் தாள மாம்படி
கற்சரி யுற்சவ தர்ப்பண லக்ஷண
சச்சரி மட்டிசை யொற்றிய றப்பன
காயெரிய பங்கியொடு சேகரமி குந்தசைவ
காதுபடு சங்கவள மாலிகைபு னைந்திசைவ
கருணைய திகந்துவஞ் தொண்கோகு லப்பெரிய
கருமுடியொ டும்படுங் கங்காள மொத்துவன

கடிபயிர வாதிகள்ப்ரியப்படுக திக்கிசைய
நடைநவி லு பாவனை யுதிக்குநட வித்தையின
கடகம டுத்த விடக்கை வலக்கை வாளின
கருதிய லக்ஷிய லக்ஷண முற்று மோதுவ
காலமா ருத வராளிசி கண்டிகை
பாலசீ காமர மானவி பஞ்சிகை
கவுட பயிரவி லளிதை கயிசிகை
கவுளி மலகரி பவுளி யிசைவன
கனவ ராடிய ரும்பட மஞ்சரி
தனத ஞசிவி தம்படு பஞ்சமி
கைச்சுலவு கோன்முறைவி சித்தரா க்ஃந்தடைவி
லுச்சமது சாதிகமெ டுத்துமே லெட்டுவன
கஞ்சக் கஞ்சநற் றேசி ராஞ்சிகு
றிஞ்சிப் பண்குறிஞ் சியாழை யேந்துவ
கற்றவு டுக்கையி டக்கைக ளப்பறை
மத்தளி கொட்டிய முற்றும டிப்பன
காரெனமு ழங்குகுர லேறுதுடி சந்த்ரவளை
வீரமுர சுந்திமிற டாரிகுட பஞ்சமுகி
கரடிபறை யங்கனங் தங்கோடி கொட்டுவன
முறைமுறை கவந்தரின் றொன்றோடு கிட்டுவன
கசரதப தாகினிய ரக்கர்துணி பட்டுவிழு
களமுழுதும் வாழியதி ருப்புகழ்மு ழக்குவன
கடிடகு ணத்த சினத்த சகத்ர யோசனை
நெடிய கழுத்த சுழித்த விழித்த பார்வைய
காதநா ருயிர கோடி வளைந்தன
பூதவே தாள மநேகவி தங்களே.

---

7. பொருகளத் தலகை வகுப்பு

அதிர்த்த பரிபுர பதத்தி பயிரவி
யமைத்த கரதலி ப்ரியத்தை யுடையன
அடித்த தமருக கரத்தர் பயிரவர்
நடித்த நவரச நடத்தை யறிவன
அருக்கர் பதமல வுடுக்கள் பதமள
வடுக்கு பிணமொரு குறட்டி லடைசுவ
அளக்க ருடைபட மிகுத்த குருதியை
யடைத்து மடைபட வுடைத்து விடுவன
அரக்கர் முடிகளை யடுப்பு வகிர்வன
அவற்றி னுலையென இரத்தம் விடுவன
அடுக்க லெனுமவ ரெயிற்றை யவர்கர
வகப்பை யவைகொடு புகட்டி யடுவன
அமிழ்த்தி யடிவிழு பிணத்தி னிணவெளி
றளற்றி னிடையடி வழுக்கி விழுவன
அடப்பை யிடவரு மணுக்க ருடன்வரு
தடக்கை மதமலை நடத்தி வருவன ;

குதித்து மகிழ்வொடு மிதித்து நடமிடு
குறட்கு மிகுதசை கொடுத்து வருவன
கொழுத்த குரகத விறைச்சி வகைவகை
குவித்து முறைமுறை யவித்து நுகர்வன
குருத்து மலரினும் வெளுத்த நிணமது
கொளுத்தி யனலதில் வெதுப்பி யிடுவன
குதட்டி நெடியன வுதட்டி விடுதசை
கொடிக்கு முதுசின நரிக்கு முமிழ்வன
குணக்கு வளைகடல் வடக்கி யமதிசை
குடக்கு முழுவது மடக்கு வயிறின
குரக்கு மிடறின கரத்தி லெழுகிரி
குலுக்கி யடியொடு பறித்து நிமிர்வன

குதித்து முழுகியு மிரத்த நதியிடை
குடித்து முணர்வொடு களித்து வருவன
குறத்தி யிறைவனை நிறைத்து மலரடி
குறித்து வழிபடு குணத்தை யுடையன ;

துதிக்கை மலைகளை யடுக்கி யலகைகள்
துதிக்க அவைமிசை யிருக்கு மரசின
துளக்க முறுசுடர் விளக்கை யனையன
சுழித்து வெருவர விழித்த விழியின
துதித்து வழிபட நடத்தல் குறையன
சுகித்து வெளிபட நகைத்து வருவன
துணித்த கரியுட றிணித்த மிடறிடை
துவக்கி யவசமொ டுவிக்கி நிமிர்வன
தொலைத்த முடிநிரை பரப்பி வயிரவர்
சுழற்றி நடமிடு துருத்தி யிடுவன
துணுக்க முளவவர் துணுக்க மிலையென
எடுத்த கழிநெடில் படித்து வருவன
சுரர்க்கு மகபதி தனக்கு மினியொரு
துளக்க மிலையென மகிழ்ச்சி புகல்வன
தொகுக்கு தொகுதொகு தொகுக்கு தொகுதொகு
தொகுக்கு தொகுவென நடித்து வருவன :

எதிர்த்து மலைவன முடித்து வெளிமுக
டிடித்து விழுமிடி யிடித்த குரலின
இரட்டை யிளமதி யுதித்த வெனவெளி
றெயிற்றி னிலவெழு மிருட்டு வடிவின
இயக்க முறுபல ரதத்தி னுருளைக
ளிருத்தி யணிதரு பெருத்த குழையின
இடக்கை குடமுழ வுடுக்கை துடிபறை
யெடுத்து முகிலென முழக்கி வருவன
இதத்த கயிசிக மினித்த பயிரவி
யெழுப்பி யெழுவகை நிருத்த மிடுவன

இறப்பும் வருமெழு பிறப்பு மறவினி
திருத்து மெனமயில் விருத்த மொழிவன
இடைக்க ழியிலொரு செருத்த ணியிலினி
திருக்கு மறுமுக னொருத்த னிளையவன்
இளைத்து நிசிசரர் பதைத்து மடியவொ
ரிமைப்பி லமர்பொரு களத்தி னலகையே.

---

8. செருக்களத் தலகை வகுப்பு.

குதிரைத் திரள்பட் டபிணத் தையெடுத்
துதிரப் புனலிற் குளிக்கு மொருதிரள்
குருதிக் கடலைப் பெருகப் பருகிக்
குணலைத் திறனிற் களிக்கு மொருதிரள்
கொடுகொட் டிபடத் துடிகொட் டிநடத்
தடமிட் டுவளைத் திருக்கு மொருதிரள்
குடரைப் புயமிட் டுடலைச் சிறுகக்
குலையிட் டதிரச் சிரிக்கு மொருதிரள் :
சதையைச் சிலகைக் கொளமற் றதனைச்
சருவிச் சருவிப் பறிக்கு மொருதிரள்
தறுகட் சிறுகட் டவளக் கவளத்
தமரத் திமிரப் பனைக்கை மதமலை
தலையுக் குளநற் றருணக் கிரணத்
தரளத் திரளைக் குவித்த டியெனுரல்
தனிலிட் டதனைத் தகுகைத் தலமுற்
றிடுநெட் டைமருப் புலக்கை முறைமுறை :
எதிரிட் டதுகுத் திமுடித் தலையொப்
பவடுப் பெனவைத் தெறுப்பு விறகினை
எரியிட் டெரியிட் டுருவத் துடனெட்
டுலைவைத் துணவைச் சமைக்கு மொருதிரள்

இருள்செற் றதடித் திளையொத் திடுகட்
கமெடுத் தெறியத் தெறித்த தலேகளை
இதெனக் கதுனக் கதுமற் றதனுக்
கெனமொய்த் துலவிப் பொறுக்கு மொருதிரள் ;
அதரத் துவிரற் படவைத் துமிகுத்
தரவத் தொடுகொக் கரிக்கு மொருதிரள்
அமுதொத் தநிணத் தசைமுக் கியறத்
தவசத் துயிலிற் கிடக்குமொருதிரள்
அடவிப் புனமுற் றகுறத் திருவுக்
கமைவுற் றமணிப் புயத்த னறுமுக
அடன்மிக் கதயித் தியர்பட் டுவிழப்
பொருதிட் டசெருக் களத்தி லலகையே.

---

9. போர்க்களத் தலகை வகுப்பு.

பகலிர வின்றியொர் புகறிசை நந்திய பற்பா னுத்தகை
படமுதல் விசும்பு தூர்த்த டுக்கு பிணமலே
பவுரிவ ரும்பரி புரநரல் பங்கய வித்தா ரத்தன
பயிரவி பதங்கள் வாழ்த்தெ டுத்த பசியன
பரியகொ மூந்தசை பயிரவ ரென்றுப லிக்கா நிற்பவர்
பகரிட மறிந்து பாத்தி ரத்தி லிடுவன
பரவிவ ருங்குறள் பசிதணி யும்படி பட்டார் கைப்படு
பரிசையின் முகந்து சூட்டி றைச்சி சொரிவன
படுகள மென்பதொர் செறுவில் விளைந்தன பற்கோ
வைப்பயில்
பவுரிவி சைகொண்டு தீட்டி மெத்த வடுவன
பரியணி திண்பணை முடியம டிந்துடல் பப்பா நித்துணி
படவிழு பெருங்கை மரக்க ருக்கல் பகிர்வன

படைவிச யங்தெரி சலதிவ லம்புரி பற்ருர் பட்டுள
பலபல விதங்க ளார்ப்பெ டுக்கு முதடின
பகடுபி ளந்தத னுரிவைபு னைந்திடு குப்பா யத்தன
பதவிய ரிணஞ்செ யூட்டு டுத்த வுடையின ::

உகமுடி வன்றினும் வெருவவ ரும்பல வுற்பா தத்தன
வொளிமதி வகிர்ந்த கீற்றெ யிற்று நிலவின
உருவமி ருண்டன கிரிவி லங்கலி னுட்பாய் கிற்பன
உலவிநி ணமொண்டு கூட்ட மைத்து நுகர்வன
உததியு றுஞ்சுவ வடவைநெ டுங்கன லுட்கா கப்பெரு
குதிரபி சிதங்கள் பேர்த்தி றக்கி யிடுவன
உருமுமி டைந்தென வதிர்குர லின்றமி லொப்பே றிட்டுதி
ருதர்மவு லிகொண்டு கோட்டை யிட்டு மலைவன
உலகுகு லுங்கிட வரியது ணங்கையி னைச்சா திப்பன
உவணப டலங்கள் காக்கை சுற்றி வருவன
உலைதரு மென்குட ரிடைபட இந்திர னுத்யானத்தல
ருகிர்கொடு புனைந்த சூட்டு முற்றி மலைவன
உயரிப முங்குர கதகுல முங்கன பொற்றேர் வர்க்கமு
முடைபடு கலங்கள் போற்சு ழித்து விரைபட
ஒழுகுதி ரந்தனின் முழுகியெ ழுந்தன உச்சா டத்துட
னுடைகட லதிர்ந்து கூப்பி ளக்கு நடையின ::

செகதல மெங்கணு மதிரமு ழங்கிய டிப்பாய் வெற்றிய
திரள்வரை பிடுங்கி நாட்டி யொட்டு குழையின
சினமலி வெங்குற ளினமொடு திண்டிறன் மற்போர்
கற்பன
திசையள வுநின்று நீட்டி வைக்கு மடியின
திசைகெடா றம்பலகுறைகளெழுந்துதுடித்தாடச்சிறை
செறிகழு கரங்கில் வீற்றி ருக்கு மரசின
திமிரபி லங்கிழி படவிசை கொண்டுகு தித்தா லிப்பன
சிகரவ டகுன்றி னூற்றி ரட்டி நெடியன

சிறியன கிண்கிணி யணிகுரு வின்சர ணத்யா னத்தின
திசைபட வகண்ட சீர்த்தி மெச்சி யிரைவன
திமிலைபெ ரும்பறை சிறுபறை நின்றதி ரச்சேவித்துயர்
சயமகள் விளங்கு வேற்க ரத்தை மொழிவன
திரிகட தொங்கிட திரிகட திங்கிட தித்தீ செக்கண
செககண மொழிந்து கூத்த னைத்து நவில்வன
சிலைமலி திண்புய வசுரர்சி ரங்கள டுப்பா வைத்தவர்
செறிசுடர் நிணங்கள் காய்ச்சி மிக்க வயில்வன;

நிகரில றம்புரி குருகுல பஞ்சவர் மெய்த்தூ துக்கொரு
நிமிடம திலன்று போய்க்க வித்த மணிமுடி
நிருபர்பு யங்கொள நெறுநெ றெனும்படி பொற்பீ டத்திடை
நிலைபெற விருந்து நூற்று வர்க்கு மவரறி
நினைவுற வன்புறு மொருபதி னெண்குண வக்ரோ ணிப்படை
நிகிலமு மடிந்து கூற்று வற்கு நிறைவுற
நிலமகள் வன்பொறை கடியுமு குந்தன்மு தற்சேன் முட்டவு
நெறிபட நிமிர்ந்த வாக்கை யற்கு மருமகன்
நிமலைத்ரி யம்பகி கவுரிதி கம்பரி நிர்ப்பா வக்குண
நிருமலை யிரங்கு தாய்ப்ரி யத்த னறுமுகன்
நிகரக னங்குல சிகரிதொ டும்பெரு வெற்பா ருற்பல
நிறையருவி கொஞ்ச வோர்ச்சி யத்தி லொளிர்சுனை
நியதியி னன்கலர் தணிகையெ னும்பதி நிற்பான் முற்பட
நெடுமகர சிந்து தீப்ப றக்க வெகுவித
நிபுடது ரங்கக சவிரத சங்க்ரம நிட்டூ ரக்கொலை
நிருதரை முனிந்த போர்க்க ளத்தி லலகையே.

---

10. திருஞான வேழ வகுப்பு

சடலை பட்டலை யுடலெ னப்படு
      தரும சித்திர   கூட மானவை
   தவிர நிட்களை வெளியி னிற்பன
      சமய தர்க்கவி   ரோத வாதிகள்
   தகர வெற்றுவ புகர்ம ணக்கிரி
      தனைமு ருக்குவ   வாசை யாணவ
   தளையி யற்கையை விடாந டிப்பன
      சனன முற்றிய   சாத மாமெழு :

கடல்க டப்பன படுகொ லைச்சமர்
      கடக மப்படி   சாய மோதுவ
   கருவி னைத்தரு மிருவி னைத்தொடர்
      கழல்ப தத்தன   யோக சாதகர்
   களைப றிப்பன கிளையெ னப்படு
      கவலை சுற்றிய   காடு சாடுவ
   கருணை மெய்த்தவ திருவ ருட்கண
      க்வள மொக்குவ   காம ராசனை :

அடல்கெ டுப்பன அகில கற்பனை
      யரண ழிப்பன   கோப மானவை
   அவிய நற்பொறை யெனுந திப்பிர
      ளயமி றைப்பன   லோப மோகிதம்
   அவைமு றிப்பன மதமு முத்தறி
      யடிப றிப்பன   ராச தாதியின்
   அதிகு ணத்ரய மதிலி டிப்பன
      அளவி றத்துவ   தூளி வீசுவ :

திடமு டைச்சிறை மயிலு கைத்தெழு
      சிகரி குத்திய   வேலை நீள்சுனை
   தினமு முற்பல மலர்தி ருத்தணி
      யிறைதி ருப்புகழ்   பாடு நாவலர்

திரள்ப்ரி யப்பட வினித ளிப்பன
செயலெலா மித்தநு பூதி மீமிசை
திகழு மற்புத மவுன நிர்க்குண
சிவம யத்திரு ஞான வேழமே.

---

11. திருக்கையில் வழக்க வகுப்பு.

திருக்குவ செருக்களம் வெருக்கொள வதிர்ப்பன
தடக்கர நிமிர்த்துய ருடுக்குல முதிர்ப்பன
தடித்தெழு குலப்புவி நடுக்குற வதிர்ப்பன
தழைச்செவி படைப்பன திரட்கயிலை யொப்பன
சதுர்த்தச தலத்தையு மெடுத்தக டவுட்பணி
சகஸ்ர பணபத்தியு மொடுக்குற நடப்பன
சமுத்ர மதனத்தி லமுதத்துட் னுதிப்பன
தரத்தன தலைச்சுர நதிப்புனல் குளிப்பன ;

அருக்கர் பதமுட்பட மிதித்திடு பதத்தன
அறப்படு கொலைத்தொழில் புறப்படு முகத்தன
அரக்கர்படை கெட்டுமுறி யப்பொரு பதத்தன
அயற்கு மமரர்க்கு மொருபொற்பதி யளிப்பன
அளித்தவ முதுக்கவள மொக்குவன முத்தெறி
யலைக்கடல் கலக்குவ குலக்கிரி குலுக்குவ
அடித்தெழு பொருப்பினை நெருப்பெழ விழிப்பன
அதிக்ரம கமப்ரவுட விக்ரம மதத்தன :

மருக்குலவு கற்பக வனத்தலர் பறிப்பன
வளைத்தெழு தருக்களை மொளுக்கென முறிப்பன
மதிப்பிள வெனச்செருகி வைத்தென மணிச்சதுர்
மருப்பின விமைப்பற விழித்த நயனத்தன
வளைத்த கிரியைப் பொடிபடுத்தி யிபமெட்டையு
மலைத்தவ ணடிப்பட மடப்பிடி யணைப்பன

மழைப்புயல் கிழிப்பன புனற்பசி தணிப்பன
மணிக்கண கனப்பண மதத்ரயம் விதிர்ப்பன :
திருத்திய புனத்திடை வனத்தழை யுடுத்தினி
திருப்பவள் விருப்புறு வரைப்புயன் வினைப்பகை
செகுப்பவ னினைத்தவை முடித்தருள் க்ருபைக்கடல்
சிவத்த கமலச் சரவணத் தறுமுகப்பொருள்
செகத்ரய முகிழ்த்த வுதரத் திரிபுரைக்கொரு
திருப்புதல்வ னுற்பல கிரிப்பெயர் தரித்தருள்
திருத்தணி மலைக்கிறை திருப்புகழ் படிப்பவர்
சிறப்பொடு பெறத்தரு திருக்கையில் வழக்கமே.

---

12. வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு

உதரகம லத்தினிடை முதியபுவ னத்ரயமு
முகமுடிவில் வைக்குமுமை யாள்பெற்ற பாலகனும்
உமிழ்திரை பரப்பிவரு வெகுமுக குலப்பழைய
உதகமகள் பக்கல்வரு சோதிச் சடானனனும்
உவகையொடு கிர்த்திகைய ரறுவருமெ டுக்கவவ
ரொருவரொரு வர்க்கவனு ரோர்புத்ர னனவனும்
உதயரவி வர்க்கநிகர் வனகிரண விர்த்தவித
முடையசத பத்ரநவ பீடத்து வாழ்பவனும்
உறைசரவ ணக்கடவுண் மடுவிலடர் வஜ்ரதர
னுடையமத வெற்புலைய வேதித்த வீரியனும்
உரைபெற வகுத்தருணை நகரிலொரு பத்தனிடு
மொளிவளர் திருப்புகழ்ம தாணிக்க பாகரனும்
உரககண சித்தகண கருடகண யக்ஷகண
முபாநிட முரைத்தபடி பூசிக்கும் வானவனும்
ஒருவனு மகிழ்ச்சிதரு குருபரனு முத்தமனு
முபயமுறு மக்நிகர மீதிற்ப்ர பாகரனும் ;

அதிமதுர சித்ரகவி நிருபனு மகத்தியனு
மடிதொழு தமிழ்த்ரயவி நோதக் கலாதரனும்
அவரைபொரி யெட்பயறு துவரையவல் சர்க்கரையொ
டமுதுசெயும் விக்நபதி யானைச் சகோதரனும்
அவுணர்படை கெட்டுமுது மகரசல வட்டமுட
னபயமிட விற்படைகொ டாயத்த மானவனும்
அருணையி லிடைக்கழியி லுரககிரி யிற்புவியி
லழகிய செருத்தணியில் வாழ்கற்ப காடவியில்
அறிவுமறி தத்துவமு மபரிமித வித்தைகளு
மறியென விமைப்பொழுதின் வாழ்வித்தவேதியனும்
அரிபிரம ருக்குமுத லரியபர மற்குயரு
மருமறை முடிப்பையுப தேசித்த தேசிகனும்
அமலனு மெனக்கரசு மதிகுணனு நிர்க்குணனு
மகிலபுவ னத்தமர சேனைக்கு நாயகனும்
அநுபவனு மற்புதனு மநுகுணனு மக்ஷரனு
மருமனமொ ழிக்குமநு பூதிச் சுகோதயனும் :

இதமகிதம் விட்டுருகி யிரவுபக லற்றவிட
மெனதறவி ருக்கைபுரி யோகப் புராதனனும்
எனதுமன சிற்பரம சுகமவுன கட்கமதை
யமன்முடி துணிக்கவிதி யாவைத்த பூபதியும்
எழுமையுமெ னைத்தனது கழல்பரவு பத்தனென
இனிதுகவி யப்படிப்ர சாதித்த பாவலனும்
இமையவர் முடித்தொகையும் வனசரர் பொருப்புமெண்
திதயமு மணக்குமிரு பாதச் சரோருகனும்
எழுதரிய கற்பதரு நிழலில்வளர் தத்தைதழு
வியகடக வஜ்ரவதி பாரப் புயாசலனும்
எதிரில்புல வர்க்குதவு வெளிமுகடு முட்டவள
ரிவுளிமுகி யைப்பொருத ராவுத்த முனவனும்
எழுபரி ரதத்திரவி யெழுநிலமொ டக்கரிக
ளிடர்பட முழக்கியெழு சேவற் பதாகையனும்

இணையிலியு நிர்ப்பயனு மலமிலியு நிஷ்களனு
மிளையவனும் விப்ரகுல யாகச் சபாபதியும் :
மதுகையொடு சக்ரகிரி முதுகுநெளி யப்புவியை
வளையவரும் விக்ரமக லாபச் சிகாவலனும்
வலியநிக ளத்தினொடு மறுகுசிறை பட்டொழிய
வனஜமுனி யைச்சிறிது கோபித்த காவலனும்
வருசுரர் மதிக்கவொரு குருகுபெயர் பெற்றகன
வடசிகரி பட்டுருவ வேல்தொட்ட சேவகனும்
வரதனு மநுக்ரகனு நிருதர்குல நிஷ்டுரனு
மநுபவன சித்தனும நோதுக்க பேதனனும்
வயிரிசை முழக்கமிகு மழைதவழ் குறிச்சிதொறு
மகிழ்குரவை யுட்டிரியும் வேடிக்கை வேடுவனும்
மரகத மணிப்பணியி னணிதழை யுடுத்துலவும்
வனசரர் கொடிச்சிதனை யாசிக்கும் யாசகனும்
மதனன்விடு புட்பசர படலமுட லத்தனையு
மடலெழுதி நிற்குமதி மோகத் தபோதனனும்
வரிசிலை மலைக்குறவர் பரவிய புனத்திதனின்
மயிலென இருக்குமொரு வேடிச்சி காவலனே.

---

13. சேவகன் வகுப்பு

இருபிறை யெயிறு நிலவெழ வுடல
மிருள்படு சொருப முடைக்கோ விடவே
இறுகிய கயிறு படவினை முடுகி
யெமபடர் பிடரி பிடித்தே கொடுபோய் :
அருமறை முறையின் முறை முறை கருதி
யதரிடை வெருவ ஒறுத்தால் வகையால்
அறிவொடு மதுர மொழியது குழறி
யலமரு பொழுதி லழைத்தால் வருவாய்

ஒருபது சிரமு மிருபது கரமும்
விழவொரு பகழி தொடுத்தோன் மருகா
உரமது பெரிய திரிபுர மெரிய
வுயர்கன கிரியை வளைத்தோர் புதல்வா
மருவள ரடவி வனிதையர் பரவ
மரகத விதணி லிருப்பாள் கணவா
வளைகடல் கதற நிசிசரர் மடிய
மலையொடு பொருத முழுச்சே வகனே.

---

14. வேல்வாங்கு வகுப்பு.

திடவிய நெஞ்சுடை யடியரி டும்பைகெ டும்படி
தீயாங்குறை போயாழ்ந்தது
செயசெய வென்றிசை பரவிய வெங்கள்கொ டுங்கலி
தேசாந்தர மேசாய்ந்தது
செயலுரை நஞ்சுறழ் மயலுறு நெஞ்சினர் வஞ்சகர்
தீமான்கதர் தாமேங்கினர்
சிகரத ரங்கித மகரநெ ருங்குபெ ருங்கடல்
தீமூண்டுதன் வாய்மாண்டது
தெரியலர் சென்றடை திசைகளி லெண்கரி சிம்பெழ
மாருங்கிரி நூருந்தொளை
சிகரநெ டுங்கிரி குகைகடி றந்துதி கந்தமும்
லோகாந்தமு நீர்தேங்கின
சிறையுள ழுந்திய குறைகளொ ழிந்துசெ யங்கொடு
தேவேந்திரர் சேணண்டனர்
திரிபுவ னங்களு மொருபய மின்றிவ ளங்கெழு
சீர்பூண்டற நேர்பூண்டன ;

விட்வச னஞ்சில பறையும்வி ரிஞ்சன்வி லங்கது
கால்பூண்டுதன் மேல்தீர்ந்தனன்

விகசித சுந்தர விதரண வைந்தரு வெங்கெழில்
வீவான்பொழில் பூவாய்ந்தது
விழைவுத ரும்பத சசிதன்வி ளங்கிய மங்கல
நூல்வாங்குகி லாள்வாழ்ந்தனள்
வெருவியொ துங்கிமை யவரெவ ருஞ்சிறை வென்றித
மேலாம்படி யேமீண்டனர்
விழியொரி ரண்டொரு பதுசத நின்றெரி கண்டகன்
மேல்வாங்கிளை கால்சாய்ந்தது
வெளிமுழு துந்திசை முழுதும்வி ழுங்கியெ ழுங்கன
சூர்மாண்டற வேர்மாய்ந்தது
விபுதர்ப யங்கெட நிருதர்த ளங்கெட விண்கெடு
மேடாம்படி பாடோங்கின
மிடைகுறள் வெங்கொடி கழுகுப ருந்து விருந்தென
ஊனூர்ந்தகல் வானூர்ந்தன :

அடவிப டுஞ்சடை மவுலியில் வெம்பணி யம்பணி
யாமாங்கதர் வாமாங்கனை
அநுபவை யம்பிகை யநுதிதை யம்பைத்ரி யம்பகி
யாசாம்பரை பாசாங்குசை
அநகைய சஞ்சலை யதிகுண சுந்தரி யந்தரி
காலாந்தகி மேலாந்திரு
அமலைய லங்க்ருதை யபிநய பங்குரை சங்கினி
மானங்கனி ஞானாங்குரை
அணிமுக பந்திகள் சிறுபொறி சிந்தவி ளைந்தழல்
வாய்கான்றிடு நாகாங்கதை
அபயவ ரம்புரி யுபயக ரந்திக ழுந்தணி
யாமாங்கறி தாய்மாண்பினள்
அதுலைத ருந்திரு மதலையி பங்கொள்ப யங்கொடு
பாய்மாண்கலை வாய்மாண்புன
அணிகுற மின்புணர் தணிகையி லந்தண னிந்திர
ராசாங்கம தாராய்ந்தவன் :

வடவையி டும்படி மணிமுடி பஞ்செழ விஞ்சிய
மாடாம்புடை நாடாண்டகை
வசைகரு துங்குரு பதியொடு தம்பிய ரும்பட
வேபாண்டவர் தேரூர்ந்தவன்
வளவில்வ ளர்ந்திடை மகளிர்கு விந்துத டங்குடை
வார்பூந்துகில் வார்பூம்புயல்
வரைநிரை கன்றின முழுதும யங்கிய பண்கெழு
வேயேந்திய வாயான்கழல்
மருதிடை சென்றுயர் சகடுத டிந்தடர் வெம்புளை
வாய்கீண்டொரு பேய்காய்ந்தவன்
மதசயி லம்பொர வரவிடு நெஞ்சினில் வஞ்சக
மாமான்பகை கோமான்றிரு
மருகனி ரம்பிய மதிமுக மஞ்சரி குஞ்சரி
வாகாம்பரை தோய்காங்கெயன்
மகபதி தன்பதி பகைகிழி யும்படி யன்றடல்
வானோங்கிய வேல்வாங்கவே.

---

15. புயவகுப்பு

வசைதவிர் ககன சரசிவ கரண மகாவ்ருத
சீல சால வரமுநி சித்தரை
யஞ்ச லஞ்ச லென்று வாழ்வித் துநின்றன
மணிவட மழலை யுடைமணி தபனிய நாணழ
காக நாடி வகைவகை கட்டும
ருங்கு டன்பொ ருந்து. ரீதிக் கிசைந்தன
வருணித கிரண வருணித வெகுதரு ணாதப
சோதி யாடை வடிவுபெ றப்புனை
திண்செ ழுங்கு றங்கின் மேல்வைத் தசைந்தன

வளைகட லுலகை வலம்வரு பவுரி விநோதக
லாப கோப மயில்வத னத்துவி
ளங்கு மங்கு சங்க டாவிச் சிறந்தன

வரைபக நிருதர் முடிபக மகர மகோததி
தீயின் வாயின் மறுகவி திர்த்தயில்
வென்றி தங்கு துங்க வேலைப் புனைந்தன

மதியென வுதய ரவியென வளைபடு தோல்வி
சால நீல மணிபரி சைப்படை
கொண்டு நின்று மூன்று சாதிக்க முந்தின

மனகுண சலன மலினமில் துரிய அதீதசு
கா நுபூதி மவுனஙி ரக்ஷர
மந்தி ரம்பொ ருந்தி மார்பிற் றிகழ்ந்தன

வகைவகை குழுமி மொகுமொகு மொகென அநேகச
மூக ராக மதுபம்வி முச்சிறு
சண்ப கஞ்செ றிந்த தாரிற் பொலிந்தன :

மிசைமிசை கறுவி வெளிமுக டளவு நிசாசர
சேனை தேடி விததிபெ றச்சில
கங்க ணங்க றங்க மீதிற் சுழன்றன

வெருவுவ வெருவ எரிசொரி விழியுள பூதபி
சாசு போத மிகுதொனி பற்றிமு
ழங்கு விஞ்சு கண்டை வாசிக் கைகொண்டன

விதமிகு பரத சுரவனி தையர்கண மேமெரு றும்
லீலை யாக விமலச லத்தினை
விண்டி றந்து மொண்டு வீசிப் பொலிந்தன

விதரண தருவின் மலரிடை செருகிய கூதன
நீப மாலை விபுதர்கு லக்குலி
சன்ப யந்த செங்கை யானைக் கிசைந்தன

விகசித தமர பரிபுர முளரி தொழாவபி
ராம வேடர் விமலைதி னைப்புன
மங்கை கொங்கை கண்டு வேளைப் புகுந்தன

விதிர் தரு சமர முறிகர கமல நகாயுத
கோழி வீற விதரண சித்ரவ
லங்க்ரு தம்பு னைந்து பூரித் திலங்கின

விரகுடை யெனது மனதுட னகில்பனி நீர்புழு
கோட ளாவி ம்ருகமத கற்புர
குங்கு மங்க லந்து பூசித் துதைந்தன

வினைபுரி பவனி தொழுதழு துருகிய கோதையர்
தூது போக விடுமது பக்ஷண
வண்டி னந்தி ரண்டு சூழப்படிந்தன :

இசைதனி லினிய கயிசிகை கவுட வராளித
ஞ்சி தேசி பயிரவி குச்சரி
பஞ்சு ரங்தெ ரிந்து வீணைக் கிசைந்தன

இறுதியி லுதய ரவிகண நிகரென ஆறிரு
காது தோயு மிலகும ணிக்கன
விம்ப குண்ட லங்கண் மேவிப் புரண்டன

எதிர்படு நெடிய தருவடு பெரிய கடாமுமிழ்
நாக மேக மிடிபட மற்பொரு
திண்சி லம்ப டங்க மோதிப் பிடுங்கின

எழுதரு மழகு நிறமலி திறலிசை யாகவு
தீர தீர மெனவுரை பெற்றவ
டங்க லுஞ்சி றந்து சாலத் ததும்பின

இருள்பொரு கிரண விரணிய வடகுல பாரிய
மேரு சாதி யினமென வொத்துல
கங்க ளெங்க ளும்ப்ர காசித்து நின்றன

இயன் முரீ பரவ வொருவிசை யருவரை யூடதி
பார கோர இவுளிமு கத்தவள்
கொங்கை கொண்ட சண்ட மார்பைப் பிளந்தன

இபரத துரக நிசிசரர் கெடவொரு சூரனை
மார்பு பீறி யவனுதி ரப்புனல்
செங்க ளந்து ளங்கி யாடிச் சிவந்தன

எவையெவை கருதி லவையவை தருகொடை யான்மணி
மேக ராசி சுரபிய வற்றொடு
சங்க கஞ்ச பஞ்ச சாலத்தை வென்றன :

அசைவற நினையு மவர்பவ மகலவெ மேல்வரு
கால தூதரை யுடையு மப்படி
யங்கு மிங்கு மெங்கு மோடத் துரந்தன

அகிலமு மெனது செயலல திலையென யானென
வீறு கூறி யறவுமி குத்தெழு
மைம்பு லன்றி யங்கி வீழத் திமிர்ந்தன

அனலெழு துவச முடுகுல முதிரவி யோமமு
மேழு பாரு மசலமு மிக்கபி
லங்க ளுங்கு லுங்க வாவித் ததிர்ந்தன

அடனெடு நிருதர் தளமது மடிய வலாரிதன்
வானை யாள அரசுகொ டுத்தப
யம்பு குந்த அண்ட ருரைப் புரந்தன

அடவியில் விளவு தளவலர் துளவு குராமகிழ்
கோடல் பாட லளிமுரல் செச்சைய
லங்கல் செங்க டம்பு நேசித் தணிந்தன

அரியதொர் தமிழ்கொ டுரிமையொ டடிதொழு தேகவி
மாலை யாக அடிமைதொ டுத்திடு
புன்சொ லொன்று நிந்தி யாமற் புனைந்தன

அழகிய குமர னுமைதிரு மதலை பகீரதி
மாதர் வாழு மறுவர் ப்ரியப்படு
கந்த னெந்தை யிந்த்ர நீலச் சிலம்பினன்
அநுபவ னாகக னனனிய னமல னமோகன
னேக னேக னபினவ னித்திய
னஞ்ச லென்ப்ர சண்ட வாகைப் புயங்களே.

---

16. சித்து வகுப்பு

அடல்பு னைந்த வேலு மயிலு மென்றும் வாழி
யரிய தொன்று கூற வருகி ருந்து கேண்மின்
அளவில் பலகாய மோடாடி யண்ட
ரறிய விளையாட லாமூலி யொன்றில்
ஆசை வேறிலை யறுமுக வன்றிரு
வாணை மேருவை யடிதலை கண்டனம்
அகில லோர்கமு மடைவடை வேமுத
லருளி னேமது சிவனறி யாதல
அமையு மெனும்படி நின்றம னோரதீ
மவைமுழு துந்தரு வம்பத ருதுகொள்
ஆதியு முடிவுமி லாநந் தந்தரு
மாறிரு கரதல நாதன் றந்தவை
அவுஷத முளசில கிலுகி லுப்பைக
ளரசிலை நறுவிலி கரிய கக்கரி
அத்தி செம்பி ராகை முட்காவளை
துத்தி சங்க மோரி தழ்த்தாமரை
அவுரி கற்ருழை யொடுவைகு றிஞ்சிலி
சிவிறி கத்தாரி பொடுதலை சண்பகம்
ஆரைகொடு வேலி வேல்காஞ்சிரம்
வீரையிரு வேலி பேரீந்திலை

அமுக்குர வெருக்கிலை முருக்கிதழ் செருப்படை
யகத்தி தமரத்தை மதமத்தமொடு பித்திகை
ஆல மாத்தி கடுக்கை கொடிக்கழல்
கோவி தேட்கடை நெய்க்கொடை வக்கணை

அகில்ப ரம்பை காரை துட்ரி தும்பை சூரை
யலரி சம்பு நாவன் மருது சிந்து வாரம்
அறுகு தழுதாழை மாபாலை புன்கு
புரசு பழுபாகல் பூலா வழிஞ்சில்
ஆயி லாவிரை யிறலியி ரும்பிலி
யாடி யாவணி புடமிட வென்றழை
அவனி பாடல மனல மகிருக
மிவைச மூலமு மெழுபது சாலடை
அதிம துரந்தக ரஞ்சிறு பாலடை
பதிமுக வெந்தய மின்கய மோதகம்
ஆறிடை யபினரி தாரங் கந்தக
நூறிடை திரிபலை யோரோன் றெண்பலம்
அதிவிட யமுமொழி கிருமி சத்ருவு
மனன்முறு கலும்ற முறுகு துத்தமும்
அற்ப மொன்று கீரை வித்தேழிடை
யத்தி லொன்று பாதி தக்கோலமும்
அடவி கச்சோல நிமிளை நறும்பிசி
னரிதம் வெட்பாலை யரிசி கருங்கணி
ஆமலக மேல நான்மூன் றிடை
சேமசிலை கூட லோகாஞ்சனம்
அரப்பொடி கடிப்பகை விடத்திர ணமப்பிர
கசத்தைசத குப்பிவிதை கொத்தமலி திப்பிலி
ஆலி கோட்ட மெலிப்பகை சச்சிலை
நீலி காய்ச்சு நிலப்பனை கற்பிசின் :

மடல்சி வந்த தாழை மணவ சம்பு நீலம்
வருகு ரும்பை கோட றுருசு சம்பி ராணி

மரிசி வசவாசி காசீச மஞ்சள்
மகிழ விதைமேதை மாமேதை குன்றி
வாரி வாய்நுரை சயில சலம்புரி
பூரி வாதுமை சணவுபெ ருங்குமிழ்
வடுவில் சீரக பலமயி ரோசனை
கடுகு ரோகணி சிவதைம ஞ்சிலை
வகைவகை கொண்டொரு மண்டல மோரோடு
குசையினி லெண்பது செம்பினி லூறவை
வாதநல் வழிக ளநேகம் பண்டையில்
வாகட மலகுரு நாதன் றந்தது
வழிபடு மரியர பிரம ருட்பட
மொழிகிற வகையிது சிறிது பெற்றிலர்
மற்று மிந்த்ர சால முச்சாடன
முற்று மிங்ங னேத ரத்தாழ்விலை
மதலை யர்க்கீது மொழிவது பண்பல
கதவி னிற்ருழை யிடுபய மொன்றிலை
வாலுழுவை யோரி காராம்பசு
வாலின்மயிர் கீரி தேவாங்கழை
மரித்தவர் சனித்தகுழி யுப்புறு சலத்தினை
வடித்தினி தெடுத்தொரு குடத்தினி னிறைத்துவை
மாறி ரேத்திர வித்தை பலித்திடின்
மாடை சேர்க்க வருத்த முனக்கிலை

மணம தின்று நாளை யெனமொ ழிந்து கேளு
மனைக ளெங்கு மோடி யினிவி ரைந்து தேடு
வளையல் குழைபிலி காலாழி தண்டை
மணிவ யிரவீடு மேலீடு செம்பொன்
வாளி பாடக மணிபிறை சங்கிலி
பாளை சூடக மயில மிலம்பகம்
மவுலி நூபுர மயிறிரு வாசிகை
சவடி தோள்வளை முகவளை மேல்வளை

மரகத குண்டலம் வெண்டய மேகலை
யரசிலை கம்பி குறுங்குணி சாலகம்
வாரணி யுடைமணி யாரங் கிங்கிணி
வாகுவ லயநெளி பீடங் கண்டிகை
மணிமக ரிகைவளை திகிரி பட்டிகை
பணிகளி லழகிய பணிகள் கொக்கிகள்
வட்ட வம்பொர் ஞெலை முத்தாவளி
சுட்டி சந்து காறைகைக் காறைகள்
வடக முத்தோலை யரைவட முஞ்செறி
கடகம் வித்தார மகர நெடுங்குழை
மார்தரணி தாலி நூல்காஞ்சன
மாலிகை மதாணி பீதாம்பரம்
மதிப்பரிய கைச்சரி சரப்பணி யிலைச்சினை
பதக்க மிவையுட்பட வணிபடல மிட்டுவை
மாடை பாட்டிபு தைத்த குடப்பண
மோடு கூட்டியு ருக்கவி ருப்புடன் ;

இடுப்ர சங்கி யாம ஓலைய நந்த கோடி
யெரியில் வெந்தி டாத கரிசி ரம்ப வேணும்
இதுபழைய கவுரி பாஷாண வுண்டை
யிடுசகல வேதி பூநாக செம்பின்
ஈய மானதொ ரிரதமு மெண்பல
மேழு கோடியு மிரவு சிவந்திடும்
யமுனை நீர்கொடு குகைபதி ஞயிர
மிறுக வேசமை நிலவறை யூடுவை
எழுபதொ டெண்பது வண்டியி லேபத
ரிடுகொடு வந்து சொரிந்து குவாலிடு
யாமொழி படரச வாதந் தந்தன
நீசிவ குருவுப காரங் கண்டிரு
இரதமொ டுருகிய சருகு பித்தளை
யிவையிவை குகைதொறு மிட நறுக்கிவை

எற்ற வந்தி ராது பொய்க்காளல
வெட்டி ரண்டு மாறு தப்பாதுகொள்
எழுப தக்ரோணி புடமுள செங்களம்
ரணமு கத்தானே படையொடு வந்திரு
ஈழம்வெகு கோடி யாமீந்திட
வேழுநீல மாட நீமேய்ந்துகொள்
இபத்திர ஞரித்தன பருத்தன துருத்திக
ளிலக்கற வுனக்கரு கடுக்கிவை சடக்கென
யர்வும் வாய்ப்பது சத்ய முனக்கிவை
யேழு நாட்டரு மெத்த விளைத்தனம்

இறைவர் குன்ற மானே மணமகிழ்ந்த நாளி
லிணையி லண்ட ரோடு முணவு கொண்ட தாகும்
எமது பசிதீர மாராச விந்த்ர
வமுது படைபோத வாகாச கங்கை
யாறு போலநெய் சொரிவட கம்படை
நூறு சாலொடு பொரியலை யிங்கழை
இடுக மாவடு வடையிடை கீரையி
லவண மூறிய கறியடை வேபடை
இருபது தண்டை யுடும்பு குவால்சமை
துருவைகள் பன்றி சமைந்தவெ லாமழை
யாமைஅ வியல்முய லாணங் கண்டறி
யோமிது சிவசிவ மேலெங் கும்படை
இடைவெளி யறமிகு விடுக ருக்கலை
யிறவகை கயல்கெளி றிவைபொ டித்தன
எட்டு வண்டி வாளை யிற்பிசியி
லிட்ட முண்டு தீயன் முற்பாடழை
இடைகொ ழுப்பாடி லிளையவெ லும்புட
னடைசு ரைக்காயி லடுபடை முன்கறி
ஈறுபுளி வார்வி டாய்போம்படி
யேடுபிரியாத பாறேன்சொரி

இருக்கிற சருக்கரை வருக்கை கதலிக்கனி
ரசத்தினை யனைத்தையு மிலைக்கு ளடையப்படை
ஈக பாக்குடன் வெற்றிலை கர்ப்புரம்
யாரு மேத்த வினிச்சுக முற்றிரு :

மிடைத ரும்ப்ர வாள சடைபெ ரும்ப்ர வாக
விமலர் கொன்றை மாலை தருண சந்த்ர ரேகை
விரவு மணநாறு பாதார விந்த
விதரண விநோத மாதாவின் மைந்தன்
மீன கேதன னுருவின் மிகுந்தரு
டான வாரிதி சரவண சம்பவன்
விகிர்தி வேதனன் மவுன சுகர்தன
னகில காரண னகில கலாதரன்
விகசித சுந்தர சந்தன பாளித
ம்ருகமத குங்கும கஞ்சப யோதரி
வேழமு முழைகளு மாரும் பைம்புன
மேவுறு குறமகண் மேவுந் திண்புயன்
விரிகட றுகளெழ வெகுளும் விக்ரமன்
அரிதிரு மருமக னறுமு கத்தவன்
வெட்சி கொண்ட தோளன் வெற்பூடுற
விட்ட வென்றி வேன்மு முச்சேவகன்
வெருவு நக்கீரர் சரணென வந்தருள்
முருக னிஷ்க்ரோத முநிகுண பஞ்சரன்
மேதகுபு ராண வேதாங்குர
ஞேதரிய மோன ஞானங்குரன்
மிகைத்தவர் புரத்ரய மெரித்தவர் ப்ரியப்பட
அகஸ்திய முநிக்கொரு தமிழ்த்ரய முரைத்தவன்
வேதமூர்த்தி திருத்தணி வெற்புறை
சோதி கார்த்திகை பெற்ற விளக்கொளி

வெகுளி வென்ற வேள்வி முநிவர் சங்க மேற
விரவு மிந்த்ர லோக வழிதி றந்த மீளி

மிக்கவிருது கூறு மேவார்கள் கண்டன்
விகட வசுரேசர் சாமோது சண்டன்
மேக வாகன மிகுமத வெண்கய
பாக சாதன னகரி புரந்தவன்
விபுத தாரகன் விபுத திவாகரன்
விபுத தேசிகன் விபுத சிகாமணி
விபரித கஞ்ச விரிஞ்ச பராமுக
னபினவ கந்த னடைந்தவர் தாபரன்
மேருவை யிடிபட மோதுஞ் சங்க்ரம
தாரகன் மகுட விபாடன் புங்கவன்
வெயிலுமிழ் கொடியொடு வினைமு கத்தினின்
மயில்மிசை வருமொரு வரத னிர்ப்பயன்
வித்தகன் சுவாமி நிர்ப்பாவகன்
சத்தியன் ப்ரதாப வித்யாதரன்
விரத நட்பாளர் பரியும சஞ்சல
னிருத நிட்டூர னிருதர் பயங்கரன்
வீரமத லோக வேள்காங்கெயன்
சூரரண சூர சூராந்தகன்
வினைப்பகை யறுப்பவ னினைத்தது முடிப்பவன்
மனத்துயர் கெடுத்தெனை வளர்த்தருள் க்ருபைக்கடல்
வேலன் வாய்த்த திருப்புகழ் கற்றவர்
சீல மேத்திய சித்தப்ர சித்தரே.

---

17. கடைக்கணியல் வகுப்பு

அலைகடல் வளைந்து டுத்த வெழுபுவி புரந்தி ருக்கு
மரசென நிரந்த ரிக்க வாழலாம்
அளகையர சன்ற னக்கு மமரரர சன்ற னக்கு
மரசென அறஞ்செ லுத்தி யாளலாம்

அடைபெறுவ தென்று முத்தி யதிமதுர செந்த மிழ்க்கு
மருள்பெற நினைந்து சித்தி யாகலாம்
அதிரவரு மென்று முட்ட அலகில்வினை சண்டை நிற்க
அடலெதிர் புரிந்து வெற்றி யாகலாம் :

இலகிய நலஞ்செய் புட்ப கமுமுட னிறம் வெளுத்த
இபவர செனும்பொ ருப்பு மேறலாம்
இருவரவர் நின்றி டத்து மெவரெவ ரிருந்தி டத்து
மொருவனிவ னென்று ணர்ச்சி கூடலாம்
எமபடர் தொடர்ந்த ழைக்கி லவருட னெதிர்ந்து ளுட்க
இடியென முழங்கி வெற்றி பேசலாம்
இவையொழிய வும்ப லிப்ப தகலவிடு முங்கள் வித்தை
யினையினி விடும்பெ ருத்த பாருளீர் :

முலையிடை கிடந்தி ளைப்ப மொகுமொகென வண்டி ரைப்ப
முகையவிழ் கடம்ப டுத்த தாரினன்
முதலிபெரி யம்ப லத்துள் வரையசல மண்டபத் துள்
முநிவர் தொழ வன்று நிர்த்த மாடினன்
முனைதொறு முழங்கி யொற்றி முகிலென விரங்க வெற்றி
முறைநெறி பறந்து விட்ட கோழியான்
முதியவுண ரன்று பட்ட முதியகுடர் நின்று சுற்று
முதுகழுகு பந்த ரிட்ட வேலினன் :

மலைமருவு பைம்பு னத்தி வளருமிரு குன்ற மொத்தி
வலிகுடி புகுந்தி ருக்கு மார்பினன்
மழலைகள் விளம்பி மொய்த்த அறுவர்முலை யுண்டு முற்றும்
வடிவுடன் வளர்ந்தி ருக்கும் வாழ்வினன்
மலையிறை மடந்தை பெற்ற வொருமதலை யென்று தித்து
மலையிடிய வுந்து ணித்த தோளினன்
மயிலையு மவன்றி ருக்கை யயிலையு மவன்க டைக்க
ணியலையு நினைந்தி ருக்க வாருமே.

---

18. சிவலோக வகுப்பு.

உரகமு மிதழியு முதகமு முடுபதி யும்புனை
யும்பஞ் சாட்சரர் பங்கின் கொடிதாளினில்
உலகமு மலைகளு முததியு முயிரும டங்கவொ
டுங்கும் பார்ப்பதி மைந்தன் கமலாலயன்
உபரிட முடிவினு மிடபம தனிலுமு யங்கிவ
யங்குஞ் சீர்ப்பதி யொன்றென் றவிதாவென
உறைவிடு படையின னடலுடை நிசிசரர் தண்டமு
டைந்தங் கார்ப்பெழ வங்கம் பொருசேவகன் ;

வரபதி சுரபதி சரவண மடுவினில் வந்தருள்
கந்தன் கார்த்திகெ யன்செங் கழுநீர்மலர்
மருவிய குருபரன் வனசரி பதயுக கஞ்சம்வ
ணங்கும் பாக்யக தம்பன் கருணாகரன்
வடதரு விலையிலும் வெகுமுக மவுலிய னந்தனெ
னுஞ்செஞ் சேக்கையி லுங்கண் டுயின்மால்திரு
மருமக னிமையவர் வழிபடு மணியணி கிங்கிணி
பண்கொண் டார்த்திசை கொஞ்சும் பதகுடிகை ;

அருவுரு வொழியவொ ரபிநவ வடிவரு ளுந்தனி
யந்தந் தீக்ஷையெ னுங்குண் டலபூஷணம்
அணிமய மெனுமொரு சிவிகையொ டதிகுண மஞ்சினு
மஞ்சொன் றுக்கிய தென்பொங் கரியாசனம்
அறநெறி முறைமையி லொழுகிய வழகிய பண்பெனு
மம்பொன் சேர்த்தக லிங்கஞ் சயசாரமும்
அவனவ ளதுவென மொழியவு மிலதொரு வன்பிணி
யுங்கொண் டாக்கமு மின்பங் களுமேதரும் ;

இரவலர் மிடிகெட வுதவிய விதரண கங்கண
மிங்கங் காப்பிலெ னுஞ்சுந் தரகாகளம்
எனதறு துறவினு முயர்கொடை யவிரத சங்குல
கெங்குங் கேட்டுவ முங்கும் பொறைமாமுர

சிமையவர் கணமுனி கணமுட னினிதுப்ர பஞ்சமி
றைஞ்சுங் கீர்த்தி துரங்கந் திறல்வாரணம்
இருவினை கெடவொரு நிரமய பரமவு ணர்ந்தரு
ளின்பந் தேக்கிய வன்பின் சிவலோகமே.

---

19. மயில் வகுப்பு

ஆதவனு மம்புலியு மாசுறவி ழுங்கியுமி
ழாலமரு வும்பணியி ரண்டு மழுதே
ஆறுமுக னைந்துமுக னானமுக னெங்கடவு
ளாமெனமொ ழிந்தகல வென்று விடுமே
ஆர்கலிக டைந்தமுது வானவரு ருந்தவரு
ளாதிபக வன்றுயில நந்தன் மணிசேர்
ஆயிரமி ருந்தலைக ளாய்விரிப ணங்குருதி
யாகமுழு துங்குலைய வந்த றையுமே

வேதமுழு தும்புகலி ராமனொரு தம்பியிசை
வீடணன ருந்தமையன் மைந்த னிகலாய்
வீசுமர வஞ்சிதறி யோடவரு வெங்கலுழன்
மேலிடி யெனும்படிமு ழங்கி விழுமே
மேதினிசு மந்தபெரு மாசுணம யங்கநக
மேவுசர ணங்கொடுல கெங்கு முழுமே
வேலியென வெண்டிசையில் வாழுமுர கந்தளர
வேயழலெ னுஞ்சினமு டன்ப டருமே

போதினிலி ருந்தகலை மாதினைம ணந்தவுயர்
போதனை யிரந்துமலர் கொண்டு முறையே
பூசனைபு ரிந்துகொடி யாகிமகி ழொன்றுதிகிர்
பொன்முடிவி ளங்கவரு மஞ்ச மடுமே
பூதரொடு கந்தருவர் நாதரொடு கிம்புருடர்
பூரணக ணங்களொடு வந்து தொழவே

போரிடுவ வென்றுவெகு வாரணக ணங்களுயிர்
போயினமெ னும்படியெ திர்ந்து விழுமே
கோதகலு மைந்துமலர் வாளிமத னன்பொருவில்
கோலவுட லங்கருகி வெந்து விழவே
கோபமொடு கண்டவிழி நாதரணி யும்பணிகள்
கூடிமன மஞ்சிவளை சென்று புகவே
கூவியிர வந்தமுணர் வாழியென நின்றுபொரு
கோழியொடு வென்றிமுறை யும்ப கருமே
கோலமுறு செந்தின்கர் மேவுகும ரன்சரண
கோகனத மன்பொடுவ ணங்கு மயிலே.

---

20. கொலுவகுப்பு

அருமறை யவன்முத லரியரன் மகபதி
யநங்க னிமையோ ரினங்க ளொருபால்
அருணனு மதியமு மனலெழு கனலியு
மணங்கி னொடுசூழ் கணங்க ளொருபால்
வருணனு நிருதியும் வழியொடு தனதனு
மகிழ்ந்து மிகவே புகழ்ந்த தொருபால்
வயிரவ ரொடுபட ருவணரு முரகரும்
வரங்கள் பெறவே யிரங்க வொருபால்
இருடிக ளெவர்களு மினியகி னரர்களு
மிணங்கி யெதிரே வணங்க வொருபால்
இபமுக வனுமெழி லிளவல்க ளனைவரு
மியன்ற நெறியே முயன்ற தொருபால்
உருமலி குறளின மொடுவசு முசுமுக
னுறைந்து பரிவாய் நிறைந்த தொருபால்
உடுவொடு நடவுப னிருவரு முறைமுறை
யுகந்து தொழவே மிகுந்த தொருபால்.

அடல்விடை முகனறை கதையுற வெகுசன
மதுங்கி யருகே யொதுங்க வொருபால்
அயன்முடி திருகிய வயவனு நியமமொ
டடங்கி வலமே தொடங்க வொருபால்
மடல்புனை புகரொடு வருபதி னொருவரு
மருங்கி னுறவே நெருங்க வொருபால்
மருவொடு துவரிரு வருமிசை வலமொடு
வசிந்து மனமே கசிந்த தொருபால்
மிடலிறை விறலரி விமலர்க ளருள்சுதன்
வியந்து விரைவாய் நயந்த தொருபால்
வெயில்விரி சுடரவன் மகனொடு மதிமகன்
விளம்பு முறையே கிளம்ப வொருபால்
உடலொளி மவுனிக ளுடனுப னிடதரு
முளங்கு ளிரவே விளங்க வொருபால்
உமைதிரு மகணில மகள்கலை மகளொடு
முகந்தெ வருமே தொகுந்த தொருபால் :
அதிபகி ரதிபயி ரவிபக வதிசசி
யரம்பை யருமே நிரம்ப வொருபால்
அழகிய கவுரியொ டிலகிய வலவையு
மடைந்து தயவாய் மிடைந்த தொருபால்
மதியர சருநிறை வசியரும் வினைஞரு
மலிந்து முகமே பொலிந்த தொருபால்
வருசிவ னடியவ ரரகர வெனமுறை
வழங்கு கடல்போன் முழங்க வொருபால்
விதிமுறை கருதியை வகைபுரி கருவிகள்
விளைந்த வொலிவா னளைந்த தொருபால்
விதமுட னபிநய வனிதையர் சதிமுறை
விரிந்த நடமே புரிந்த தொருபால்

உதிர்தரு மலர்விரை யுறுபுகை ம்ருகமத
முமிழ்ந்த மணமே கமழ்ந்த தொருபால்
ஒழுகிய கிரிதொடு பணிதம தடுசுட
ருவந்த வொளியே நிவந்த தொருபால் :

அரியக டெனமுக டளவிய வொருகுடை
யமர்ந்த நிழலே சமைந்த தொருபால்
அருமட வனமென விருபுடை கவரிக
ளசைந்த வழகே யிசைந்த தொருபால்

வரிசைசெய் துயலொடு வனமயில் சிவிறியின்
வயங்கு சிறுகா லியங்க வொருபால்
மறுகட லினிலெழு நிறைமதி யமுதென
வரிந்து பனிநீர் சொரிந்த தொருபால்

விரியிருள் வலிதரு கிரணம தெனநல
மிகுஞ்சு ழலில்வீ சுகுஞ்ச மொருபால்
வியன்மர கதமணி மிளிர்தரு களசெதிர்
விரைந்து நிரையாய் நிரைந்த தொருபால்

உரியவெ ளிலையுட னுயரிய கமுகினி
லுகுந்த கனியே பகுந்த தொருபால்
உலகுள வனிதைய ரவரவர் விரதமொ
டுணர்ந்து கனியே கொணர்ந்த தொருபால் :

அறுகதி ரவரென அறுமணி மவுலிக
ளடர்ந்து வெயிலே படர்ந்த தொருபால்
அறுமதி யெனவறு திருமுக சததள
அலர்ந்த மலரே மலர்ந்த தொருபால்

மறுவறு கடலென மருவுப னிருவிழி
வழிந்த அருளே பொழிந்த தொருபால்
வனைதரு மகரமு மணியணி பணிகளும்
வயங்கு குழையே தயங்க வொருபால்

இறுகு பொன் மலையொடு மிடறுப விருபுய
மிசைந்து நெடுவா னசைந்த தொருபால்
எழிலியை யனையப விருகையி லயின்முத
லிலங்கு படையே துலங்க வொருபால்
உறுவரை யருவியை நிகர்தரு முரமிசை
யுடன்கொள் புரிநூல் கிடந்த தொருபால்
உருமென விகலிமு னெதிர்பொரு மவுணரு
ளுடைந்த வுடைவாள் சிறந்த தொருபால்;
அநவர தமுமறை முறையிடு பரிபுர
மலங்கு மிருதாள் குலுங்க வொருபால்
அளவறு கலவியின் முழுகிய குறமக
ளமர்ந்து ளொயிலாய் நிமிர்ந்த தொருபால்
வனதருவினிலுறை சதமக னருண்மகள்
வதிந்து மணமே பொதிந்த தொருபால்
வருமடி யவரிடம் வலியச நதம்வர
வளர்ந்த சபையே கிளர்ந்த தொருபால்
நினைவொடு பணிபவர் வினைதுகள் படவெதிர்
நினைந்து திருநீ றணிந்த தொருபால்
நிறைமல ரொடுநல கலைவயு முயர்குரு
நினைந்து தரவே புனைந்த தொருபால்
தினகர னுலவுச நிதியினி லிரவலர்
தெளிந்த தமிழே பொழிந்த தொருபால்
சிவபர கிரியினி லொருசிவன் வடிவொடு
திருந்த முருகோ னிருந்த கொலுவே.

---

21. வீரவாள் வகுப்பு

பூவுளோ னுக்குமுயர் தேவர்கோ னுக்குமெழு
பூவில்யா வர்க்கும்வரு துன்புதீர்த் திடுமே
பூதசே னைக்குமொரு கோடிசூர் யப்பிரபை
போலமா யக்கரிய கங்குனீக் கிடுமே

பூதிபூ சிப்பரமர் தோலேமே லிட்டதொரு
போர்வைபோ னெட்டுறைம ருங்குசேர்த் திடுமே
போரிலே நிர்த்தமிடு வீரமா லக்ஷ்மிமகிழ்
பூசைநே சித்துமலர் தும்பைசாத் திடுமே;
பாவ ரூபக்கொடிய சூரனுர் பெற்றபல
பாலர்மா ளத்தசைக ளுண்டுதேக் கிடுமே
பார்நுகோ பப்பகைஞன் மேனிசோ ரக்குருதி
பாயவே வெட்டியிரு துண்டமாக் கிடுமே
பாடுசேர் யுத்தகள மீதிலே சுற்றுநரி
பாறுபேய் துய்த்திடாநி ணங்களூட் டிடுமே
பாடியா டிப்பொருத போரிலே பத்திரகா
பாலிசூ லப்படையை வென்றுதாக் கிடுமே;
ஆவலா கத்துதிசெய் பாவலோர் மெய்க்கலிக்
ளாமகோ ரக்களைக ளைந்துநீக் கிடுமே
யாருமே யற்றவனென் மீதொரா பத்துறவ
ராமலே சுற்றிலுமி ருந்துகாத் திடுமே
ஆடல்வே ணற்படைக ளாணையா வுக்குமுத
லாணையா வைத்துவலம் வந்துபோற் றிடுமே
ஆலகா லத்தைநிகர் காலசூ லத்தையும
ருதபா சத்தையும ரிந்துபோட் டிடுமே;
மேவலார் முப்புரமு நீறவே சுட்டவொரு
மேருவாம் விற்பரமர் தந்தபாக் கியவான்
வேடர்மா னுக்குமுயர் தேவயா னைக்குமிசை
வேலர்தா ளைத்தொழுது யர்ந்தவாழ்க் கையினன்
வீறுசேர் மிக்ககண நாதனு ரெட்டுவகை
வீரர்நே யத்தமைய னென்றதோட் டுணைவோன்
மேன்மையாம் லக்ஷரத வீரர்பூ சிக்கவரு
வீரவா குத்தலைவன் வென்றவாட் படையே.

---

22. சிவகிரி வகுப்பு

மெத்த மெத்த வக்ர மத்தின்
மெத்த மெத்த விக்ர மத்தின்
மெத்த மெத்த வுக்ர வெற்றி மிகுபாசமே
விட்டு விட்டு றுக்கு றுக்கு
கட்டு கட்டு குத்து குத்து
வெட்டு வெட்டெ னச்சி னத்து நமனுடியே
சத்த மிட்ட தட்டி நெட்டெ
யிற்றி னைக்க டித்து றுக்கு
தர்க்க மிட்டெ னைப்பி டிக்க வருபோதிலே
தத்த ளிக்கு புத்தி யைத்தி
டப்ப டுத்தி யொத்தி டத்த
ணிப்பு றுத்தி மெய்த்து னைக்கு வரவேணுமே ;
எத்த லத்து மெப்ப திக்கு
மெப்ப டிக்கு மெச்ச ரித்து
நற்ப தத்தை யுச்சரிக்கு நினைவாகியே
இட்டம் வைத்த வர்க்க நுக்ர
கச்ச முத்ர வித்தை யிற்ப்ர
சித்த நித்ய முத்த மிழ்க்கு மருள்போதனே ;
அத்ர பத்ர சித்ர மிட்ட
யிற்ப டைத்த யிற்கி ணைத்த
லர்க்க னுற்ற பொற்கு றத்தி மணவாளனே
அத்த னுக்கு மைக்கி தத்த
புத்ர சித்தி முத்தி யைச்செ
யற்பு தச்சி வக்கி ரிக்குள் முருகேசனே.

---

23. திருச்செந்தில் வகுப்பு.

சந்தபந்த முந்து விந்தை செஞ்சொ லின்ப்ர பந்த நந்து
சங்க மங்க லம்பொ ருந்து தமிழ்பாடியே
தஞ்ச மென்று சென்று சென்று நஞ்சு விஞ்சு நெஞ்ச வஞ்சர்
தங்கண் முன்பு நின்று நின்று மெலிவோதியே ;

சிந்தைநொந்து நொந்துநைந்து நைந்துவெம்பி வெம்பியங்கி
சிந்தி யிந்த வெங்கு டம்பை யழிபோதுமா
சிங்கமுன்பு குந்ததந்தி யின்கு லங்க லங்கு பண்பொ
சிந்த துன்ப மென்றொ ழிந்து கரையேறுவேன்

அந்த ரங்க ளண்ட ரண்ட மண்ட லங்கு லுங்க நின்ற
சைந்த சைந்து பந்தெ ழும்ப அசுராதியோர்
அங்க டங்க டுண்ட துண்ட கண்ட பந்தி சண்டை வந்த
லைந்து ருண்டு மண்டை சிந்த அடர்கோபனே ;

கந்த சந்த நுங்கு கும்ப கொங்கை யிந்தி ரன்ம டந்தை
கங்க ணம்பு ரந்த வென்றி யணிநேயனே
கம்பு மஞ்ச முந்தி கழ்ந்தி ருந்தி டுந்தி றஞ்செ றிந்து
கஞ்ச நன்ற லர்ந்த செந்தின் முருகேசனே.

---

24. திருப்பழநி வகுப்பு

எந்தவினை யும்பவமு மெந்தவிட மும்படரு
மெந்தவிக லும்பழியு மெந்தவழு வும்பிணியு
மெந்தவிகழ் வுங்கொடிய வெந்தவசி யும்சிறிது
மணுகாமலே

எந்தவிர வுந்தனிமை யெந்தவழி யும்புகுத
வெந்தவிட முஞ்சபையி லெந்தமுக மும்புகலு
மெந்தமொழி யுந்தமிழு மெந்தவிசை யும்பெருமை
சிதருமலே :

வந்தனைசெய் துன்சரண நம்புதல்பு ரிந்தவருள்
வந்தநுதி னந்தனிலு நெஞ்சினினை வின்படிவ
ரந்தரவு வந்தருளி தம்பெறுவ தன்றிநெடு
வலைவீசியே.

வஞ்சவிழி சண்டனுறு கின்றபொழு துங்குமர
கந்தவென நன்கறைய வுந்தெளிவு தந்துயிர்வ
ருந்துபய முந்தனிமை யுந்தவிர அஞ்சலென
வரவேணுமே :

தந்தனன தந்தனன டிண்டிகுடி டிண்டிகுடி
குண்டமட குண்டமட மண்டமென நின்றுமுர
சந்திமிலை பம்பைதுடி திண்டிமமு மூங்குமொலி
திசைவீறவே

தண்டவமர் மண்டசுரர் மண்டையினை மென்றலகை
யுண்டுமிழ்தல் கண்டமர ரிந்திரன் வணங்குபத
தண்டைசிறு கிங்கிணி புலம்பிடவ ரும்பவனி
மயில்வாகன :

செந்தளிரை முந்துபட மென்றுளம ருண்டுநிறை
சந்தனவ னங்குலவு மந்திருதி கொண்டயல்செ
றிந்தகமு கின்புடைப துங்கிடவ ளைந்துநிமிர்
மடல்சாடவே

சிந்தியவ ரம்பைபல வின்கனியில் வந்துவிழ
மென்கனியு டைந்தசுளை விண்டநறை கொண்டுசிறு
செண்பகவ னங்கள்வளர் தென்பழநி யம்பதியின்
முருகேசனே.

---

25. திருப்பரங்கிரி வகுப்பு

சாதியுங்குல மாவதுங்குடி யாவதுஞ்சன மாவதுங்கிளை
தாரமுந்திர பாலரும்பிர தானமும்பெரு காண்மை யும்பெறு
தானமும்பகு மானமுஞ்சிவ ஞானமும்பல கோலமும்புரி
தொழிலோடுமே.

தாழ்வகன்றிடு வாழ்வும்வெம்பிணி நோயுமங்கதி லாதுரந்தனி
லாவதுந்தளர் சாவொழிந்திடு யோகமுஞ்சிவபேறுமெந்தநி
தானமுஞ்செய்த ராசுகண்டதுபோல்வரும்பொதுவாகுமென்றுன
திருதாளையே ;

ஓதினெஞ்சய ரார்தினந்திரி காலமுந்தொழு வோர்விரும்பிய
தேதுமன்புட னேதருங்க்ருபை யாகவந்தறு பூதிதந்துமு
னூல்கடந்திட வேபுரந்தருள் கூருமிங்கித சேவைநம்பிய
படிகாணவே

ஓகைவந்தனை யாய்வணங்கிய வேழைசிந்தையு ளேநினைந்திடு
வேளைவந்தினி தாய்வரந்தர வேணுமென்றக மேவருந்தியு
மோதினன்றின நான்விளம்புத னீயறிந்துமிதேனிரங்கிலை
யறிவேனையா ;

ஆதியந்தம றுதிவிந்துவு நாதமும்பிரி யாநிறைந்கவ
ரூபவின்பசொ ரூபசுந்தர சோதிமின்பொலி நீதியம்பொரு
ளாகநின்றப ராபரன்கரு ணாலயன்புல வோரிறைஞ்சிட
வெதிர்காளிவா

தாடலின்செக சேகிணங்கிண சேகுடண்டம டாடமண்டம
தாகிணங்கிணதோதிணங்கினதாதிமிந்திமிதோவெனுந்தொனி
யார்சிலம்பொலி தாளமிஞ்சிட வேநடம்புரி பாதநம்பர
னருள்பாலனே ;

மாதிரந்திசை யாகவந்திக டாசலந்திரை மாசலம்புவி
மாகமண்டக டாகமும்பொனின்மேருவின்றலையேகுலுங்கிட
வாசமொன்றிய கால்பொருந்துகள் வானிரம்பிடவேவருங்கதிர்
வடிவேலனே—

வானரங்கதிர் தாவுதண்டலை மேவுகொண்டலை யூடுநின்றலை
மாவினங்களி கூருநண்பொடு கோகநஞ்செறி வாவிசிந்திய
பாலருந்திய பேர்சிறந்திரு மூவர்விஞ்சையர் சூழ்பரங்கிரி
முருகேசனே.

உ

முருகா

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள்

அருளிச் செய்த

கந்தரந்தாதி

(வில்லிபுத்தூரார் செய்த உரையுடன்)

காப்பு

வாரணத் தானை யயனைவிண் ணோரை மலர்க்கரத்து
வாரணத் தானை மகத்துவென் றோன்மைந் தனைத்துவச
வாரணத் தானைத் துணைநயந் தானை வயலருணை
வாரணத் தானைத் திறைகொண்ட யானையை வாழ்த்துவனே.

(பதவுரை) வாரணத்தானை - அயிராவதத்தையுடைய இந்திரனையும், அயனை - பிரமாவையும், விண்ணோரை - தேவர்களையும், மலர்க்கரத்து - தாமரை மலர் போன்ற கையில், வாரணத்தானை - சங்கையுடைய விஷ்ணுவையும், மகத்து - (தக்கனது) வேள்வியில், வென்றோன் - (வீரபத்திர முகூர்த்தங்கொண்டு) செயித்தவனாகிய பரமசிவனது, மைந்தனை - புதல்வனும், துவச வாரணத்தானை - கோழிக் கொடியையுடைய குமரக்கடவுளை, துணை நயந்தானை - தம்பியாக விரும்பியவனும், வயல் - பழனஞ்சூழ்ந்த, அருணை - அருணசலத்தில், வாரணத்தானை - கயமுகாசுரனை, திறைகொண்ட - வெற்றி கொண்ட, யானையை - யானைமுகனுமாகிய கணபதியை, வாழ்த்துவன் - (யான்) வணங்குகிறேன் என்றவாறு, யான் - தோன்றா எழுவாய். வாழ்த்துவன் - பயனிலை, ஏகாரம் - ஈற்றசை.

(கருத்துரை) தக்கனது வேள்வியில் இந்திரன் பிரமா விஷ்ணு விண்ணோரிவர்களை வீரபத்திர முகூர்த்தங்கொண்டு வென்ற பரமசிவன் மைந்தனும், குமாரக்கடவுளுக்குத் துணைவனும், கயமுகாசுரனை வென்றோனுமாகிய அருணகிரியில் வீற்றிருக்கும் யானைமுக விநாயகனை யான் வணங்குகின்றேன்.

இதுவுமது

உண்ணு முலையுமை மைந்தா சரணம் பரருயிர்சேர்
உண்ணு முலையுமை மைந்தா சரண மருணைவெற்பாள்
உண்ணு முலையுமை மைந்தா சரணந் தனமுமொப்பில்
உண்ணு முலையுமை மைந்தா சரணஞ் சரணுனக்கே.

(ப-ரை) உண் - (கன்றுகள்) உண்ணும், ஆ - பசுக்களையுடைய, முலை - முல்லை நிலத்திற்கு, உ - இறைவனாகிய விஷ்ணுவினது, மை - மேகநிறத்தையும், மைந்து - வலிமையையும், ஆசு - (உவர்ப்பாகிய) குற்றத்தையு முடையதாய், அரண் - காவலாயிருக்கிற, அம்பரர் - சமுத்திரத்திருந்த அசுரரது, உயிர் சேர் - ஆவியை மாய்த்து, உள் - தேவர்கள் மனத்திருந்த, நாம் - அச்சத்தை உலையும் - கெடுத்தருளும், ஐ - சுவாமியே! மை - ஆட்டுவாகனத்தை, தா - ஏறும், சர் - (உஷ்ணத்தையுடைய) அக்கினி, அண் - சேர்ந்திருக்கும் நம் - நாமடைக்கலம் புகுதற்கிடமாகிய, அருணை வெற்பாள் - அருணகிரியில்வாழு மம்மையாகிய, உண் - மிகுதியாக, ஆம் - பெருகும், முலையும் - கற்புடைமைக்கும், ஐ - அழகிய, மை - அஞ்சனந்தீட்டிய, தா - குழையை யெட்டுகின்ற, சர - அம்பு போன்ற கண்ணினது, நந்தனமும் - கிருபைக்கும், ஒப்பில்- இணையில்லாத, உண்ணுமுலையுமை - உண்ணுமுலையென்னும் பெயரையுடைய பார்வதியினது, மைந்தா - புதல்வனே, சரணம் சரண் உனக்கு - உன்னிடத்தே யான் சரணம் புகுந்தேன். (எ - று.) யான் - தோன்ரு எழுவாய். சரணஞ் சரணம் — பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-நு.) திருமால் நிறம்போற் கறுத்து உவர்ப்பையுடையதாயும் வலிய அரணுயுமிருக்கிற சமுத்திரத்திருந்த அசுரரைத் தேவர் அச்சந் தீரும்படி வதைத்தவனே! அக்கினி சொரூபமாகிய அருணகிரியி லமர்ந்தருளிக் கற்பிலும் கடாக்ஷத்திலுந் தனக்கொப்பில்லாத உண்ணுமுலையம்மை புதல்வனே! யான் உன் அடைக்கலம் புகுந்தேன்.

நூல்

திருவாவி னன்குடி பங்காள ரெண்முது சீருரைச
திருவாவி னன்குடி வானார் பரங்குன்று சீரலைவாய்
திருவாவி னன்குடி யேரகங் குன்றுதொ ருடல்சென்ற
திருவாவி னன்குடி கொண்டதண் கார்வரை செப்புமினே.

(ப-ரை.) திரு – மகாலக்ஷ்மிக்கு, ஆவி – உயிராகிய (திருமாலும்), நன்குடி – நற்றேவியை, பங்காளர் – பாகத்திலுடைய பரமசிவனும், எண் – மதிக்கத்தக்க, முது – பழமையாகிய, சீர் – சிறப்புப் பொருந்திய, உரை (வேதாகமப் பொருளை) சொல்லிய, சதிர் – சதுர்ப்பாட்டை யுடைய, உவாவினன் – இளையோனாகிய (கந்தஸ்வாமிக்கு), குடி – உறைவிடமாகிய, வான் – ஆகாசத்தை, ஆர் – அளாவிய, பரங்குன்று – திருப்பரங்குன்றையும், சீரலைவாய் – திருச்செந்திற் பதியையும், திரு – செல்வம்நிறைந்த, ஆவினன்குடி – பழநியையும், ஏரகம் – ஸ்வாமி மலையையும், குன்றுதொருடல் – (அக்கடவுள்) திருவிளையாட் டியற்றும் பல குன்றங்களையும். சென்று – நடந்து, அதிர் – முழங்கும், உவா – யானைகளின், இனன். – கூட்டங்கள், குடிகொண்ட – நீங்காது உறைகின்றதும், தண் கார் – குளிர்ந்த மேகந் தவழ்வதுமாகிய, வரை – பழமுதிர் சோலையையும், செப்புமின் – துதி செய்யுங்கள். (எ–று.). நீவிர் – தோன்றா எழுவாய். செப்புமின் – பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து.) (பார்வதி சமேதரான) பரமசிவனும், லக்ஷ்மீ சமேதரான திருமாலும் புகழ்கின்ற கீர்த்தியும் வல்லமையுமுடைய குமாரக் கடவுளுக்கு உறைவிடமாகிய திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், பழநி, திருவேரகம், குன்றுதொருடல், பழமுதிர்சோலைமலை இவ்வாறு தலங்களையும் துதியுங்கள்.

செப்புங் கவசங் கரபா லகதெய்வ வாவியம்பு
செப்புங் கவசங் கரிமரு காவெனச் சின்னமுன்னே
செப்புங் கவசம் பெறுவார் கணுந்தெய்வ யானைதனச்
செப்புங் கவசம் புனைபுயன் பாதமென் சென்னியதே. (2)

(ப-ரை.) செ - ரிஷபத்தையுடைய, புங்கவ — தேவாகிய, சங்கர பாலக - சங்கரன் பாலனே! தெய்வ - தெய்வீகமாகிய, வாவி - சரவணப்பொய்கையின், அம்பு - ஜலத்தில், செ - உற்பவித்த, புங்கவ - உயர்ந்தோனே! சங்கு - சங்கையுடைய அரி - விஷ்ணுவுக்கு, மருகா - மருகனே! என — என்று, சின்னம் - திருச்சின்னமானது, முன்னே - முதலில்தானே, செப்பு — சொல்லியார்க்கின்ற, உங்கு - உவ்விடத்திலேயே (கேட்டு), அவசம் பெறுவார் - மயக்கம் அடையும் (பவனி) மாதரது, கணும் - விழிப்பார்வையையும், தெய்வயானை—தெய்வ யானையினது, தனச்செப்பும் - கொங்கையாகிய கலசத்தையும், கவசம் புனை - சட்டையாக அணிந்த, புயன் - தோளையுடைய வளுகிய முருகக் கடவுளின், பாதம் - திருவடி, என் சென்னி யது — என்றலை மீதுற்றது. (எ-று.). பாதம் - எழுவாய். சென் னியது - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-நு.) பரமசிவன் மைந்தனே! சரவணேற்பவனே; திருமால் மருகனே! என்று சின்னம் ஆர்ப்பதைக்கேட்டு மயங்கும் பெண்களின் பார்வையையுந் தெய்வயானையின் கொங்கையை யும் கவசமாகத் தரித்த குமாரக் கடவுள் திருவடி என்றலையின் மேல் உள்ளது.

சென்னிய மோகந் தவிராமு தோகண் டிகிரிவெண்ணெய்ச்
சென்னிய மோகம் படவூ தெனத்தொனி செய்தபஞ்ச
சென்னிய மோகந் தரம்புனத் தேன்புணர் தேவைத்தெய்வச்
சென்னிய மோகம் பணிபணி யேரகத் தேமொழிக்கே. (3)

(ப-ரை.) சென்னி — சிரசின்கண்ணே, அம் - (கங்கா, சலத்தின், ஓகம் - ஆரவாரம், தவிரா - நீங்காத (பரமசிவன், அமுதோ — உண்ட நஞ்சுதானோ, கண் — விழியானது, திகிரி— சக்கிரத்தையேந்தி, வெண்ணெய் - நவநீதமுண்ட, சென்னிய- கீதமிசைக்கின்ற திருமாலே, மோகம்பட - (தேவரும்) மயல் கொளும்படி, ஊதென — ஊதென்று சொல்ல, தொனி செய்த- முழக்கின, பஞ்சசென்னியமோ - பாஞ்ச சன்னியமென்னுஞ் சங்கந்தானோ, கந்தரம் - கழுத்தானது, புனத்தேன் — (தினைப்

புனத்தின்கண்) மதுரபாஷிணியாகிய வள்ளிநாயகியை, புணர் - தழுவும், தேவை - குமாரக்கடவுளை, தெய்வச் சென்னி— தெய்வத் தன்மையையுடைய சோழராஜன், அமோகம் - அதிக ஆசையுற்று, பணி - வணங்கிய, பணி - கட்டுவித்த, ஏரக - சுவாமிமலைச் சார்பில் வாழும், தேமொழிக்கு — இனிய மொழியை யுடைய பெண்ணுக்கு (எ—று.), கண், கந்தரம் - இரண்டும் எழுவாய்; அமுது, பஞ்சசன்னியம் — இரண்டும் பயனிலை, ஏ—அசை.

(க-நு.) தெய்வச் சோழனுனவன் கந்தக்கடவுளை வழிபட்ட சுவாமிமலையினில் வாழும் பெண்ணினுடைய கண் பரம சிவனுண்ட நஞ்சோ, அவள் கழுத்து திருமால் முழக்கின சங்கமோ.

தேமொழி யத்தம் பெறவோந் தனக்கன்று சேணுலகத்
தேமொழி யத்தம் சினங்காட் டவுணரைச் சேமகரத்
தேமொழி யத்தம் புயமவர் சூடிகை சிந்தவென்ற
தேமொழி யத்தம் பதினு லுலகுமந் தித்ததொன்றே. (4)

(ப-ரை) தேமொழி - இனிய மொழியையுடையவளாகிய பார்வதியின், அத்தம் - பாதியாகிய (பரமசிவன்), பெற - உபதேசம் பெற்றுக்கொள்ள, ஓம் தனக்கு - பிரணவத்திற்கு, அன்று - பூர்வத்தில், சேணுலக - தேவலோகத்தின், தேம் - நன்மை யெல்லாம், ஒழிய - அற்றுப் போகும்படி, தம் - தங்கள், சினம் - கோபத்தை, காட்டு - காட்டிய, அவுணரை - அசுரரை, சே மகர - ஆண் சுருமீனுக்கு, தேம் - இடமாகிய சமுத்திரத்தில், மொழி - கணுக்களை யுடைய, அத்தம் - கரங்களும், புயம் - தோள் களும், அவர் - அவர்களுடைய, சூடிகை - கிரீடங்களும், சிந்த - சிதற, வென்ற - சங்கரித்துச் செயித்த, தே - குமாரக் கடவு ளானவர், மொழி - உரைத்தருளிய, அத்தம் - பொருள். பதினு லுலகும் - ஈரேழு லோகத்திலும், அந்தித்தது - பொருந்தி நின்றது, ஒன்று - ஒரேதன்மையாக (எ - று). அத்தம் - எழுவாய் அந்தித்தது - பயனிலை, ஏ - அசை.

(க-து) விண்ணுலக நன்மையை யொழித்துவந்த அசுரரைச் சமுத்திரத்தில் சங்கரித்து வென்ற குமாரக்கடவுள் பரமசிவனுக்கு உபதேசித்த பிரணவப் பொருளானது பதினுலுலகத்தினும் ஒரே தன்மையாய்ப் பொருந்தினது.

தித்தவித் தார மனித்தரைத் தேவர் வணங்கமுன்போ
தித்தவித் தாரகை மைந்தர்செந் தூர்க்கந்தர் சிந்துரவா
தித்தவித் தார முடையா ரருள்வெள்ளந் தேக்கியன்பு
தித்தவித் தாரந் தனிவீ டுறத்துக்கச் செவ்வனலே. (5)

(ப-ரை) தித்த வித்தாரம் - தித்தவென்னுந் தாளவிரிவினல், மன் - நிலைபெற்ற, நித்தரை - நடனமிடும் பரமசிவனுக்கு, தேவர் - அமரர்கள், வணங்க - வந்திக்கும்படியாக, முன் - முற்காலத்தில், போதித்த - உபதேசித்தவராகிய, வி - விசேஷமான தாரகை - கார்த்திகைப் பெண்களின், மைந்தர் - புதல்வரும் செந்தூர்க்கந்தர் - செந்திற்பதிவாழ் கந்தவேளும், சிந்துரம் - திலதத்தை, ஆதித்த - சூரியனைப்போலுடைய, வி - நல்ல, தார முடையார் - (வள்ளிதெய்வயானை யென்னுந்) தேவிகளையுடையவருமாகிய குமாரக்கடவுள், அருள் வெள்ளம் - தமது கிருபாநதியை, தேக்கி - என்னுள்ளத்து நிறைத்து, அன்பு - பக்தியை உதித்து - தோற்றுவித்து, அவித்தார் - தணித்தார், அம் - அழகிய, தனி-ஒப்பற்ற, வீடு - மோட்சம், உற - அடையும்படி, துக்கம் - இடும்பையை (விளைக்கின்ற). செ - செனனமாகிய, அனல் - அக்கினியை. (எ - று. மைந்தர் முதலிய - எழுவாய்; அவித்தார் - பயனிலை ; ஏ - அசை.

(க-து) முற்காலத்திற் பரமசிவனுக்குபதேசித்தவரும் கார்த்திகேயரும் வள்ளிதெய்வானை பாகருமாகிய செந்தூர்க்கந்தர் என்னுள் கருணை வெள்ளத்தை நிறைத்து, யான் கதியடையும் பொருட்டாகக் கொடிய அக்கினி போன்ற துன்பத்தை விளைக்கும் என் பிறப்பை யொழித்தார்.

செவ்வந்தி நீலப் புயமுரு காபத்தர் சித்தமெய்யிற்
செவ்வந்தி நீலத்தை யுற்றருள் வாய்திங்கட் சேய்புனைந்த
செவ்வந்தி நீலத் தொருபாகர் போன்ற தினிச்சிந்தியார்
செவ்வந்தி நீலத்தி னீடுமுற் றுத திமிரமுமே. (6)

(ப-ரை) செவ்வந்தி - செவ்வந்தியென்னும் பூமாலையையும், நீலம் - கருங்குவளை மாலையையும் (புனைந்திடும்), புயம் - புயங்களையுடைய, முருகா - முருகக் கடவுளே! பத்தர் - அன்பரது, சித்தமெய்யில் - இருதய உண்மை நிலையில், செவ்வு - செம்மையாக, அந்தி - பொருந்தியிருக்கின்ற, நீ - நீ, லத்தையுற்று-கிருபைகூர்ந்து, அருள்வாய் - (அம்மாலையை) எனக்குத் தந்தருளவேண்டும், திங்கட்சேய்-குழவித்திங்களை, புனைந்த - அணிந்த. செவ்வந்தி - சிவந்தமாலைக்காலமானது, நீலத்தொருபாகர்-நீல நிறத்தையுடைய பார்வதிபங்கரை, போன்றது- போலத் தோன்றி விளங்குகின்றது; இனி - இனிமேல், சிந்தியார் – (உன்னைத்) தியானியாதவர்கள் (அடையும்). செ - செனனமாகிய, வந்தி – வருத்தத்தை (விளைக்கும்), நீலத்தின்- அஞ்ஞான இருளைப்போல, நீடும் - நீடித்து நிற்கும், முற்றுத- தொலையாத, திமிரமும்-இருக்கட்டும். (எ-று.). நீ-எழுவாய், அருள்வாய்-பயனிலை; ஏ-அசை:

(க-நு.) செவ்வந்தி நீலோற்பல மாலிகை யணியு முருகா! பரமசிவனைப்போல இளம்பிறையுஞ் செவ்வானமுந் தோன்றிய மாலைக் காலமும் உன்னை நினையார் அடையுஞ் செனன விருளைப்போல இருட்டும் வந்தது. அன்பரது சித்தத்தில் வீற்றிருக்கின்ற நீ கருணையுற்று அம்மாலையை எனக்கருள வேண்டும்.

திமிரத் திமிரக் கதரங்க கோபசெவ் வேலகைவேல்
திமிரத் திமிரக் குலாந் தகவரைத் தேன்பெருகுந்
திமிரத் திமிரத் தனையாவி யாளுமென் சேவகனே
திமிரத் திமிரக் கனலாய சந்தன. சீதளமே. (7)

(ப-ரை.) திமிர – இருணிறத்ததும், திமி–திமிங்கலமீனை, ரக்க-இரட்சிப்பதுமாகிய, தரங்கம் - சமுத்திரத்தை, கோப - கோபித்தவனே! செவ் - சிவந்த, வேல – வேலாயுதத்தையுடையானே! கைவேல் – கையின் வேலாயுதமும், திமிர - திமிராகும்படி, திமி - குற்றுகின்ற, ரக்க குலாந்தக - அசுரர் குலத்துக்கு யமனே! வரைத்தேன் பெருகு - மலையினின்று

வீழுந் தேனூற் பெருகிய, உந்தி மிர் - கான்யாற்றையுடைய புனத்தில் வாழும் வள்ளி நாயகீ, அத்தி மிர் - அயிராவதத்தால் வளர்க்கப்பட்ட தெய்வயானை நாயகீ, அத்தனை - அவ்வளவு, ஆவி - (என்) பிராணனை, ஆளும் - ஆண்டு கொள்ளுங்கள், என - என்றிங்கிதம் பேசும், சேவகனே - வீரனே! திமிரத் திமிர-பூசப்பூச, கனலாய-அக்கினிபோ லிருக்கின்றன, சந்தன சீதளம் - (யான் திமிர்ந்திருக்கின்ற) சந்தன முதலிய குளிர்ந்த வஸ்துக்களுக்கும். (ஆதலால் வந்து தழுவி யருள வேண்டும்.) (எ-று.). தரங்க கோப முதலியன - எழுவாய் - என்னைத் தழுவ வேண்டும் என்னும் பயனிலையைக் குறிப்பாய்க் காட்டி நின்றன. ஏ-அசை.

(க-நு.) திமிங்கிலமீனையுடைய இருண்ட சமுத்திரத்தைக் கோபித்தவனே! வேலவனே! அசுரர் குலாந்தகனே! வள்ளி தெய்வயானை என்னும் நாயகிமார் தழுவும்படி இதம்பேசும் வீரனே! யான் பூசுஞ் சந்தன முதலிய குளிர்ந்த வஸ்துக்கள் இப்போது உன் மீதுள்ள விரக தாபத்தால் எனக்கு வெப்பத்தை விளைக்கின்றன. (ஆதலால் என்னைத் தழுவ வேண்டும்.)

சீதனங் கோடு புயங்கைகொண் டார்தந் திருமருக
சீதனங் கோடு முடியாளர் சேய்தனக் கேதுளதோ
சீதனங் கோடு னிதருமென் பார்தொழுந் தேவிபெறுஞ்
சீதனங் கோடு கொடிவேன் மயூரஞ் சிலையரசே, (8)

(ப-ரை.) சீ - மகா லக்ஷ்மியினது, தனம் – கொங்கையையும் கோடு - சங்கத்தையும், புயம் – திருத்தோளிலும், கை – திருக்கரத்திலும், கொண்டார் தம்-தரித்த விஷ்ணுவினது, திருமருக – சிறந்த மருகனும், சீதன் – சந்திரனை, அம் – அழகிய, கோடு – கோணல் வடிவாகத் (தரித்த), முடியாளர்-பரமசிவன், சேய் தனக்கு-மைந்தனுமாகிய குமாரக் கடவுளுக்கு, ஏதுளதோ – உள்ளதென்னெனில், சீ–இகழத்தக்க, தனம்–திரவியம், கோள் – குற்றத்தையும், துனி–துன்பத்தையும், தரு-கொடுக்கத்தக்கது, என்பார்-என்று நீக்கிய அன்பர்கள், தொழும்-வணங்குகின்ற, தேவி-வள்ளி நாயகியால், பெறுஞ் சீதனம்–கிடைத்த வரிசை

யாகிய, கோடு-கொம்பினேடு, கொடி—கோழிக் கொடியும், வேல்—வேலாயுதமும், மயூரம்—மயில் வாகனமும், சிலே—குறிஞ்சி நில மாகிய மலேகளின், அரசு—ஆளுகையுமாம். (எ—று) ஏதுளது—எழுவாய்; இவைகளுடைமையாம்-பயனிலே. ஏ-அசை.

(க-து.) திருமாலுக்கு மருகோனும் பரமசிவனுக்கு மைந்தனு மான குமாரக் கடவுளுக்கு வள்ளி நாயகி சீதனத்தாற் பெற்ற கொம்புடன் கோழிக் கொடியும் வேலாயுதமும் மயில்வாகனமும் மலேகளின் ஆளுகையும் உடைமைகளாம்.

சிலேமத னம்படு மாறெழுஞ் சேய்மயி லுச்சிட்டவெச்
சிலேமத னம்படு சிந்துவை யிந்துவைச் செய்வதென்யான்
சிலேமத னம்படு காட்டுவர் கேளிருஞ் செங்கழுநீர்ச்
சிலேமத னம்படு தாமரை வாவி திரள் சங்கமே. (9)

(ப-ரை) சிலே - கருப்புவில்லேயுடைய, மதன் — மன்மதனது, அம்பு—புஷ்ப பாணம், அடுமாறு எழும் - கொல்லும்படி வரு கின்றன, சேய் மயில்-குமாரக் கடவுளின் மயிலினது, உச்சிட்ட-எச்சிலாகிய பாம்பினது, எச்சிலே - எச்சிலாகிய தென்றற் காற்றையும், மதனம் படு-கடையப்பட்ட, சிந்துவை - சமுத்திரத் தையும், இந்துவை - சந்திரனேயும், யான் செய்வதென் - நானென்ன செய்து கடப்பேன் ; சிலே-ஆர்ப்பரிப்போடு, மதம் - ஆங்காரத்தை, நம்படு-நம்மிடத்திலே, காட்டுவர்-அலர் தூற்றிக் காட்டா நின்றூர்கள் ; கேளிரும் —-சுற்றத்தாரனேவரும், செங் கழுநீர்-குவளே மலர் நிறைந்த, சிலே - திருத்தணிமலேயின்கண், மது-தேனும், அனம்- அன்னப்பட்சியும், படு-உண்டாகிய, தாமரை - தாமரைகளேயுடைய, வாவி - பொய்கையில் (வாழும்,) திரள்-கூட்டமாகிய, சங்கமே- சங்கினங்களே. (எ-று.) யாம்-எழு வாய்; செய்வதென்-பயனிலே.

(க-து.) குமாரக் கடவுளினது தணிகையங்கிரித் தாமரைத் தடாகத்தில் வாழுஞ் சங்கினங்களே! என்மேல் மன்மதன் பாணப்பிரயோகஞ் செய்யா நிற்கின்றுன் ; தென்றலும் சந்திர னும் கடல் முழக்கமும் வருத்துகின்றன ; சுற்றத்தாரது கோப

தாபமும் உண்டா யிருக்கின்றன ; இவற்றை என்ன செய்து கடப்பேன்.

திரளக் கரக்கரை வென்கண்ட வேலன் றிசைமுகன்மால்
திரளக் கரக்கரை யான்பாட நாடுதல் செய்யசங்க
திரளக் கரக்கரை காண்பான்கைந் நீத்திசை வார்பனிக்க
திரளக் கரக்கரை வானீட்டு மைந்தர்புந் திக்கொக்குமே.

(ப-ரை) திர-உறுதியான, ளக்க - லட்சமான, ரக்கரை-அசுரர் களை, வென்கண்டவேலன்-புறங்காட்டச் செய்த வேலாயுதனை, திசைமுகன்-பிரமாவுக்கும், மால்-மாயோனுக்கும், திரள்- அநேக, அக்கர்-கண்ணையுடைய இந்திரனுக்கும், அக்கர்-உருத்திராட்ச மாலையையுடைய பரமசிவனுக்கும், ஐ-சுவாமியாகிய குமாரக் கடவுளை, யான் பாட நாடுதல் - நான் பாடும்படி கருதுகின்றது, செய்ய-அழகிய, சங்கு-சங்குகள், அதிர்-முழங்கும், அளக்கர்-சமுத்திரத்தை, அக்கரை காண்பான்-கரைகாணும்படி, கைந்நீத் திசைவார்-கையினால் நீந்திப்போவாரது (புத்திக்கும்.) பனிக் கதிர்-தண்கதிரையுடைய சந்திரனை, அள-பித்துக் கொள்ளும்படி கரக்கரை-கையளவை, வானீட்டு மைந்தர்-ஆகாசத்திலே நீட்டுஞ் சிறுவர்களது, புந்திக்கு-புத்திக்கும், ஒக்கும் - ஒப்பாகும். (எ-று.) நாடுதல்-எழுவாய். ஒக்கும்-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து,) அசுரர்களைச் செயித்தவரும், பிரமன் முதலியோ ருக்குச் சுவாமியுமாகிய குமாரக்கடவுளை யான் பாடக் கருதுதல் கையினாற் கடலை நீந்தவும், கையை நீட்டிச் சந்திரனைப் பிடிக்க வும் நினைப்போர் புத்திக்கு ஒப்பாயிருக்கின்றது.

திக்கத்திக் கோடு படிபுடைச் சூதத் தெறிபடபத்
திக்கத்திக் கோடு கடடக் கடறடி சேப்படைச்சத்
திக்கத்திக் கோடு துறைத்திறத் தற்ற குறக்குறச்சத்
திக்கத்திக் கோடு பறித்துக்கொ டாதி சிறைபிறப்பே. (11)

(ப-ரை.) திக்க – திகைக்கும்படி, திக்கோடு - திசைதோறும் படர்ந்த, படி-பூமியின்கண், புடை—நீக்கியருள்வாய், சூத-மாமர மாய் நின்ற சூரனை, தெறி-விளங்கிய, படபத்தி–ஆயிரம் பணு

மகுடத்தையுடைய ஆதிசேடனது, கத்து-தலையிலே, இக் கோடு இந்தச் சங்குகள், உகள-ஊரும்படி யாழ்ந்த, தடக்கடல்-பெரிய சமுத்திரத்தின் கண்ணே, தடி—கொன்ற, சேப் படைச் சத்தி-சிவந்த வேற்படையை யுடையவனே! கத்தி—கதறி, கோடு-மாறு பட்ட, துறைத்திறத்து—பரசமயவழியில், அற்ற-மறைந்து நிற்ப வனே, குற-குறச் சாதியில் பிறந்த, குறச்சத்திக்கு-வள்ளிநாய கிக்கு, அத்திக்கோடு—ஆனைக்கொம்பை, பறித்து-பிடுங்கி, கொடு-கொடுத்த, ஆதி—முதல்வனே ! சிறை — பஞ்சேந்திரியங்களால் கட்டுண்டிருக்கிற, பிறப்பு—(எனது) செனனத்தை. (எ-று). நீ-தோன்ரு எழுவாய். புடை-பயனிலே. ஏ-அசை.

(க-து.) சமுத்திரத்தின்கண் மாவுருக்கொண்டு நின்ற சூரனை வென்ற வேலாயுதனே! மாறுபாடுடைய பரசமயவழிக்கு எட்டாத வனே ! வள்ளியம்மைக்கு யானைக்கோட்டைப் பிடுங்கி விளையாடக்கொடுத்த முதல்வனே! பூமியின்கண் என் பிறப்பை யொழித்துவிடு.

சிறைவர வாமையி லேறிச் சிகரி தகரவந்து
சிறைவர வாமையில் கூப்பிடத் தானவர் சேனைகொண்ட
சிறைவர வாமையில் வாங்கிதன் றேங்கழல் யாங்கழலாச்
சிறைவர வாமையி னெஞ்சுட னேநின்று தேங்குவதே(12)

(ப-ரை.) சிறை — தோகையையும், வர-வரப்பிரசாதத்தையு முடைய, வா மயிலேறி-தாவு மயிலேறி, சிகரி-கிரவுஞ்சகிரி, தகர—பொடியாகும்படி, வந்து-எழுந்தருளி, சிறை-கரையினுல், வர-சூழப்பட்டும், ஆமை-ஆமைக்கு, இல்-இருப்பிடமுமாகிய (கடல்), கூப்பிட—இரங்க, தானவர் சேனை-ராக்ஷதசேனைகள், கொண்ட - கொண்டுபோன, சிறை வர-தேவர் சிறை மீளும்படி, ஆம்-தகுந்த, ஐயில்வாங்கிதன்—வேலெடுத்த குமாரக்கடவுளது, தேங் கழல்-இனிய பாததாமரையை, யாம்-நான், கழலா-அணுகாமற் பிரிந்ததனுல், சிறு-சிறிய, ஐவர்-பஞ்சேந்திரியங்களின், அவா - ஆசையாகிய, மையில்-இருளில், நெஞ்சு-என்னிருதயம், உடனே நின்று-அவ்விருளோடு நின்று, தேங்குவது - திகைக்கின்றது. (எ-று.) நெஞ்சு-எழுவாய். தேங்குவது-பயனிலே. ஏ,அசை.

(க-து.) கிரவுஞ்சகிரி பொடிபடவும், சமுத்திரம் முறையிடவும், அசுரரினின்று தேவர் சிறைமீளவும், வேற்படையெடுத்து மயில் மீது எழுந்தருளிய குமாரக்கடவுளினது பாததாமரையை நான் நண்ணுதலின்றிப் பிரிந்ததனால் என்னிருதயத்தில் ஐம்புல ஆசையென்னும் இருள் அகலாது நிறைந்திருக்கின்றது.

தேங்கா வனமும் மதகரி வேந்துடன் சேர்ந்தவிண்ணோர்
தேங்கா வனமுனை யவ்வேற் பணியெனுஞ் சேயிடமேல்
தேங்கா வனமுந் தளர்நடை யாயஞ்சல் செண்பகப்பூந்
தேங்கா வனமுங் கழுநீ ரிலஞ்சியுஞ் செந்திலுமே. (13)

(ப-ரை.) தேங்கு-நிறைவாகிய, ஆவன - பசுநிரைமேய்த்த திருமாலையும், மும்மத-மும்மதம் பொழியும், கரி-அயிராவதத்தை யுடைய, வேந்துடன்-இந்திரனோடு, சேர்ந்த-கூடிய, விண்ணோர் தேவர்களையும், தேம்-அத்தேவர்கட்கிடமாகிய (அமராபதியையும்), காவல்-காப்பது, நம்-நமது, முனைய-கூரிய, வேல்-வேலாயுதத்தின், பணி-தொழில், எனும்-என்று கட்டளையிட்ட, சேய் இடம் - குமாரக்கடவுளின் வாசஸ்தலம், மேல் - முன்னேயிருக்கின்றன, தேங்கா-திகைத்து, அனமும்- அன்னப்பட்சியும், தளர் நடையாய்- தோற்கின்ற நடையை யுடையவளே, அஞ்சல்-பயப்படாதே, (அவை) செண்பக-செண்பக விருட்சத்தால், பூம்-பொலிந்த, தேங்காவனமும்-இனிய பூஞ்சோலையும், கழுநீ ரிலஞ்சியும்-செங்கழுநீர் மடுவும், செந்திலும் - திருச்செந்தூருமாம். (எ-று) நீ-தோன்றா எழுவாய் அஞ்சல்-பயனிலை, ஏ-அசை.

(க-து.) அன்னமுந்தோற்கு நடையையுடையவளே! விஷ்ணு முதலிய தேவர்களையும் அமராபதியையும் காக்கும்படி வேலையனுப்பிய குமாரக்கடவுளினது திருச்செந்திற்பதியும் பூங்காவனமும் செங்கழுநீர்ச்சுனையும் அணித்தா யிருக்கின்றன ; பயப்படாதே.

செந்தி லகத்தலர் வாணுதல் வேடிச் சிமுகபங்க
செந்தி லகத்தலர் துண்டமென் றுநின்ற சேயசங்க
செந்தி லகத்தலர் ராசிதந் தானைச் சிறையிட்டவேற்
செந்தி லகத்தலர் தூற்றிடுங் கேடு திவாகருளே. (14)

(ப-ரை.) செம்-சிவந்த, திலகத்து-பொட்டினால், அலர் - பரந்த, வாள் - ஒளிபொருந்திய, நுதல் - நெற்றியையுடைய, வேடிச்சி-வள்ளிநாயகியினது, முகம்-வதனம், பங்கசெம்-தாமரையாகும், திலகத்து - எள்ளினது, அலர்-பூ, துண்டம்-மூக்காகும், என்று நின்ற-என்று நலம்புனைந்துரைக்கும், சேய-குமாரக் கடவுளே ! சங்க - கூட்டமாகிய, செந்து-சீவராசிகட்கு, இலக - இருப்பிடமான, தலராசி தந்தானை-அண்டங்களைப் படைத்த பிரமனை, சிறையிட்ட வேல்-சிறைப்படுத்திய வேலாயுதத்தையுடைய, செந்தில்-செந்திற்பதியோனே ! அகத்து-அகங்காரத்தினால், அலர் தூற்றிடும்-அலர் தூற்றுகின்ற, கேள்-சுற்றத்தாரும், துதி-(யாவரும்) துதிக்கத்தக்க, வாகு-உனது புயத்தை, அருள்-கிருபை செய்யவேண்டும். (எ-று.) நீ தோன்றா எழுவாய் அருள்-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து.) வள்ளிநாயகியினது முகத்தைத் தாமரையென்றும், மூக்கை எட்பூவென்றும் வியக்குங் குமாரக்கடவுளே ! பிரமனைச் சிறையிட்ட செந்தினாயகனே! சுற்றத்தார் மிகவும் அலர்தூற்றுகின்றார்கள்; (அது நீங்க) உனது திருப்புயந் தந்தருள வேண்டும்.

திவாகர கன்ன கொடைப்பாரி யென்றுழ றீனவல்லீர்
திவாகர கன்ன புரக்குழை வல்லி செருக்குரவந்
திவாகர கன்ன சுகவா சகதிறல் வேல்கொடென்புந்
திவாகர கன்ன மறலி யிடாதுயிர்ச் சேவலுக்கே. (15)

(ப-ரை.) திவா-பகலிலே, கன்ன-கன்னனைப்போற் கொடுக்குங் கரத்தோனே ! கொடைப்பாரி - பாரி வள்ளலைப்போற் கொடுங்குங் கொடையோனே ! என்று (புல்லரிடஞ் சென்று) சொல்லி, உழல்-வருந்தச்செய்யும், தீன - வறுமையாகிய, அல்-இருளை, ஈர்-நீக்கும், திவாகர-ஞான சூரியனே! கன்னபுரக்குழை - கன்னபுரக் குழையென்னும் பணியணிந்த, வல்லி-வள்ளிநாயகி, செருக்கு-களிப்புறத்தழுவும், உர-மார்பையுடையோனே! அந்திமாலையின் செவ்வானம் போலும். வாகு-அழகையுடைய, அர-பரமசிவனது, கன்ன - திருச்செவிக்கு, சுகவாசக - இனிய வசனம்

உபதேசித்தவனே! திறல் - வலிமையையுடைய, வேல் கொடு- வேலாயுதத்தைக்கொண்டு, என்-எனது, புந்தி-இருதயத்தில், வா - வரக்கடவாய்; கர - ஒளித்துநின்று, கன்ன மறலியிடாது - இயமனனவன் கொள்ளை கொள்ளாமல், உயிர் - என்னுயிரை. சேவலுக்கு - (அவ்வுயிரைக்) காப்பாற்றும் பொருட்டாக. (எ-று) நீ - தோன்று எழுவாய், வா-பயனிலை. ஏ-அசை,

(க-நு) வறுமையினால் பிறரிடத்துக்கொடையிற் கன்னனே ! பாரி வள்ளலே! என்று புகழ்ந்து இரப்பதை ஒழிக்கும் ஞான சூரியனே! வள்ளிநாயகி தழுவு மார்பனே! பரமசிவனுக்கு உபதே சித்தவனே ! என்னுயிரை யமன் கைப்பற்றிக் கொள்ளாதபடி என்னை வந்து காத்தருள்.

சேவற் கொடியும் பனிசாந் தகனுந் திருக்கரத்துச்
சேவற் கொடியுங் கொடியகண் டாய்தினை சூழ்புனத்துச்
சேவற் கொடியுந் திவளத் தவளுந்தந் திக்களபச்
சேவற் கொடியு முடையாய் பிரியினுஞ் சேரினுமே. (16)

(ப-ரை.) சேவற்கு-இடபவாகனத்தையுடைய பரமசிவனால், ஒடியும் பல்-பல்லுதிர்க்கப்பட்ட, நிசாந்தகனும்-இருட்கூற்றாகிய ஆதித்தனும், திருக்கரத்து-(உனது) அழகிய கையினிடத்திலிருக் கின்ற, சேவற்கொடியும் - கொடியாகிய சேவலும், கொடிய கண் டாய்-பொல்லாதவைகளாயிருக்கின்றன ; தினை சூழ் புனத்து- தினை நிறைந்த புனத்தை, சேவல்-காப்பவளும், கொடி - நீண்ட. உந்தி- கான்யாற்றின், வளத்தவளும்-வளப்பத்தை யுடையவளு மாகிய (வள்ளியம்மையையும்), தந்தி - அயிராவதம் வளர்த்த, களப-சந்தனம் அணிந்த, சே-சிவந்த, வல்-சொக்கட்டான் காய் போன்ற கொங்கையையும், கொடியும்-கொடிபோன்ற இடை யையுமுடைய (தெய்வ யானையையும்), உடையாய்-இருபாகத் தும் வைத்திருக்கின்ற கந்த ஸ்வாமியே! பிரியினும்-உன்னைப் பிரிந்த (பகல்) காலத்தும், சேரினும் - உன்னையடைந்த (இராக்) காலத்தும். (எ-று.) நிசாந்தகனும்-சேவற் கொடியும் - எழுவாய் கொடிய-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து.) வள்ளிநாயகியையுந் தெய்வானைநாயகியையு முடைய கந்தனே! உன்னைத்தழுவியகாலத்து இரவு நீடியாமல் கோழி கூவியும், உன்னைப் பிரிந்தகாலத்து மாலை விரைந்து வராமல் பகல் நீடித்தும் கொடுமை செய்வனவா யிருக்கின்றன.

சேரிக் குவடு மொழிவிழி யாடனச் செவ்விகுறச்
சேரிக் குவடு விளைந்ததன் றேநன் றுதெண்டிரைநீர்
சேரிக் குவடு கடைநாளி லுஞ்சிதை வற்றசெவ்வேள்
சேரிக் குவடு புடைசூழ் புனத்திற் றினைவிளைவே. (17)

(ப-ரை.) சேர்-இசைந்த, இக்கு-கரும்பையும், வடு-மாவடுவை யும் (ஒத்த), மொழி விழியாள்-மொழியையும் விழியையுமுடைய வள்ளிநாயகியின், தனச்செவ்வி- கொங்கையின் தன்மை, குறச் சேரிக்கு-குறவர் குடியிருப்புக்கு, வடு-(காந்தருவமணம் நடந்த தென்னும்) குற்றமாகிய சொல்லை, விளைந்தது-உண்டாக்கினது. அன்றே-அக்காலத்திற்றனே, நன்று-நன்றாயிருந்தது, தெண்டி ரைநீர்-கடலனைத்தும்,சேரி-ஒருமித்து, கு-உலகத்தை,அடு-அழிக் கின்ற, கடைநாளிலும்-உகாந்தகாலத்திலும், சிதைவற்ற-அழி வில்லாத, செவ்வேள்-குமாரக்கடவுளது, சேரி-(தென்சேரி வட) சேரியாகிய, குவடு-மலையின், புடை - பக்கத்தில், சூழ் - சூழ்ந்த, புனத்தில்—தினைப்புனத்தில், தினை-தினை, விளைவு-விளைவானது. (எ-று). வடு,விளைவு-எழுவாய்; விளைந்தது, நன்று-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து.) குமாரக்கடவுள் ஆளுகைக்குள்ளடங்கிய மலைப்பக்கத் தில் தினை நன்றாய் விளைந்தது; உடனே கன்னல்போல் மொழி யும் மாவடுப்போல் விழியுமுடைய வள்ளிநாயகியின் யௌவனத் தால் குறவர் குடிக்கு வடு விளைந்தது.

தினைவேத் தியன்புசெய் வேந்தன் பதாம்புயத் திற்பத்திபுந்
தினைவேத் தியமுகந் தேற்றினர் மாற்றினர் பாற்றினந்தீத்
தினைவேத் தியர்நெறி செல்லாத விந்தியத் தித்தியினத்
தினைவேத் தியங்குயிர் கூற்றூரி லூசிடுஞ் சீயுடம்பே (18)

(ப-ரை.) தினை - தினைப்புனத்துக்கு, ஏத்தி – இறைவியாகிய வள்ளிநாயகி, அன்புசெய் - இச்சை கொள்ளும், வேந்தன் - குமாரக் கடவுளது, பதாம்புயத்தில் - திருவடித்தாமரையில், பத்தி–அன்பையும், புந்தி-அறிவையும், நைவேத்தியம்-நைவேத்தியமாக, உகந்து - விரும்பி, ஏற்றினர் - (சமர்ப்பித்து) வணங்கின அடியார்கள், மாற்றினர் - (உண்மையாய்) ஒழித்துவிட்டார்கள், பாற்றினம் - பருந்துக்கூட்டங்களும், தீ - நெருப்பும், தின்-பட்சிக்கத் தக்கதும், ஐ - அழகிய, வேத்தியர் - அறிஞோர், நெறி -(விதித்த) நல்வழியில், செல்லாத-ஒழுகாததும், இந்திய–பஞ்சேந்திரிய வசத்ததும், தித்தி யினத்தின் - உணவு வகைகளினால், நைவு - கழிவாகிய (மலசலாதிகளை), ஏத்து - ஏந்திக்கொண்டதும், இயங்குயிர் - (உண்ணின்று) இயங்கும் பிராணனை, கூற்று - யமனானவன், ஆரில் - உண்டுவிட்டால், ஊசிடும் - நாறிப்போகத் தக்கதுமாகிய, சீ - இகழ்ச்சிக்கு இடமான, உடம்பு - தேகத்தை. (எ - று.) ஏற்றினர் - எழுவாய்; மாற்றினர் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க - து) வள்ளிநாயகி விரும்பிய கந்தசுவாமியினது திருவடித்தாமரையில் அன்பையும் அறிவையும் செலுத்தினவர்கள் பருந்துக்குந் தீக்கும் இரையாய் நெறியொழி ஐம்புல னுகர்ச்சியையுடைய மலபாண்டமும் பிராணன்விட்டுப்பிரிந்தால் நாறிப் போவதுமாகிய உடலை யொழித்து விடுவார்கள்.

சீயனம் போதி யெனவாய் புதைத்துச் செவிதரத்தோல்
சீயனம் போதி யமலையிற் றுதை சிறுமுனிவன்
சீயனம் போதி கடைந்தான் மருகன்செப் பத்திகைத்தார்
சீயனம் போதி லரனு திருக்கென் செயக்கற்றதே. (19)

(ப - ரை.) சீயின் - பார்வதிபாகரான சிவன், நம் - நம்மை, போதி-உபதேசி, என - என்று, வாய் புதைத்து - வாய்மூடி, செவிதர - கேட்கவும், தோல் - யானையும், சீய - சிங்கமும், நம்பு-தஞ்சமா யுறைகின்றதும், ஓதிய - கல்விக்குறைவிடமுமான, மலையிற்றுதை-பொதிய மலைக்கு முதல்வரான, சிறுமுநிவன் - அகத்திய முநிக்கு, சீயன்-பாட்டனாகிய, அம்போதி கடைந்தான்,

பாற்கடலைக் கடைந்த விஷ்ணுவினது, மருகன் - மருமகனுன குமாரக்கடவுள், செப்ப - உபதேசிக்க, திகைத்தார் - (பிரணவப் பொருள் தெரியாமல்) தியக்கமுற்றிருந்தார், சீ - இகழத்தக்க, அனம்போதில் - அன்னவாகனத்தின்மேற் செல்லும், அரன் - பிரமன், ஆதி - முதன்மையாகிய, ருக்கு - வேதத்தை, என் - என்ன, செய - செய்யும்படி, கற்றது - கற்றுக்கொண்டது(எ-று) அரன் எழுவாய், கற்றது. பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-நு.) பார்வதி பாகரான பரமசிவன் வாய்மூடிக் கேட்கவும், திருமால் மருகனுன குமாரக்கடவுள் பிரணவப்பொருளைச் சொல்லத். திகைத்துநின்ற பிரமா ஆதிவேதத்தை ஏன் கற்முன் ?

செயதுங்க பத்திரி போற்றும் பகீர திகரசெவ்வேற்
செயதுங்க பத்திரி சூடுங் குறத்தி திறத்ததண்டஞ்
செயதுங்க பத்திரி புத்திரி பாதத்தர் செல்வதென்பாற்
செயதுங்க பத்திரி யத்திரி யாதிரென் சிந்தையிலே. (20)

(ப-ரை.) செய - சிறந்த, துங்கபத்திரி போற்றும் - துங்கபத்திரியென்னும் நதி வணங்குகின்ற, பகீரதி கர - கங்காதேவியின் கையிலிருப்பவனே ! செவ்வேல்-சிவந்த வேலாயுதத்தையுடைய செய - செயம்பொருந்திய குமாரக்கடவுளே! துங்கபத்திரி - சுரப் புன்னையிலையை, சூடும் - புனைகின்ற, குறத்தி திறத்த - வள்ளி பங்காளனே ! தண்டம் - தண்டாயுதமும், செய - வெற்றியும், துங்க - பெருமையும், பத்தி - ஒழுக்கமு முடைய, ரிபு-மாறுபட்ட (காலன்), திரி - கெடும்படி (உதைத்த), பாதத்தர் - திருவடியை யுடைய பரமசிவன், செல்வ - புதல்வனே ! தென்பால் - தென் திசையில், செய்-போகச்செய்வதாகிய, அதுங்கு-யாவருமொதுங் கும், அபத்து-தீநெறியினுல், இரிய-எனது சிந்தை முறிந்தோட, திரியாது - உழலாமல், இரு - நீ தங்கியருள வேண்டும், என் சிந்தையில் - என் மனத்தின்கண்ணே. (எ-று.) நீ - தோன்ரு எழுவாய். இரு - பயனிலை.

(க-நு.) காங்கேயனே ! வேலாயுதனே ! வள்ளி நாயகனே! பரமசிவனது மைந்தனே ! யான் இயமதண்டனையை விளைக்கும் அவநெறியிற் சிக்காவண்ணம் நீ என் சிந்தையில் வீற்றிருக்க வேண்டும்,

சிந்தா குலவ ரிசைப்பேரு மூருநஞ் சீருமென்ளுேர்
சிந்தா குலவ ரிடத்தணு காதரு டீமதலே
சிந்தா குலவரி மாயூர வீர செகமளப்பச்
சிந்தா குலவரி மருக சூரனைச் செற்றவனே. (21)

(ப-ரை.) சிந்தா-ஒருக்காலும் அழியமாட்டா, குலவரிசைப் பேரும்-நமது வமிச பரம்பரை நாமமும், ஊரும்-நமது நகரமும், நஞ் சீரும்-நமது சிறப்பும், என்று ஓர்-என்று எண்ணுகின்ற, சிந்தாகுலவ ரிடத்து-வருந்து மனத்தையுடைய அஞ்ஞானிகள் பால், அணுகாதருள்-சேராதிருக்க அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்; தீ மதலே-அக்கினியிற் பிறந்த கோழியை, சிந்தா-கொடியாகக் கொண்டவனே! குலவு – பிரகாசிக்கின்ற, அரி – பச்சை நிறம் பொருந்திய, மாயூர வீர – மயிலேறுஞ் சேவகனே! செகம் – பூமியை, அளப்ப - அளக்கும்படி, சிந்தாகு – வாமனமாகி, உலவு - உலாவின, அரி – விஷ்ணுவின், மருக – மருகனே! சூரனை – சூரனை, செற்றவனே - செயித்தவனே! (எ-று.) நீ – தோன்ரு எழுவாய்; அணுகாதருள் – பயனிலே.

(க-நு.) கோழிக் கொடியோனே! பச்சைமயில் வீரனே! வாமனுவதாரங் கொண்ட மால் மருகோனே! சூர சங்காரனே! லௌகீக வாழ்வை நித்தியமாய் நம்பி மனம் வருந்துவோர்பாற் சேராதிருக்க எனக்கருள்செய்.

செற்றை வரும்பழ னஞ்சோலே யிஞ்சி திகழ்வரைமேற்
செற்றை வரும்பழ நிக்கந்த தேற்றிடு நூற்றுவரைச்
செற்றை வரும்பழ நாடாள நாடிகண் சேய்விடுத்த
செற்றை வரும்பழ மாங்கூடு வேமத் தினத்தில்வந்தே. (22)

(ப-ரை.) செற்றை - செற்றையென்னு மீனினம், வரும் - உலாவுகின்ற, பழனம் – வயலும், சோலே - பொழிலும், இஞ்சி - மதிலும், திகழ்-விளங்காநின்ற, வரைமேல் – பருவதத்தின்மேல், செல் - மேகம், தைவரும் - தவழுகின்ற, பழநிக் கந்த - பழநி மலைக் கந்தனே! தேற்றிடு - அபயந் தந்தருள்வாய், நூற்று வரை – துரியோதனன் முதலிய நூறுபேரையும், செற்று –

கொன்று, ஐவரும் – பாண்டவர்கள், பழநாடு – பழைய ராச்சியத்தை, ஆள - ஆளும்படி, நாடி – கருதிய கிருஷ்ணமூர்த்தியினது, கண் – விழியாகிய (ஆதித்தன்), சேய் – மைந்தனுகிய காலன், விடுத்த - அனுப்பிய, செற்றை வரும் - தூதர் கூட்டம் வரும், பழமாங் கூடு – வார்த்திகத்தை யடைகின்ற இவ்வுடலானது, வேம் - பிராணனீங்கித் தகிக்கப்படுகின்ற, அத்தினத்தில் வந்து - அந்நாளில் எழுந்தருளிவந்து. (எ.று.) நீ - தோன்ரு எழுவாய். தேற்றிடு – பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரு.) பழநிமலை யாதிபனே! விஷ்ணுவின் விழியாகிய சூரியனது மைந்தனுகிய காலன் விடுத்த தூதர் கூட்டம் வரும் புழுக்குரம்பையாகிய என்னுடல் அழியுங்கால் நீ எழுந்தருளி வந்து அபயந் தந்தருள்:

தினகர ரக்கர தங்கெடுத் தார்குரு தேசிகர்செந்
தினகர ரக்கர மாறுடை யார்தெய்வ வாரணத்தந்
தினகர ரக்கர சத்தியின் றுகிலத் தேவர்நண்ப
தினகர ரக்கர தந்தீர்வ ரீர்வர் செகமெங்குமே. (23)

(ப-ரை.) தினகர - பகன் பூடாவென்னும் இரண்டு ஆதித்தர்களுடைய, அக்க – கண்ணையும், ரதம் – பல்லையும், கெடுத்தார் - அழித்த பரமசிவனுக்கு, குருதேசிகர் – போதகாசிரியரும், செந்தினகரர் - செந்திற்பதியினரும், அக்கரம் ஆறுடையார் - சடாக்ஷரப் பொருளானவரும், தெய்வ - தெய்விகமாகிய, ஆரண - வேதம் பூசித்த, தந்தி – பாம்புபோன்ற பிரகாரத்தையுடைய, நகர் - திருச்செங்கோட்டு மலையை யுடையவருமாகிய (கந்தசுவாமியினது, அர - அரத்தாற் கூர்மையிட்ட, கர - திருக்கையிற்றரித்த, சத்தி - வேலாயுதமானது, இன்றுகில் - இல்லாவிட்டால், அத்தேவர் நண்பதி - அத்தேவர்கள் பொருந்திய பொன்னகரமும், ந - இல்லாமற் போவதுமன்றி, கர - வஞ்சகநிறைந்த, ரக்கர் - அசுரரும், அதம் தீர்வர் – இறப்பும் ஒழிவார்கள், ஈர்வர் செகமெங்கும் - உலக முழுவதையும் நிர்மூலமாக்கியும் விடுவார்கள். (எ-று.) அரக்கர் - எழுவாய். அதந் தீர்வர், ஈர்வர் - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து) பரமசிவனுக்குக் குருவாய்த் திருச்செந்தூரில் வாழும் சடாக்ஷரப் பொருளாகிய திருச்செங்கோட்டு மலையையுடைய கந்தசுவாமியினது திருக்கைவேல் எழுந்தருளாவிடில் அமராபதி யழிந்து போவதுமன்றி அசுரரும் ஸ்திரமாயிருந்து உலக முழுவதையும் நாசஞ் செய்துவிடுவார்கள்.

செகம்புர வார்கிளை யெல்லா மருண்டு திரண்டுகொண்ட
செகம்புர வாதிங்ஙன் செய்வதென் னேமயல் செய்யவன்பு
செகம்புர வாச மெனத்துயில் வார்செப்ப பங்கபங்க
செகம்புர வாமுரல் செந்தூர வென்னத் தெளிதருமே. (24)

(ப-ரை) செகம் - உலகத்திலும், புர - ஊரிலுமுள்ள, வார் - ஒழுங்கான, கிளையெல்லாம் - சுற்றத்தா ரெல்லாரும், மருண்டு - மயங்கி, திரண்டுகொண்டு - கூடிக்கொண்டு. அசெ - ஆட்டினுடைய, கம் - தலையை, புரவாது - காப்பாற்றமல், இங்ஙன் - இவ்விடத்தில், செய்வதென்னே — வெறியாடற்செய்ய நினைப்பதென்ன விபரீதம், மயல்-(கைக்கிளையாக மயங்கிய இம் மாதின்) விரகதாபம், செய்ய - சிவந்த, வன் — வலிய, புசெகம் - ஆதிசேடனை, புர வாசமென - ஆதியான இடமாய்க்கொண்டு, துயில்வார் - திருக்கண்வளர்கின்ற திருமால், செப்பு - புகழ்கின்ற, அபங்க - பங்கமிலாதவனே! பங்கசெ - தாமரைத்தடாகத்தில், கம்பு - சங்கினங்கள், உரவா - உரக்க, முரல் - சப்திக்கின்ற, செந்தூர - திருச்செந்திற் பதியோனே, என்ன - என்று சொல்லில், தெளிதரும் - (அக்ஷணமே) தீர்ந்து விடுவது நிச்சயம். (எ-று.) மயல் - எழுவாய். தெளிந்திடும் — பயனிலை. ஏ. அசை.

(க-து) பந்துக்க ளெல்லாரும் மயங்கி வீணாய் ஆட்டைப் பலியிடுவதால் இவள் மையல் தணியுமோ? (தணியாது); திருமால் புகழத்தக்க மாசற்றவனே! செந்தூரனே! என்று சொல்லில் தணிந்திடும்.

தெளிதரு முத்தமிழ் வேதத்திற் றெய்வப் பலகையின்கீழ்
தெளிதரு முத்தமி ழாகித்தர் சேவித்து நின்றதென்னுள்
தெளிதரு முத்தமிழ் தேய்நகை வாசகச் செல்விதினைத்
தெளிதரு முத்தமிழ் செவ்வே ளிருப்பச் செவிகுனித்தே.

(ப-ரை.) தெளிதரு - ஆராயப்படுகின்ற, முத்தமிழ் - இயல் இசை நாடகம் எனும் முத்தமிழிலும், வேதத்தில் - வேதத்திலும், தெய்வப் பலகையின் கீழ் - தெய்வத் தன்மையான சங்கப் பலகையிலும், தெளி - மாசற்ற, தரு - குற்ருலின்கீழும், முத்து - முந்தியிருந்தருளுகின்ற, அமிழா நித்தர் — அழிவில்லாத நித் தியராகிய பரமசிவன், சேவித்து நின்றதென் - பணிந்துநின்ற காரணமென்ன ? நாள் - நக்ஷத்திரம் (போல), தெளிதரு - பிர காசிக்கும், முத்து - முத்தையும், அமிழ்து - தேவாமுதத்தையும், ஏய் - ஒத்த, நகை - பல்லேயும், வாசக - சொல்லேயுமுடைய, செல்வி - மங்கையாகிய, தினே - தினேயை, தெளி - கொழிக்கின்ற வள்ளிநாயகியார், தரு முத்து - கொடுக்கு முத்தத்திருல், அமிழ் - ஆநந்தத்தி லாழ்ந்தவராகிய, செவ்வேள் - முருக வேளானவர், இருப்ப - எழுந்தருளி யுபதேசிக்க, செவி குனித்து - செவியைத் தாழ்த்திக்கொண்டு. (எ-று.) நித்தர் - எழுவாய். சேவித்து நின்றதென் — பயனிலே. ஏ - அசை.

(க—து.) வள்ளிநாயகியின் முத்தத்தால் மகிழும் குமாரவேள் இருந்து உபதேசிக்க முத்தமிழிலும் வேதத்திலும் சங்கப்பலகை யிலும் குற்ருலின்கீழும் முதல்வராயிருக்கிற நித்தியரான பரம சிவன் பணிவோடு நின்று கேட்டதென்ன காரணம் ?

செவிக்குன்ற வாரண நல்கிசை பூட்டவன் சிந்தையம்பு
செவிக்குன்ற வாரண மஞ்சலென் ருண்டது நீண்டகன்மச்
செவிக்குன்ற வாரண வேலா யுதஞ்செற்ற துற்றனகட்
செவிக்குன்ற வாரண வள்ளிபொற்ருண்மற்றென் [றேடுவதே.

(ப-ரை.) செவிக்கு - என் காதுக்கு, உன் - உனது, தவா - தவிராத, ரண - உரிமையை, நல்கு — கொடுக்கும், இசை - கீர்த்தியை, பூட்ட — அணிய, வன் - வலிய, சிந்தை - (என்) இருதயமாகிய, அம்பு செ - தாமரையிலிருக்கும், வி - பட்சி யாகிய ஆன்மா, குன்ற - வருந்துகையில், வாரணம் - நின் கோழிக்கொடி யெழுந்தருளி, அஞ்சல் என்று பயப்படாதே

யென்று, ஆண்டது - அடிமைகொண்டது, நீண்ட கன்ம - பெரிதான முன்செய் வினையாலாகும், செ - செனனத்துக்கு வித்தாகிய, இக் குன்று - இம் மலைபோன்ற, அவா - ஆசையை, ரண - அமர்புரியும், வேலாயுதம் - அயிலானது, செற்றது - கொன்றுவிட்டது, உற்றன - என் சென்னிமேலே வீற்றிருந்தன. கட்செவி - பாம்புபோன்ற, குன்ற - திருச்செங்கோட்டு மலையையுடைய கந்த சுவாமியே! வாரண - தெய்வயானை, வள்ளி - வள்ளியாகிய நாயகிமாருடைய, பொற்றாள் - பொன்னடிகள், மற்றென் தேடுவது - இனி நான் சம்பாதிக்கவேண்டியது வேறென்ன இருக்கின்றது — (எ-று.) யான் - தோன்றா எழுவாய். தேடுவதென் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-நு.) நாகமலையில் வாழுங் கந்தசுவாமியே! உன் திருப்புகழை யான் கேட்டறிந்த மாத்திரத்தில் நினது கோழிக்கொடி என் ஆத்துமாவை அபயங் கொடுத்து ஆண்டு கொண்டது; உன் வேலாயுதம் பிறப்புக்கிடமான பேராசையை யொழித்து விட்டது; உன் தேவிமாரது திருவடியுங் கிடைத்தது; இனி யான் தேடவேண்டியது என்ன இருக்கின்றது?

தேடிக் கொடும்படை கைக்கூற் றடாதுளஞ் சேவின்மைமீன்
தேடிக் கொடும்படை கோமான் சிறைபட வேறுளபுத்
தேடிக் கொடும்படை யாவெகு நாட்டன் சிறைகளையுந்
தேடிக் கொடும்படை மின்கேள்வ னற்றுணை சிக்கெனவே. (உ௭)

(ப-ரை.) தேடிக்கொள் - இப்பொழுதே சம்பாதித்துக் கொள்வாயாக, தும்பு - பாசத்தை, அடை - பொருந்திய, கை - கையையுடைய, கூற்று - இயமன், அடாது - அழிக்காதபடி, உளம் - நெஞ்சமே, சே - இடபம், வில் - தநுசு, மை - மேஷம், மீன் - மீனம், தேள் - விருச்சிகமென்னும் இராசிகளையும், திக்கொடும் - திக்குகளையும், படை - சிருட்டித்த, கோமான் - பிரமதேவனை, சிறைபட-சிறைப்படுத்தி, வேறுள புத்தேள்-மற்றைத் தேவரது, தி - பத்தியில், கொடும்பு - திருகுதலை, அடையா - சேராத, வெகு நாட்டன் - ஆயிரங்கண்ணையுடைய இந்திரனது, சிறை - சிறையை, களை - ஒழித்தவரும், உந்து - நீரிலும் (நெருப்பிலும்)

சமணர் செலுத்திய, ஏடு - ஏடுகளையும், இக்கொடும் - அவர்கள் செய்த கொடுமைகளையும், படு - தாழ்த்திவிட்ட, ஐ-சுவாமி யாகிய, மின் கேள்வன் - தெய்வயானை நாயகனது, நற்றுணை நல்ல அநுக்கிரகத்தை, சிக்கெனவே - உறுதியாக. (எ-று.) நீ - தோன்ருஎழுவாய். தேடிக் கொள் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-து.) நெஞ்சமே ! பாச தரனுகிய யமன் உன்னை நலிவு செய்யாதபடி பிரமாவைச் சிறைப்படுத்தி இந்திரனைச் சிறை தவிர்த்துச் சமணரிட்ட ஏட்டையும் வாதையுஞ் செயித்த குமாரக் கடவுளது துணையை உறுதியாகச் சம்பாதித்துக்கொள்.

சிக்குறத் தத்தை வழங்கா திழந்து தியங்குவர்தே
சிக்குறத் தத்தை வடிவே லெனுர்சில ரன்பர்செந்தாள்
சிக்குறத் தத்தை கடிந்தேனல் காக்குஞ் சிறுமிகுறிஞ்
சிக்குறத் தத்தை யனகிலெப் போதுந் திகழ்புயனே. (28)

(ப-ரை.) சி - இகழ்தற்கிடமாகிய, குறு - குறைவுபடத்தக்க, அத்தத்தை - பொருளை, வழங்காது - நல்வழியிற் செலுத்தாமல், இழந்து - பலவழியாயிழந்து, தியங்குவர் - வருந்துவார்கள், தேசு -(தங்களுடைய) கீர்த்தியும், இக்குற - மங்கிப்போகும்படி யாய், தத்து - பொங்கமுற்ற, ஐ-அழகிய, வடிவேல் எனுர் சிலர் - கூரிய வேலாயுதமென்று துதியாத சில பேர்கள், அன்பர் - அவ் வேலைத் துதிக்கும் அடியார்கள், செந்தாள் - உனது செவ்விய திருவடியை, சிக்குற - அகலாதுறையக் கண்டும், தத்தை கடிந்து - கிளியோட்டி, ஏனல் காக்கும் - தினைப்புனங் காக்கும், சிறுமி - சிறுமியாகிய, குறிஞ்சிக் குறத்து - மலைநிலத்துக் குறவ ரிடம் வளர்ந்த, அத் தையல் - அந்த வள்ளிநாயகியினது, நகில் - கொங்கைச் சுவட்டால், எப்போதும் - சதாகாலமும், திகழ் புயனே — பிரகாசிக்கின்ற புயத்தையுடைய குமாரக் கடவுளே. (எ-று.) சிலர் - எழுவாய் — தியங்குவர் பயனிலை.

(க-து.) வள்ளிநாயகியினது கொங்கைச் சுவடு திகழும் புயத்தோனே ! அன்புற்றவர்கள் உனது திருவடியில் அகலாது உறைதலைக் கண்டும் சிலர் உனது வேலாயுதத்தைத் துதியாமல் அநித்யமான கைப்பொருளையும் இழந்து வறுமையால் வருந்து கின்ருர்கள்.

திகழு மலங்கற் கழல்பணி வார்சொற் படிசெய்யவோ
திகழு மலங்கற் பகவூர் செருத்தணி செப்பிவெண்பூ
திகழு மலங்கற் பருளுமென் னுவமண் சேனையுபா
திகழு மலங்கற் குரைத்தோ னலதில்லை தெய்வங்களே. (29)

(ப-ரை.) திகழும் – விளங்காநின்ற, அலங்கல் - மாலையை யணிந்த, கழல் – தனது திருவடியை, பணிவார் - வணங்குவோர், சொற்படி செய்ய - திருவாக்கின்படி நடக்க, ஓதி – தமிழ் வேத மென்னுந் தேவாரத்தை மொழிந்தருளினவரும், கழுமலம் – தான் அவதாரஞ் செய்த சீகாழியையும், கற்பக வூர் – தான் காத்தருளிய கற்பகத்தருவையுடைய அமராபதியையும், செருத்தணி - தான் உறையுந் திருத்தணியையும், செப்பி - துதி செய்து, வெண்பூதி – திருவெண்ணீருனது, கழும் போக்கடிக்கும், மலம் - மும்மலத்தையும், கற்பு - பரம் பொருளிதே யென்று நம்புங் கற்புடைமையை, அருளும் – கொடுத்தருளும், என்னு - என்று நினையாத, அமண் - சமணர், சேனை - கூட்டங்களை, உபாதி – வருத்தமான, கழு - கழுவிலேற்றி, மலங்கற்கு - கலக்க முற்றழியும்படிக்கு, உரைத்தோனலது - வாதுமொழிந்தசம்பந்தப்பிள்ளையுமாகியகுமாரக்கடவுளையன்றி, இல்லை தெய்வங்களே - பிரத்தியக்ஷமான தெய்வங்கள் வேறில்லை. (எ-று.)

தெய்வங்கள் - எழுவாய். இல்லை - பயனிலை ஏ–அசை.

(கு-று.) தன்னடித் தொண்டர்க்கு நன்னெறியாகத் தேவாரத்தை மொழிந்தருளினவரும் திவ்விய ஸ்தலங்களைத் துதியாமலும் திருநீற்று மகத்துவத்தைக் கைக்கொள்ளாமலும் இருந்த சமணர்கள் கழுவேறும்படி வாதினால் வென்றவருமாகிய சம்பந்தாவதாரங்கொண்ட குமாரக்கடவுளேயன்றி வேறு தெய்வமில்லை.

தெய்வ மணம்புணர் தீகால் வெளிசெய்த தேவரைந்த
தெய்வ மணம்புண ராரிக்கு மருக செச்சையந்தார்
தெய்வ மணம்புண ருங்குழ லாளைத் தினைப்புனத்தே
தெய்வ மணம்புணர் கந்தனென் னிருங்க டீதறவே. (30)

(ப-ரை.) தெய்வ - தேவர்களையும், மண் – பூமியையும், அம்பு – சலத்தையும், உணர் - அறிவையும், தீ-நெருப்பையும், கால் – காற்றையும், வெளி - ஆகாசத்தையும், செய்த–படைத்த, தே - பிரமாவானவன், வரைந்தது - பொறித்த லிபியை, எய்வ - (குமாரக் கடவுளினது நாமகீர்த்தனமானது) செயிக்குமாதலால், மண் - மாசற்ற, அம் - அழகிய, புள் - கருடவாகனத்தையுடைய, நராரிக்கு - நரசிங்க அவதாரமெடுத்த திருமாற்கு, மருக - மருகோனே! செச்சை அம்தார் - அழகிய வெட்சிமாலையை யணிந்த, தெய்வ - கடவுளே! மணம் புணரும் - வாசனையை யணிந்த, குழலாளை - கூந்தலையுடைய (வள்ளி) நாயகியை, தினைப்புனத்தே - தினைப்புனத்திலே, தெய்வமணம் புணர் - காந்தருவமணமாகப் புணர்ந்த, கந்தன் - குமாரக்கடவுளே! என்னீர் - என்று தோத்திரம் பண்ணுங்கள், உங்கள் - உங்களுடைய, தீது - வினை, அற - ஒழியும்படி- (எ-று.)

நீர் - தோன்ரு எழுவாய், என்னீர் - பயனிலே. ஏ–அசை.

(க-நு.) திருமான் மருகோனே! வெட்சிமாலையை யணிந்தோனே! வள்ளிநாயகியைத் தினைப்புனத்தில் மணந்த கந்தசுவாமியே! என்று துதித்தால் அது பஞ்சபூத முதலானவற்றைப் படைத்த பிரமாவின் விதியையு நீக்குமாதலால் உங்கள தீவினையறும் பொருட்டு அப்படித் துதியுங்கள்.

தீதா வசவ னுபவிக்க மண்ணிலும் விண்ணிலுஞ்செந்
தீதா வசவ னியாயஞ்செய் வேதிய ரேதியங்காத்
தீதா வசவ னிமலர்செல் வர்சாக் கிரவசத்த
தீதா வசவன் புறப்பா ரெனுமுத்தி சித்திக்கவே. (31)

(ப-ரை.) தீதா - பொல்லாங்காகிய, வசவு - இகழ்ச்சிச் சொல்லை, அனுபவிக்க - அனுபவித்தற்கிடமாய், மண்ணிலும் - பூலோகத்திலும், விண்ணிலும் - தேவலோகத்திலும் (புகழையும் போகத்தையும் பெற நினைத்து), செந்தீ - சிவந்த அக்கினி பகவான், தாவு - ஏறுகின்ற, அச - ஆட்டை, அனியாயம் செய்– சீவகாருணியம் இல்லாமல் வதைத்து யாகஞ்செய்கின்ற, வேதியரே - மறையோரே! தியங்கா - இனி யப்படித் திகைக்காத,

தீ - நல்லறிவை, தா - தந்தருள்வாயென்றும், வசவ - இடப வாகனத்தையுடைய, நிமலர் — பரமசிவனது, செல்வா — மைந்தனே! சாக்கிர வசத்து - ஆன்மா சாக்கிர அவத்தையிலறிவோடிருக்கிற காலத்திலும், அதீதா — துரியாதீத அவத்தையிற்கருவி காரணங்களொடுங்கி, வச - வசமாகுங் காலத்திலும், அன்புறப்பாரெனும் - உனக்கு எங்களிடத்தில் அன்புண்டாகிக் கடாக்ஷிக்க வேண்டும் என்றுந் துதியுங்கள், முத்தி - மோக்ஷமானது, சித்திக்க - உங்களுக்குக் கிடைக்கும்படி. (எ-று-)

நீங்கள் - தோன்று எழுவாய், துதியுங்கள் - பயனிலை. ஏ — அசை.

(க-து.) இம்மையிற் புகழையும், மறுமையிற் போகத்தையும் பெற நினைத்துப் பழிக்கஞ்சாமல் சீவனைக் கொன்று வேள்வி செய்கின்ற மறையோரே! முத்தி வேண்டுமானால் பரமசிவனது மைந்தனை சாக்கிர அவத்தையிலும் துரியாதீதத்திலும் எங்களுக்கு நல்லறிவுண்டாக அன்புவைத்தருளென்று துதியுங்கள்.

சித்திக்க தத்துவ ருத்திர பாலக செச்சைகுறிஞ்
சித்திக்கத் தத்துவ ரத்தியின் மாவென்ற சேவகவிச்
சித்திக்கத் தத்துவர் வாய்மொழி மாதர்க் கெனுந்திணைவா
சித்திக்கத் தத்துவ ருத்தப் படாதுநற் சேதனமே. (32)

(ப-ரை.) சித்திக்க — அடியேனுக்குக் கிடைக்க அருள வேண்டும், தத்துவ — தத்துவசொரூபியே! ருத்திர பாலக - சிவனது மைந்தனே! செச்சை - வெட்சிமாலை யணிந்த, குறிஞ்சிநிலத் திசைக்கு இறைவனே! தத்து - அலைமோதுகின்ற, உவர் - உவர்ப்பையுடைய, அத்தியில் - சமுத்திரத்தின் கண், மா - மாவுருக்கொண்ட சூரனை, வென்ற — செயித்த, சேவக - வீரனே! இச்சித்து — விரும்பி, இக்கத்து - கரும்பும், அத் துவர் - அந்த சிவந்த பவளமும், வாய் — வாயும், மொழி - மொழியுமாகும், மாதர்க்கு — மடவார்க்கு, எனும் திணை - என்று நலம்புனைந்துரைக்குங் காமநூலை, வாசித்து - ஒழியாமற் படித்து, இக்கத்தத்து - இதற்கினமான வெகுளியினால், வருத்தப் படாது - துன்பமடையாது, நற்சேதனம் — நல்ல ஞான அறிவு

(எ-று.) நீ - தோன்ரு எழுவாய்; சித்திக்க அருளவேண்டும் — பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-நு.) தத்துவசொரூபியே! சிவனது புத்திரனே! குறிஞ்சி நிலத்து இறைவனே! சமுத்திரன்கண் சூரனை வதைத்தவனே! மாதரது சொல்லைக் கரும்பென்றும், வாயைப் பவளமென்றும், நலம் பாராட்டும் காமநூலின் வாஞ்சையையும், வெகுளியையும் விட்டு உன்னை யறிவும் நல்லறிவை எனக்குக் கிருபை செய்ய வேண்டும்.

சேதனந் தந்துறை யென்றுமை செப்புங் குருந்துறைகாற்
சேதனன் தந்துறை யல்லிமன் வாவிச்செந் தூர்கருத
சேதனந் தந்துறை யென்றறி யார்திற நீங்கிநெஞ்சே
சேதனந் தந்துறை மற்றுமுற் ருடித் திரிகைவிட்டே. (33)

(ப-ரை.) சே - அழகிய, தனம் தந்து - திருமுலைப்பாலூட்டி, உறு - பெரும்பேருயுற்ற, ஐ என்று - ஐயனே யென்று, உமை செப்பும் - பார்வதி யருமையாய் மொழியுங், குருந்து - பாலகனுகிய குமாரக் கடவுள், உறை - அமர்ந்தருளிய, காற்சேது - சிவந்த காலையுடைய, அனம் - அன்னங்களும், தந்துறை — நூலோடுகூடிய, அல்லி — ஆம்பல்களும், மன் - அகலாதிருக்கின்ற, வாவி - தடாகங்கள் சூழ்ந்த, செந்தூர் - திருச்செந்திற்பதியை, கருது — நீ சிந்தைசெய், அசேதனம் - அறிவின்மையான, தம் - தங்கள் தங்கள், துறை என்று — சமயக்கோட்பாடென்று, அறியார் திறம் நீங்கி - தெளியாமலுழலும் பரசமயவாதிகளின் கூட்டத்தை நீங்கி, நெஞ்சே - மனதே, சேது - சேதுமுதலிய, அனந்தம் துறை மற்றும் - மற்றநேக கடல் நதிகளையும், உற்ருடித் திரிகை விட்டு - போய்ப்போய்த் தானஞ்செய் தலைவதை விடுத்து. (எ-று)

நீ — தோன்ரு எழுவாய். கருது - பயனிலை. ஏ — அசை.

(க-நு.) நெஞ்சமே! பரசமயவாதிகளோடு இணங்காமல் சேது முதலிய தீர்த்தங்களாடக் கருதும் மனதைவிட்டுப் பார்வதி திருமுலைப்பாலுண்ட குமாரக்கடவுள் வாசஞ்செய்கின்ற திருச்செந்தூரையே நாடுக.

திரிகையி லாயிர வெல்லாழி மண்விண் டருசிரபாத்
திரிகையி லாயிர வாநந்த நாடகி சேரிமகோத்
திரிகையி லாயிர மிக்குமைந் தாசெந்தி லாயொருகால்
திரிகையி லாயிரக் கோடிசுற் றேடுந் திருத்துளமே. (34)

(ப-ரை) *திரிகையிலாய்* - மாறுபடாத நித்தியனே! *இரவு* - இராத்திரியையும், *எல்* - பகலையும், *ஆழி* - கடலையும், *மண்* - பூமியையும், *விண்* - ஆகாசத்தையும். *தரு* - மூவரின் முதல்வனு யிருந்து சிருஷ்டித்தவரும், *சிர பாத்திரி* - பிரமகபாலத்தைப் பலிக் கலமாகக் கொண்டவரும், *கையிலாயி* - கயிலாசத்தை யுடையவரும், *ரவு* – ஆரவாரத்தையுடைய, *ஆநந்த நாடகி* - ஆநந்த நடனஞ்செய்கின்ற பரமசிவனுக்கும், *சேர்* - அவர் பாலிருக்கின்ற, *இம கோத்திரி* - இமய மலையின், *கையில்* - இடத்திலுற்பவித்து வளர்ந்த, *ஆயி* - பார்வதிக்கும், *ரமிக்கும்* - மகிழ்வைவிளைக்கும், *மைந்தா* - புதல்வனே! *செந்திலாய்* - திருச்செந்திற் பதியோனே! *ஒருகால்* - ஒருதரம், *திரிகையில்* - குலாலன்சக்கிரஞ்சுற்றிவருவதற்குள், *ஆயிரக்கோடி சுற்றேடும்* - ஆயிரங்கோடிதரஞ் சுற்றிவருவதாகிய, *திருத்துளம்* - (என்னு டைய) மனத்தைத் திருத்தி யருளவேண்டும். (எ - று)-நீ. தோன்று எழுவாய். திருத்து- பயனிலை. ஏ – அசை.

(க - து) நித்தியமானவனே! சராசரங்களைப் படைத்தும் பிரம கபாலமேந்தியும், ஆநந்த நடனஞ்செய்து கயிலாசத்தி லுறைகின்ற பரமசிவனுக்கும், இமயமலையின் குமாரியாகிய பார்வதிக்கும் மைந்தனே! திருச்செந்திற் பதியோனே! என் உள்ளமானது குலாலன் சக்கிரம்ஒருதரம் சுற்றுவதற்குள் அநேக கோடிதரம் சுற்றி வருகின்றது, அதை யடக்கியருளவேண்டும்.

திருத்துள வாரிகல் போதுடன் சேண்மழை தூங்குஞ்சங்க
திருத்துள வாரிதி கண்டுயி லாசெயன் மாண்டசிந்தை
திருத்துள வாரன்னை செந்தூரையன்னள் செம்மேனியென்பு
திருத்துள வார்சடை யீசர்மைந் தாவினிச் செச்சைநல்கே. (3

(ப - ரை) *திருத்துளவார்* - திருத்துழாய் மாலையை யணிந்த விஷ்ணுவினது, *இகல்*-கரியநிறத்தைப் பகைக்கின்ற, *போதுடன்*-

மாலைக்காலத்தோடு, சேண் - ஆகாசத்தினின்றும், மழை தூங்கும் - மழை பெய்கிறது ; சங்கது - சங்கினங்களை, இருத்துள - உடையதாயிடமகன்ற, வாரிதி - சமுத்திரம், கண்டுயிலா - ஓயாமல் முழங்குகின்றது ; செயல் மாண்ட சிந்தை - இந்த விரகதாபத்தினால் மெய் மறந்து கிடக்கின்ற என் மனதை, திருத்து- ஆற்றுதற்கு, உள - உரியவர், ஆர் - யார் ; அன்னை - தாயும், செந்தூரை அன்னள் - பகையாகிய செந்திற்பதியை யொத்திருக்கின்றாள் ; செம் - சிவந்த, மேனி - திருமேனியில், என்பு- எலும்பையும், உதிருத்துள - உதிரத்தக்க திருநீற்றுப் பொடியையுமுடைய, வார் - நீண்ட, சடை - சடா பாரத்தையுமுடைய, ஈசர் - பரமசிவனது, மைந்தா - புதல்வனே ! இனி - இனிமேல் சகிக்கப்படாததலால், செச்சை - உனது வெட்சி மாலையை, நல்கு - எனக்கு அளித்தருள வேண்டியது. (எ-று.)

நீ - தோன்று எழுவாய்; நல்கு - பயனிலை, ஏ -அசை.

(க - து) திருமேனியில் நீறும் எலும்பும் அணிந்த நீண்ட சடா பாரத்தையுடைய பரமசிவனது மைந்தனே ! கார்காலமும் மாலைப் போதும் ஒத்திருக்கின்றன ; சமுத்திரமும் முழங்குகின்றது ; என்னைத் தேற்றுபவர் யாவர் ? அன்னையும் பகையாயிருக்கின்றனள் ; ஆதலால் இனிச் சகிக்கமுடியாது ; உனது வெட்சிமாலையைத் தந்தருளவேண்டும்.

செச்சைய வாவி கலயில்வல் வாயிடைச் சேடனிற்கச்
செச்சைய வாவி பருகுஞ் சிகாவல செங்கைவெந்தீ
செச்சைய வாவி விடுகெனுஞ் செல்வநின் றருளணுகச்
செச்சைய வாவி னுயிர்வாழ் வினியலஞ் சேர்ப்பினுமே. (36)

(ப - ரை) செச்சைய - வெட்சிமாலையை யுடையோனே ! வாவு - தாவுதலையும், இகல் - பகையையும், அயில் - கூர்மை பொருந்திய, வல் - வலிய, வாயிடை-வாயினிடத்தில், சேடன் - பாம்பு, நிற்க - இருக்க, செ - சிவந்த, சைய - மலையின்கண், ஆவி - அதனுயிரை, பருகும் - உண்ணுகின்ற, சிகாவல - மயில்வாகனனே ! செம் - சிவந்த, கை - கரத்தினிலேந்தி, வெம்-

வெவ்விய, தீ-அனற்பொறியை, செச்சைய-ஆட்டு வாகனத்தை யுடைய அக்கினிதேவனே ! வாவி - சரவணப் பொய்கையில், விடுக எனும் - (பரமசிவன்) கொண்டு போய் விடுகென அதில் உற்பவித்த, செல்வ - பாலகனே ! நின் தாள் - உன்னுடைய திருவடிகளை, அணுகச் செ - நாங்களடையக் கிருபைசெய் : சை - இகழ்தற்கிடமான, அவாவின் - ஐம்புல ஆசையால், உயிர் வாழ்வு - உயிரோடு வாழ்வதை, இனி அலம் - இனியுடையே மல்லேம், சீர்ப்பினும்-செல்வம் அதிகரிக்கினும். (எ – று.) நீ- தோன்று எழுவாய், அணுகச்செ-பயனிலை. ஏ-அசை.

(கு-நு.) வெட்சிமாலை யுடையவனே ! பாம்பினுயிரை யுண்ணும் மயில்வாகனனே! பரமசிவனிடத்தில் அனற்பொறியாய்த் தோன்றி அக்கினிதேவனுற் சரவணப் பொய்கையில் விடப் பட்டு அதில் வளர்ந்த பாலகனே ! இனி நாங்கள் மிகுந்த செல்வம் அடையினும் அவ்வாசையில் அழுந்தியுடலை யோம் போம் ; நின் திருவடியிற் சேர்த்துக்கொள்.

சீர்க்கை வனப்பு மலர்வேங்கை யானவன் செஞ்சிலையோர்
சீர்க்கை வனப்பு னிதத்தவ வேடன் றினைவளைக்குஞ்
சீர்க்கை வனப்பு னமதுருக் காட்டிய சேய்தமிழ்நூற்
சீர்க்கை வனப்பு னிமிர்சடை யோன்மகன் சிற்றடிக்கே. (37)

(பு-ரை.) சீர்க்கை - மனந் திருந்துதல், வனப்பு - அழகாகும், மலர்-புஷ்பங்களையுடைய, வேங்கையானவன்-வேங்கை மரமாய் நின்றவனும், செஞ்சிலையோர் - அழகிய வில்லையுடைய குறவர்கள், சீர் – சந்தேகப்பட்ட தன்மையை, கை-கோபித்து, வன-வனத்தில், புனித – பரிசுத்தமான, தவ வேடன் – தவ வேடங்கொண்டவனும், தினை வளைக்கும் - தினைப்புனத்தைக் காக்கின்ற, சீர்க்கு–சிறந்த வள்ளிநாயகிக்கு, ஐவனப் புனமது– மலைநெல் விளைகின்ற புனத்தின்கண், உருக்காட்டிய சேய்-தன் நிச ரூபத்தைக் காட்டிய குமரனும், தமிழ்நூற் சீர்க்கு - இயற் றமிழ் நூலுக்குரிய முப்பது சீருக்கும், ஐ-புலவனாகிய தேவனும், வன-கங்கையையும், புல் = அறுகையும் அணிந்த, நிமிர் - நீண்ட,

சடையோன் - சடாபாரத்தையுடைய பரமசிவனது, மகன்—மைந்தனுமாகிய முருகக் கடவுளினது, சிற்றடிக்கு - சிறிய திருவடித் தாமரைகளை யடைதற்கே. (எ-று.)

சீர்க்கை - எழுவாய், வனப்பு - பயனிலை. ஏ—அசை.

(சு-து.) தினைப்புனத்தில் முன் சந்தேகித்த குறவர் சந்தேகம் நீங்கும்படி வேங்கை மரமாய் நின்றவனும், தவ வேடங் கொண்டு வள்ளி நாயகிக்குத் தன் நிசரூபத்தைக் காண பித்தவனும், இயற்றமிழ்ப் புலமையையுடைய பரமசிவனது மைந்தனுமாகிய குமாரக் கடவுளினது திருவடியை யடைதலே அழகாகும்.

சிற்றம் பலத்தை யரன்புநெய் நூற்றிரி சிந்தையிடுஞ்
சிற்றம் பலத்தை வரஞான தீபமிட் டார்க்குப்பரி
சிற்றம் பலத்தை யருளுஞ்செந் தூரர் பகைக்குலமாஞ்
சிற்றம் பலத்தைப் பதவரந் தோளிலிந் தீவரமே. (38)

(ப-ரை.) சிற்றம்பலத்து – ஞான வெளியாகிய, ஐயர்-சுவாமியும், அன்பு - பக்தியென்னும், நெய்-நெய்யை வார்த்து, நூல் - ஆகம நூலென்னும், திரி – திரியை, சிந்தை - இருதயமாகிய, இடும் - தீபமேற்றுகின்ற, சில் - தகழியிலிட்டு, தம்ப - ஆன்மாவுக்குப் பற்றுக் கோடாகிய, லத்தை வர - கிருபையுண்டாகும் பொருட்டு, ஞானதீபம் - மெய்ஞ்ஞான தீபத்தை, இட்டார்க்கு - ஏற்றின அடியார்களுக்கு, பரிசில்—ஈவாக, தம் பலத்தை-தமது சாயுச்சியமென்னும் பலனை, அருளும்-கிருபை செய்கின்ற, செந்தூரா - திருச்செந்திலை கருமாகிய கந்த சுவாமியினது, பகைக் குலமாம் - சத்துருக்களாகிய அசுரக் குலத்தை வேரறுத்த, சிற்று – சிறிய, அம்பல - பாணமல்ல, தைப்பது—என்னிருதயத்தில் தைத்து வருத்துவது, அவர் - அக்கடவுளது, அம்—அழகிய, தோளில்-புயத்திலணிந்த, இந்தீவரம்-நீலோற்பலமாகிய பாணமே. (எ—று.). இந்தீவரம்-எழுவாய், தைப்பது - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரு.) இருதயத்தைத் தகழியாக்கி அன்பாகிய நெய்யை வார்த்து ஆகமமாகிய திரியையிட்டு ஞானத்தை விளக்காக ஏற்றின அடியார்களுக்குச் சிதாகாசமான சாயுச்சிய பதவியை யருளுகின்ற திருச்செந்தில் நாயகர் சத்துருசங்காரஞ் செய்த பாணமிருக்க அவர் புயத்தி லணிந்த நீலோற்பலமாலையே மன்மதன் பாணத்திலொன்றாக என் உடம்பில் தைக்கின்றது.

தீவர கந்தரி தாம்பகி ராருற வானசெம்பொன்
தீவர கந்தரி யாநொந்த போதினிற் செச்சையவிந்
தீவர கந்தரி சிந்துரை பாக சிவகரண
தீவர கந்த ரிபுதீ ருனதடி சேமநட்பே. (39)

(பொ-ரை.) தீ - தீய்ந்துபோன வரகு,-வரகென்னுந் தானியத்தில், - அந்து வண்டுகளால், அரி-அரிக்கப்பட்ட பதரையும், தாம் பகிரார் தாம் பங்கிட்டுக்கொடார்கள், உறவான-உறவினராய், செம்பொன் தீவர்-சிவந்த பொன்விளையுந் தீவிலிருப்பவரும், அகம்தரியா-பாவத்தைத் தரித்து மனம் பொறுக்கக் கூடாமல், நொந்த போதினில்-வருந்துங் காலத்தில், செச்சைய-வெட்சிமாலையை யுடையோனே ! இந்தீவர - செங்கழுநீர் மாலையை யுடையோனே! கந்தரி-மலைக்குகையி லிருந்த வள்ளி நாயகியையும், சிந்துரை-அயிராவதத்தினிடம் வளர்ந்த தெய்வயானை நாயகியையும், பாக - இரு பக்கத்திலு முடையவனே ! சிவகரண - சிவகரணம் புரிகின்ற, தீ - புத்தியை, வர-வரமாகக் கொடுக்கின்ற, கந்த-குமாரக் கடவுளே ! ரிபு - சத்துருக்களை, தீர் - சம்மாரஞ் செய்யத்தக்க, உனது அடி - உனது திருவடித் தாமரையே, சேம நட்பு-பொக்கிஷமும் உயிர்த் துணையுமாம். (எ-று.) அடி-எழுவாய், சேமநட்பு - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரு.) வெட்சிமாலையையும் செங்கழுநீர் மாலையையும் அணிகின்றவனே! வள்ளி தெய்வயானை பாகனே ! சிவகரண அறிவினர்களுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்கின்றவனே ! எனக்கு உறவென்பவர்கள் பொன்விளையுந் தீவில் இருப்பவராயினும், வறுமையால் வருந்துங் காலத்தில் அந்து அரித்துத் தீய்ந்த

வரகையாவது உதவவல்லரோ? ஆதலின் உனது திருவடியே பொக்கிஷமும் உறவுமாம்.

சேமர விக்கம் படையாக வீசுப தேசமுன்னூற்
சேமர விக்கம் பலந்தரு வாய்செரு வாயவெஞ்சூர்ச்
சேமர விக்கந் திரித்தாய் வருத்திய வன்றிறென்றல்
சேமர விக்கம் புயவாளி விண்டிரை தெண்டிரையே. (40)

(ப-ரை.) சேம — சிவந்த, ரவிக்கு - சூரியனுக்கு, அம்-சலத்தை, படையாக-அசுரரது தடையை விலக்கும் ஆயுதமாக, வீசு-இறைக்கின்ற, உபதேசம் - உபதேசத்தையும், முன்னூல் - முப்புரி நூலையும், சேமர்-காப்போராகிய வேதியர் செலுத்தும், அவிக்கு - அவிர்ப்பாகத்திற்கு, அம் - அழகிய, பலம்-நற்பயனை, தருவாய் - அளிப்போனே! செருவாய்-போரினையுடைய, வெஞ்சூர் - கொடிய சூரனாகிய, சே-வயிரம் பொருந்திய, மர- மாமரத்தினால், விக்கம் — தேவர்கட்குண்டான விக்கினத்தை, திரித்தாய் - ஒழித்தவனே! வருத்திய - என்னைத் துன்பப்படுத்துகின்ற, அன்றில் - காமசின்னமாகிய அன்றிற்பட்சியும், தென்றல் - அவனது தேராகிய தென்றலும், சே - கழுத்தின் மணியொலியைச் செய்தலினால் இடபமும், மரவிக்கு - கருப்பு வில்லும், அம்புய வாளி - தாமரைப்பூவாகிய அம்பும், விண்டு-ஆர்ப்பரித்து, இரை - முழங்குகின்ற, தெண்டிரை — தெளிந்த திரையையுடைய கடலும் (ஆகிய இவ்வாறும்). (எ-று.) அன்றில் முதலிய ஆறும் எழுவாய்; வருத்திய-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க — து.) ஆதித்தனுக்கு அம்பாகச் சந்தியாவந்தனஞ் செய்யு முப்புரி நூலாளராகிய மறையவரது வேள்விக்குத் தக்க பலனளிப்போனே! மாமரமாய் நின்ற சூரனை வென்றவனே! விடையின் மணியோடு காமனது சின்னங்களாகிய அன்றிலும், தென்றலும், கரும்பும், தாமரைப்பூவும், கடலும் என்னை வருத்துகின்றன. (விடை - ரிஷபம்)

தெண்டன் புரந்தர வக்குன்றில் வாழ்க்ந்த சிந்துவிலுத்
தெண்டன் புரந்தர லோகஞ் செருதுசெற் றேய்களைவாய்
தெண்டன் புரந்தர நற்கேள் சிறுவ ரழச்செய்தெம்மைத்
தெண்டன் புரந்தர வின்படி நூக்கிய தீரகே. (41)

(ப - ரை,) தெண்டன்-வணங்குகிறேன், புரந்து - குறை வறக் காப்பாற்றி, அரவக்குன்றில்-திருச்செங்கோட்டு மலையில், வாழ் - வாழாநின்ற, கந்த - குமாரக்கடவுளே! சிந்துவில்-சமுத்திரத்தின் கண், உ-த்தெண்டன் - வலிமையுடைய சூரனை, புரந்தர லோகம் - இந்திரலோகத்தை, செருது - அழிக்காதபடி. செற்றோய்-வதைத்தவனே! களைவாய்-ஒழித்தருளவேண்டும், தெண்டன் - தெண்டாயுதத்தையுடைய காலன், புரந்தர்-தொன்றுதொட்டு வருகின்ற, அம்-அழகிய, நற்கேள் - நற் சுற்றத்தாரும், சிறுவர் - பிள்ளைகளும், அழச்செய்து - சூழ்ந்து முறையிடும்படி, எம்மை-எம் உயிரைப் பிரித்து, தெள்-தெளிந்த, தன் புரம் - தனது லோகத்திற் கொண்டு போய், தரவின்படி-தனது கட்டளையின்படி, நூக்கிய தீ நரகு - தள்ளுதற்கிடமாகிய கொடிய நரகாக்கினியை. (எ-று.) நீ - தோன்ற எழுவாய். களைவாய் - பயனிலை, எ - அசை.

(க-து.) திருச்செங்கோட்டுமலைக் கந்தனே! தேவலோகம் அழிந்து போகாதபடி சூரனை வென்றோனே! உன்னை வணங்கு கிறேன்; இயமன் வந்து என் சுற்றத்தாரும் பிள்ளைகளும் சூழ்ந்து அழும்படி என்னைத் தன்னுடைய லோகத்திற் கொண்டு போய் நரகில் சேர்க்காமல் காத்தருளவேண்டும்.

தீனந் தினத்து தரச்செல்வர் பாற்சென் றெனக்கென்பதோர்
தீனந் தினத்து முதரா னலஞ்சுடச் சேர்ந்துசுடுந்
தீனந் தினத்து னிகளைசெங் கோட்டினன் செந்திலன்னீர்
தீனந் தினத்து தவத்துப் பிரசதஞ் செய்யவற்றே. (42)

(ப-ரை.) தீ - புத்தி, நந்து - கெட்ட, இனத்து - கூட்டத் தாருக்குள், உதர - உதாரத்துவம் பேசும், செல்வர்பால் அயிசுவரியவான்களிடம், சென்று - போய், எனக்கென்பது-எனக்கு உதவி செய்க என்று இரக்கும்படி செய்கின்றதாகிய, ஓர் - ஒப் பற்ற, தீனம்-வறுமை நோயானது, தினத்தும் - நாடோறும், உதரானலம் - வயிற்றுப் பசியாக்கினி, சுட - தகிக்கும்போது, சேர்ந்து - (அதனுடன் சேர்ந்து, சுடும் - தகிக்கின்றது, தீ -

இக்கொடிதான, நம் – நமது, தினத் துனி – நித்தியத் துன்பத்தை, களை – நீக்குகின்ற, செங்கோட்டினன் - திருச்செங்கோட்டு முருகக் கடவுளது, செந்தில் - திருச்செந்திற் பதியின், அம்-அழகிய, நீர்—சலமானது, தீன் - இனிய, நந்தின் – சங்கினிறம்போல, அத்து-சிவப்பை, உதவ-கொடுக்கின்ற, துப்பு - பவளம் போன்ற அதரத்தில், இரசதம் – வெண்மை நிறத்தை, செய்யவற்றே – செய்யவல்லதோ, (எ—று.) நீர் – எழுவாய், செய்யவற்றே - பயனிலை, ஏ-அசை.

(க-து.) திருச்செங்கோட்டு முருகக் கடவுளது திருச்செந்திற்பதியின் தீர்த்தம் நாம் நாடோறும் இரத்தலால் உண்டாகுந் துன்பத்தை யொழிக்க வல்லதாயினும், பவளம்போல் சிவந்த இதழைச் சங்குபோல் வெண்மையாக்கவல்லதோ ?

செய்யசெந் தாமரை யில்லாத மாதுடன் செந்தினைசூழ்
செய்யசெந் தாமரை மானார் சிலம்பிற் கலந்துறையுஞ்
செய்யசெந் தாமரை யென்னுங் குமார சிறுசதங்கைச்
செய்யசெந் தாமரை சேர்வதென் றேவினை சேய்தொலைத்தே. (43)

(ப-ரை.) செய்ய - தினை விளை நிலத்தையுடைய, செம் - ஒழுங்கான, தாமரை - சிறுகுடியென்னு நகரத்தாருக்கு, இல்லாது-தெரியாமல், அ மாதுடன்— அப் புனங்காத்திருந்த வள்ளியம்மையை, செந்தினைசூழ்செய்-செந்தினைக்கொல்லைப் பயிரைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த, அசெம் - காட்டாடும், தா-தாவுகின்ற, மரை-கடம்பையும், மான்-மானும், ஆர் - நிறைந்த, சிலம்பில்-மலையின் கண்ணே, கலந்துறையுஞ் செய்ய-காந்தருவமணம் புணர்ந்துறையுங் குமாரக் கடவுளே ! செம்-அழகிய, தாமர் – கொன்றை மாலையையுடைய பரமசிவன், ஐ என்னும் குமார - ஐயனேயென்று சொல்லப்பட்ட குமாரக் கடவுளே ! சிறு-சிறிய, சதங்கை - சதங்கையணிந்த. செய்ய - அழகிய, செந்தாமரை – உனது சிவந்த திருவடித் தாமரையை, சேர்வது என்று – யான் அடையுங்காலம் என்றைக்கு, வினை - இருவினைகளையும், சேய் – தூரத்தில், தொலைத்து-ஒழித்துவிட்டே. (எ-று.) சேர்வது-எழுவாய், என்று-பயனிலை, ஓ-ஏ—அசை.

(க-நு.) மலையிற் குடியிருக்குங் குறவர் அறியாமல் தினைப் புனத்தில் வள்ளியம்மையை மணம் புணர்ந்தவனே! கொன்றை மாலையை யுடைய பரமசிவனால் 'ஐயனே !' என்று துதிக்கப் பட்ட குமாரக்கடவுளே ! இருவினைப் பரப்பைக் கடந்து உன் திருவடியை யானடையுங் காலம் என்றோ ?

சேதாம் பலதுறை வேறும் பணிகங்கை செல்வநந்தன்
சேதாம் பலதுறை யாதசிற் றூயன் றிருமருக
சேதாம் பலதுறை செவ்வாய்க் குறத்தி திறத்தமுத்திச்
சேதாம் பலதுறை யீதென் றெனக்குப தேசநல்கே. (44)

(ப-ரை.) சேதாம் – சேது என்னுந் தீர்த்த முதலாகிய, பல துறை வேறும்-மற்றைப் பல தீர்த்தங்களும், பணி-வழிபடத் தக்க, கங்கை - பகீரதியின், செல்வ-மைந்தனே ! நந்தன் சே- நந்தகோபன் பாலகனாகிய, தாம்பலது - நவநீதக் கள்வராய்க் கட்டுண்ட கயிற்றாலன்றி, உறையாத-மற்றொன்றாலுங் கட்டுண் ணப்படாத, சிற்றாயன் - சிற்றிடையனான கிருஷ்ணமூர்த்தி யினது, திரு மருக – சிறந்த மருகோனே ! சேதாம்பலது - சிவந்த ஆம்பற்பூ நிறம்போலும், உறை - உற்ற, செவ் வாய்- சிவந்த வாயையுடைய, குறத்தி திறத்த - வள்ளி நாயகி மணா ளனே ! முத்திச் சே-எனக்கும் முத்திக்கும் இருக்கிற தூரத்தை, தாம் - கடப்பதாகிய, பலதுறை ஈதென்று - நற்பலனைத் தரும் வழியிதுவென்று, எனக்கு - அடியேனுக்கு, உபதேச நல்கு - உபதேசம் அருள வேண்டும் (எ-று.) றீ - தோன்றா எழுவாய், நல்கு - பயனிலை, ஏ - அசை.

(க-நு.) கங்காதேவியின் மைந்தனே ! திருமால் மரு கோனே ! வள்ளிநாயகனே ! எவற்றினுந் தூரமாயிருக்கின்ற மோக்ஷத்தைச் சேரும் நல்வழி இஃதென்று அடியேனுக்கு உப தேசித்தருள வேண்டும்.

தேசம் புகல வயிலேயெ னச்சிறை புக்கொருக்ந்
தேசம் புகல வெணவாரி செற்றவ னீசற்குப
தேசம் புகல திகவாச கன்சிறி தோர்கிலன்மாந்
தேசம் புகல கமுதவி மானைச் செருச்செய்வதே. (45)

(ப-ரை.) தேசம் - எனக்குறைவிடமும், புகல-அடைக்கல ஸ்தானமும், அயிலே என-வேலாயுதமேயென்று சொல்லும்படி செய்து, சிறை புக்கு – சிறையிற்பட்டு, ஒரு கம் - ஐந்துதலையி லொன்றை, தேசம்பு - இழந்த பிரம்மா, கல - மரக்கலங்களை யுடையதும், வண - அழகையுடையதுமான, வாரி செற்றவன் - வருணன் ஏவிய கடலை உக்கிரபாண்டியனாகி வற்றச் செய்தோ னாகிய, ஈசற்கு - பரமசிவனுக்கு, உபதேசம் புகல் - உபதேசஞ் செய்த அதிக-மிகுதியான, வாசகன்-மொழியையுடைய குமாரக் கடவுளானவன், சிறிது - சற்றும், ஓர்கிலன்—அறிந்தானில்லை ; மா-மாம்பூவாகிய, தேசு - ஒளிதங்கிய, அம்பு - பாணமானது, கலகம் உதவி-கலகஞ் செய்து, மானை-மானினது விழியையுடைய இம்மங்கையுடன், செருச் செய்தது - போர் செய்கின்றதை (எ-று.) அதிக வாசகன் – எழுவாய், ஓர்கிலன்-பயனிலை, ஏ-அசை.

(க-து.) ஒருதலையிழந்த பிரம்மா சிறைப்பட்டு வேலா யுதமே உனக்கு அடைக்கலம் என்று சொல்லச் செய்தவரும், சமுத்திரத்தை வற்றச் செய்த பரமசிவனுக்கு உபதேசித்தவரு மாகிய முருகக் கடவுள் மன்மதனது மாம்பூ வாளி இம்மங்கை மேல் தைத்துப் போர் செய்வதைச் சற்றும் அறிந்தாரில்லை.

செருக்கும் பராக வயிராவ தத்தெய்வ யானைமணஞ்
செருக்கும் பராக தனந்தோய் கடம்ப செகமதநூல்
செருக்கும் பராக மகிரு பனந்தந் தெளிவியம்பு
செருக்கும் பராகம் விடுங்கடை நாளுந்திடம்பெறவே. (46)

(ப-ரை.) செரு - போரினையும், கும்ப - மத்தகத்தையும், ராக - கோபத்தையுமுடைய, அயிராவத - அயிராவதத்திடம் வளர்ந்த, தெய்வயானை-தெய்வயானை நாயகியினது, மணம்—வாசனையையும், செருக்கும்—இறுமாப்பையும், பராக - மலர்த் தாதுக்களையுமுடைய, தனம் - கொங்கையில், தோய் - முழுகு கின்ற, கடம்ப-வெட்சிமாலையையுடையவனே ! செக-உலகத்தி லுள்ள, மத நூல்-சமய சாஸ்திரங்களின், செருக்கும்-மயக்கத்

தையும், பராகமம்-இதர வேதாகமங்களையும், நிருபன்-நிருமித்த தேவனே! அந்தம்-முடிவான பொருளை, தெளிவி-இஃதென்று எனக்கு விளக்கியருள வேண்டும், அம்புசேர் - தாமரையில் வாசஞ் செய்கின்ற பிரமாக்களெல்லாம், உக்கு—இறந்து, உம்பர் ஆகம் விடும்-தேவர்களெல்லாம் அழிகின்ற, கடைநாளும்-இறுதி காலத்திலும், திடம் பெற-அடியேன் நித்தியத்துவம் அடையும் பொருட்டு. (எ-று.) நீ- தோன்றா எழுவாய், தெளிவி-பயனிலை, ஏ-அசை,

(க-து.) அயிராவதத்திடம் வளர்ந்த தெய்வயானையைத் தழுவும் கடப்பமாலையை அணிந்தவனே! உலக மயக்காகிய பரசமயவழியில் மயங்காமலும், பிரம்மாதி தேவர்கள் அழியுங் காலத்தில் அழியாமலும், நித்தியத்துவம் அடையும்பொருட்டு அவற்றின் முடிவான பொருளை எனக்கு விளக்கியருள்.

திடம்படு கத்துங் கெடீர்கன்ம லோகச் சிலுகுமச்சோ
திடம்படு கத்துந் திரித்தம்பு வாலியு ரத்தும்பத்துத்
திடம்படு கத்துந் தெறித்தான் மருக திருகுமும்ம
திடம்படு கத்துங் கநகங் குனித்தவன் சேயெனுமே. (47)

(ப-ரை.) திடம் — உறுதிநிலை, படு - அழிகின்ற, உகத்தும்-யுகாந்தத்திலும், கெடீர் - நிலைகெடாது நித்தியரா யிருப்பீர்கள், கன்ம - பூர்வ வினையால், லோக - உலகத்தின் கணுண்டாகிய, சிலுகும்-ஈஷணாத்திரயங்களையும், அச் சோதிடம் படு கத்தும்-அக் கல்விச் செருக்கைத் தருங் கணித நூலைப் பிதற்றுதலையும், திரித்து - மாற்றுதல் செய்து, அம்பு - முன் இராமபாணத்தை, வாலி—வாலியினுடைய, உரத்தும் — மார்பிலும், பத்து—பத்தென்கிற, திடம் படு — வலிமை பொருந்திய, கத்தும் - இராவணனுடைய தலைகளிலும், தெறித்தான்—செலுத்திய ஸ்ரீராமருடைய மருக - மருகோனே! திருகு — மாறுபட்ட, மும்மதில்-முப்புரங்களும், தம்படு — தோற்றிய இடத்திலேயே, உக - நீறுகிவிழ, துங்க — உயர்ந்த, நகம் - மகமேருவை, குனித்தவன் - வில்லாக வளைத்த பரமசிவனது, சேய் எனும் — மைந்தனாகிய குமாரக் கடவுளென்று துதியுங்கள். (எ-று.) நீங்கள்-தோன்றா எழுவாய், கெடீர் - பயனிலை, ஏ-அசை.

(க-து) நமர்காள்! நீங்கள் ஈஷணைத் திரயங்களையும் சோதிட நூலைப் பிதற்றுதலையும் ஒழித்து, இராவணனையும் வாலியையுஞ் சங்கரித்த திருமால் மருகோனே! மேரு வில்லினால் திரிபுர தகனஞ்செய்த பரமசிவனது மைந்தனே! என்று துதிப்பீர்களானால் யுகாந்த காலத்திலும் அழியாமல் நித்தியராயிருப்பீர்கள்.

சேயவன் புந்தி வனவாச மாதுடன் சேர்ந்தசெந்திற்
சேயவன் புந்தி கனிசா சராந்தக சேந்தவென்னிற்
சேயவன் புந்தி பனிப்பானு வெள்ளிபொன் செங்கதிரோன்
சேயவன் புந்தி தடுமாற வேதருஞ் சேதமின்றே. (48)

(ப-ரை.) சேய - அழகினையுடைய, அன்பு-இச்சையோடு, உந்தி - கான்யாற்றின், வன-காட்டில், வாச - வாசஞ்செய்த, மாதுடன்-வள்ளிநாயகியுடன், சேர்ந்த-கூடியிருந்த, செந்தில்-திருச்செந்தூரில் வாழாநின்ற, சேய-குமாரக்கடவுளே! வன்பு-வலிமையில், உந்து - உயர்ந்த, இகல் - மாறுபாட்டையுடைய, நிசாசராந்தக - அசுரர்குலத்திற் கியமனே! சேந்த-கந்தனே! என்னில் - என்று துதிப்பீராகில், சேயவன் - செவ்வாய், புந்தி-புதன், பனிப்பானு-சந்திரன், வெள்ளி - சுக்கிரன், பொன் - வியாழம், செங்கதிரோன்-ஆதித்தன், சேயவன்-அவ்வாதித்தன் மைந்தன் சனி ஆகிய நவக்கிரகங்களின் வக்கிரோதயத்தால், புந்தி தடுமாறவே தரும் - புத்தியைச் சலனப்படுத்துகின்ற, சேதம் இன்று-கேடில்லை. (எ-று.) சேதம்-எழுவாய், இன்று-பயனிலை, ஏ-அசை.

(க-து.) கான்யாறோடும் புனத்திலிருந்த வள்ளிநாயகி பேரில் அன்புகூர்ந்த செந்திநாயகனே! அசுரர்குலாந்தகனே! சேந்தனே! என்று துதிக்கின்றவர்களுக்கு நவக்கிரகங்களின் வக்கிரோதயத்தாலாகுந் தீமையில்லை.

சேதக மொன்று மனுதியுந் தாதையுந் தேடரியார்
சேதக மொன்றுஞ் சதங்கையுங் கிண்கிணி செச்சையந்தாள்
சேதக மொன்றும் வகைபணி யாயினித் தீயவினைச்
சேதக மொன்று மறியா துழலுயிர்ச் சித்திரமே. (49)

(ப-ரை.) சேதகமொன்று – ஒருதலை பின்னமான, மன் - நிலைபெற்ற, ஆதியும்-பிரம்மாவும், தாதையும் - அப்பிரமாவின் ருதையாகிய மகாவிஷ்ணுவும், தேடரியார் - தேடுதற்கரிதான பரமசிவனது, சே-மைந்தனே! தகமொன்றும் - தகுதியாய் முழங்குகின்ற, சதங்கை - சதங்கையும், அம் - அழகிய, கிண் கிணி – கிண்கிணியையும், செச்சை - வெட்சிமாலையையுமுடைய, அம் - சிரேஷ்டமாகிய, தாள் - திருவடித் தாமரையில், சேது - சிவந்த, அகம் - என்னிருதயமானது, ஒன்றும் வகை – கூடும் வண்ணம், பணியாய் – அருள் செய்யவேண்டும், இனி - இனி மேல், தீய-கொடிய, வினை - இருவினையாகிய, சேதகம்-சேற்றி னுள்ளே, ஒன்றும் அறியாது - ஒரு நெறியும் அறியாமல், உழல் - கிடந்துழலுகின்ற, உயிர்-ஆவியின் வாழ்க்கை, சித்திரம்- பொய்யாயிருக்கின்றது. (எ–று.) நீ-தோன்ரு எழுவாய், பணி யாய் - பயனிலை, ஏ ; அசை.

(க-நு.) நான்முகனுந் திருமாலும் அறியவொண்ணுத பரமசிவனது மைந்தனே! இருவினைச்சேற்றில் அழுந்தி வருந்தும் என் உயிர் வாழ்க்கை நித்தியமல்ல; ஆதலால் உன் திருவடியை என் மனம் பற்றும் வகையருள்.

சித்திர மிக்க னவில்வாழ் வெனத்தெளி யுந்தவவா
சித்திர மிக்க னெறிக்கழிந் தேற்கினிச் செச்சைநல்வி
சித்திர மிக்க தனக்குறத் தோகை திறத்தழுந்தி
சித்திர மிக்க வருளாய் பிறவிச் சிகையறவே. (50)

(ப-ரை.) சித்திரம் - பொய்யாகிய, இக் கனவு - இப்போது காணுங் கனப்போலாகும், இல் வாழ்வு - பாசபந்தங்களாற் சிக்கிய மனைவாழ்க்கையானது, எனத் தெளியும் - என்னு நிச்சயத்தைக் கொடுக்கின்ற, தவ வாசி-தபோபலத்தின், திரம் - உறுதியை நாடாமல், இக்கன் – கருப்புவில்லையுடைய மன்மத னது, நெறிக்கு - காம நூல் வழியில், அழிந்தேற்கு - கெட்ட எனக்கு, இனி - இனிமேலாவது, செச்சை - வெட்சிமாலையைப் புனையும், நல் - திவ்வியமான, விசித்திர - அழகனே! மிக்க –

பெருத்த, தன - கொங்கையையுடைய, குறத்தோகை திறத்த - குறவர் வளர்த்த வள்ளிநாயகனே! முத்தி சித்தி - மோட்சப் பேருனது, ரமிக்க - குறைதீர்ந்து திருப்தியாகும்படி, அருளாய் - நீ கிருபை செய்யவேண்டும், பிறவிச் சிகை - எனது சனன மரண பந்தங்கள், அற - அறும் பொருட்டு, (எ-று.) நீ - தோன்று எழுவாய்; அருள்வாய் - பயனிலை. ஏ - அசை,

(க-நு.) வெட்சிமாலையோனே! வள்ளிநாயகனே! ஆன்மாவுக்கு உறுதியான தவத்தை நாடாமல் சிற்றின்ப விஷயத்தில் ஆழ்ந்து பொய்யுங் கனவும் போன்ற மனைவாழ்க்கையி லிருக்கின்ற எனக்கு இனியாகிலும் முத்தி எய்தும்பொருட்டும் சனனம் மரணம் அறும் பொருட்டும் அதை நாட அருள்புரிய வேண்டும்.

சிகைத்தோகை மாமயில் வீரா சிலம்புஞ் சிலம்பம்புரா
சிகைத்தோகை மாமயில் வாங்கிப் பொருது திசைமுகன்வா
சிகைத்தோகை மாமயில் வானில்வைத் தோய்வெஞ் செருமகள்வா
சிகைத்தோகை மாமயில் செவ்விநற் கீரர்சொற் றித்தித்தகே. (51)

(ப-ரை) சிகை - கொண்டையையும், தோகை - தூவியையுமுடைய, மா - பெரிய, மயில் வீரா - மயிலேறும் வீரனே! சிலம்பும் - கிரவுஞ்ச கிரியையும், சிலம்பு - முழங்குகின்ற, அம்புராசி - சமுத்திரத்தின்கண், கை - ஒழுங்காக, தோகை - துவசத்தையுடைய, மா - மாமரமாய் நின்ற சூரனையும், மய் - இருளுக்கு, இல் - இடமாகிய மாயையையும், வாங்கி - விலக்கி, பொருது - போர்செய்து வென்று, திசை முகன் - நான்முகப் பிரமன், வாசி - பிரணவப் பொருள் அறியாமல் வாசித்த குற்றத்திற்கு, கைத்து - கோபித்து, ஓகை - மகிழ்ச்சியை, மாமய் - அழகுக்கு, இல் - இருப்பிடமாகிய, வானில் - தேவருலகத்தில், வைத்தோய் - விளைத்தவனே! வெஞ்செரு - வெவ்விய போரிற் சிறந்த, மகள் வாசி - பாண்டியனது குதிரை முகத்தையுடைய பெண்ணுக்கு, கைத்தோ - அக் குதிரை

முகத்தைத் தீர்த்தவனே! கைமா - அயிராவதம் வளர்த்த, மயில் - தெய்வயானையினது, செவ்வி - கலவிப் புதுமையினும், நற்கீரர் சொல் - நற்கீரர் சொல்லிய திருமுருகாற்றுப்படை, தித்தித்தது - (உனக்கு) இனிமையாயிற்று, (எ-று.) சொல் — எழுவாய், தித்தித்தது பயனிலை, ஏ - அசை.

(சு-து.) மயில் வீரனே! மாவாய் நின்ற சூரனையும் கிரவுஞ்ச கிரியையும் மாயையையும் அறச்செற்று அமராபதியை ஈடேற்றினவனே! பிரமாவைக் கோபித்தவனே! குதிரை முகத்தையுடைய பெண்ணுக்கு அம்முகத்தை மாற்றின உனக்கு தெய்வயானையின் கலவி இன்பத்திலும் நக்கீரர் துதித்த பாடல் இனிமையாயிற்று.

தித்திக்குந் தொந்திக்கு நித்தம் புரியுஞ் சிவன்செவிபத்
தித்திக்குந் தொந்திக் கறமொழி பாலகதேனலைத்துத்
தித்திக்குந் தொந்திக் கிளையாய் விளையுயிர்க் குஞ்சிதைதோல்
தித்திக்குந் தொந்திப் பனவேது செய்வினைத் தீவிலங்கே.

(ப-ரை.) தித்திக்கும் - தித்தியென்னுந் தாளத்துக்கும், தொந்திக்கும்-தொந்தி யென்னுந் தாளத்திற்கு மேற்க, நித்தம் புரியும் - நடனஞ் செய்கின்ற, சிவன்—பரமசிவனது, செவி பத்தித்திக்கு - இருசெவிகளின் புலனிடத்து, உந்து-நுழையும் படி, ஓம் - பிரணவப் பொருளை, திக்கற - மயக்கநீங்க, மொழி- உபதேசித்த, பாலக-பாலகனே! தேன் அலைத்து - பலகார நைவேத்தியத்தால் தேனொழுகி, தித்திக்கும் - இனிப்புற்றிருக் கின்ற, தொந்திக்கு - வயிற்றையுடைய கணபதிக்கு, இளையாய்- இளையோனே! விளை - கருப்பையில் உருவான, உயிர்க்கும்- சீவனுக்கும், சிதை - அழிந்து போகின்ற, தோல் தித்திக்கும்- தோற்பையாகிய உடம்புக்கும், தொந்திப்பன ஏது-சம்பந்தப் பட்டுப் பிறப்புண்டாவதற்குக் காரணம், செய் - யான் முன்னி யற்றிய, வினை-இருவினையினது, தீ — கொடிய, விலங்கே—தளை தானோ? (எ-று.) நீ என்னும் தோன்றா எழுவாய் சொல் என்னும் பயனிலையைக் குறிப்பாகக் காட்டி நின்றது.

(க-நு.) தித்தித் தொந்தி யென்று நடனஞ்செய்யும் பரம சிவனது திருச்செவியிற் பிரணவப்பொருளை மயக்கமற உபதே சித்த பாலகனே! தொந்தி விநாயகருக்கு இளையோனே! உடலும் உயிருஞ் சம்பந்தப்பட்டுப் பிறவியுண்டாவதற்கு முன் செய்த வினைப்பாசந்தான் காரணமோ?

தீவிலங் கங்கை தரித்தார் குமார திமிரமுந்நீர்
தீவிலங் கங்கை வருமான் மருக தெரிவற்றவான்
தீவிலங் கங்கை வரவா விரைக்குத் திரிந்துழலுந்
தீவிலங் கங்கை யமன்றொட ராமற் றிதம்பெறவே. (53)

(ப-ரை.) தீ—கரத்தில் அக்கினியையும், விலம் - புயத்தில் வில்வத்தையும், கங்கை - சென்னியிற் கங்கையையும், தரித் தார்-தரித்த பரமசிவனது, குமார-மைந்தனே! திமிர-இருள்நிற மான, முந்நீர்-சமுத்திரமும், தீ - வறண்டுபோகத்தக்க, வில்—வில்லின், அங்கம் - வித்தையில், கைவரு—வல்லவரான, மான் மருக-திருமான் மருகோனே, தெரிவற்ற - அறிதற்கரிய, வான்-பெரிய, தீவில் - தீவுகளிலும், அங்கங்கு - மற்றும் பல இடங் களிலும், ஐவர் - பஞ்சேந்திரியங்களால், அவாவு - இச்சிக்கத் தக்க, இரைக்கு-உணவின் பொருட்டு, திரிந்துழலும்-அலைந்து திரிகின்ற, தீ-புத்தியினது, விலங்கம் - பலத்த தொடர்ச்சியை, கை-ஒழிக்கவேண்டும், யமன் தொடராமல் - இயமன் தொடர்ந்து பற்றாமல், திதம் பெற-உனது திருவடியில் இன்புற்று உறுதிப் படும்பொருட்டு (எ-று.) தீ-தோன்று எழுவாய். கை-பயனிலே. ஏ—அசை.

(க - நு) கங்கையும் வில்வமுஞ் சூடி அனலேந்திய பரமசிவ னது மைந்தனே! கடலும் வறளும்படி விற்போர்செய்யுந் திரு மால் மருகோனே! என்னை நமன் பிடித்துக்கொள்ளாமல் யான் உன் அடியை உறுதியாய்ப் பற்றும்படி ஐம்புலன்களின் இச்சையை யொழித்தருள்.

திதத்தத்தத் தித்தத் திதிதாதை தாததுத் தித்தத்திதா
திதத்தத்தத் தித்த திதித்தித்த தேதுத்து தித்திதத்தா
திதத்தத்தத் தித்தத்தை தாததி தேதுதை தாததத்து
திதத்தத்தத் தித்தித்தி தீதீ திதிதுதி தீதொத்ததே. (54)

(ப-ரை.) *திதத்தத் தத்தித்த - திதத்தத் தத்தித்த என்னுந் தாளமானங்களை, திதி-திருநடனத்தாற் காக்கின்ற, தாதை-பரமசிவனும், தாத-பிரமனும்,* துத்தி-படப்பொறியினையுடைய, *தத்தி-பாம்பினுடைய, தா - இடத்தையும், தித-நிலை பெற்று, தத்து - ததும்புகின்ற, அத்தி - சமுத்திரத்தையும் பாயலாகக் கொண்டு, ததி - தயிரானது, தித்தித்ததே - தித்திக்கின்ற* தென்று, *து-உண்ட* கண்ணனும், துதித்து - துதிசெய்து வணங்குகின்ற, இதத்து-பேரின்ப சொரூபியான, ஆதி-முதல் வனே! *தந்தத்து-தந்தத்தை யுடைய, அத்தி-அயிராவதத்தால்* வளர்க்கப்பட்ட, *தத்தை-கிளிபோன்ற* தெய்வயானைக்கு, *தாத-*தொண்டனே! *திதே-தீமையே,* துதை - நெருங்கிய, *தாது-சப்த தாதுகளால் நிறைந்ததும், அதத்து - மரணத்தோடும்,* உதி-*சனனத்தோடும், தத்தும்-பல தத்துகளோடும்,*அத்து-இசை வுற்றதுமான, *அத்தி - எலும்புகளை மூடிய,* தித்தி - பையாகிய இவ்வுடல், *தீ-அக்கினியினால், தீ-தகிக்கப்படுகின்ற. திதி-அந்* நாளிலே, துதி - உன்னைத் துதிக்கும், தீ - புத்தி, தொத்தது - உனக்கே யடிமையாகவேண்டும். (எ-று) *தீ-*எழுவாய். தொத் தது-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-நு.) *திதத்தத் தத்தித்த என்னுந் தாளத்தால் நடிக்கும்* பரமசிவனும், பிரமாவும், தயிரையுண்டு பாற்கடலையும் ஆதி சேடனையும் பாயலாகக்கொண்ட திருமாலும் வணங்குகின்ற முதல்வனே! தெய்வயானை தாசனே! சனன மரணத்திற்கு இடமாய் எலும்பு முதலிய தாதுகள் நிறைந்த பொல்லாத இவ் வுடல் தீயில் வேகுங்கால் உன்னைத் துதிக்கும்படி என்புத்தியை உனது அடியிணைக்கு ஆட்படுத்த வேண்டும்,

தீதோ மரணந் தவிரும் பிறப்பறுந் தியகற்புந்
தீதோ மரணம் பரமீது தானவர் சேனை முற்றுந்
தீதோ மரணந் தனபூசு ரர்திரண் டேத்தியமுத்
தீதோ மரண் மலையாளி யென்றுரை தென்னுறவே. (59)

(ப-ரை.) தீதோ - தீங்கு மாத்திரமோ, மரணம் - இறப்பும், தவிரும் - ஒழியும், பிறப்பு-சனனமும், அறும் - நீங்குமாதலால், தீய-கொடியதொழிலை, கல்-கற்கின்ற, புந்தீ மனமே, தோம்-குற்றத்திற்கு, அரண்-இடமாகிய, அம்பர மீது-சமுத்திரத்திலே, தானவர்-அசுரருடைய, சேனை முற்றும்-சேனையனைத்தையும், தீ-தகித்த, தோமர - கைவேலை யுடையோனே! ண நந்தன - கிருபையாளனே! பூசுரர்-வேதியர்கள், திரண்டு - கூட்டமாகக் கூடி, ஏத்திய - வணங்கத்தக்க, முத்து-சரவண முத்தையனே! ஈது-இந்த ஓம ரண மறையோர் செய் வேள்வியின் அவிர்ப் பாகத்திற்கு உரியவனே, மலையாளி-குறிஞ்சிநிலத்தை யாள் பவனே! என்று உரை – என்று துதிசெய், தென்னுற-அழகு பெறும்படியாக. (எ-று.) நீ - தோன்று எழுவாய். உரை-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க - து) தீமையையே கருதுகின்ற புத்தியே! சமுத்திரத்தின்கண் அசுரர் கிளையற மாய்த்த வேலையுடையவனே! வேதியர்கள் தொழத்தக்க சரவண முத்தானவனே! மறையோர் செய்யும் யாகத்தின் அவிர்ப்பாகத்திற்கு உரியவனே! குறிஞ்சி நிலத்திற்கு இறைவனான கந்தனே! என்று துதித்தால் தீமை மாத்திரமல்ல, சனன மரணமும் அறும்.

தென்ன வனங்கனஞ் சூழ்காத் திரிகக சூலகரத்
தென்ன வனங்கனந் தப்பத நீட்டினன் செல்வமுன்பின்
தென்ன வனங்கனன் னீற்றுற் றிருத்திய தென்னவின்னந்
தென்ன வனங்கனங் கைச்சிலைக் கூனையுந் தீர்த்தருளே.

(ப - ரை.) தென்ன வனம்- தென்னஞ் சோலைகளையும், கனம்-மேகங்கள், சூழ்-கவிந்திரா நின்ற, கா-பூஞ்சோலைகளையு

முடைய, திரிநக-திருத்தணி, பரங்குன்று; செங்கோடு என்னும் மூன்று மலைகளையும் உடையோனே! சூல கர - கையிற் சூலாயுதத்தையுடைய, தென்னவன் - தென்றிசைத் தலைவனாகிய யமனது, அங்க னந்த - உருவழியும்படி, பத நீட்டினன் - திருப்பாதத்தை நீட்டியுதைத்த பரமசிவனது, செல்வ - மைந்தனே! முன் - முற்காலத்தில், பின் - பின்னே கூனையுடைய,* தென்னவன் - பாண்டியனது, அங்க - உடலை, நன்னீற்றால் - நன்மையைத் தரும் விபூதியினால், திருத்திய தென்ன—நிமிர்த்தினது போல, இன்னம் - இப்போதும், தென்ன - வனப்பு வாய்ந்த, அனங்கன் - மன்மதனது, அம் - அழகிய, கை - கையிற் பிடித்த, சிலை கருப்பு வில்லினது, கூனையும்-வளைவையும், தீர்த்து-நீக்கி, அருள் - மதன் என்மேற் பாணப் பிரயோகஞ் செய்யாதபடி உன் மாலையைத் தந்தருளவேண்டும். (எ-று.) நீ-தோன்றா எழுவாய். தீர்த்தருள் - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரு.) திருத்தணிகை, திருப்பரங்குன்று, திருச்செங்கோடு என்னும் மூன்று மலைகளிலும் உறைபவனே! கூற்றை யுதைத்த பரமசிவனது மைந்தனே! முன் பாண்டியனது கூனை நிமிர்த்தியது போல என்னை வருத்த மன்மதன் கருப்புவில்லை வளைத்தலையுந் தீர்த்தருளவேண்டும்.

தீத்தன் பரவை வெளிநீங்கிச் சேய்தொழச் செல்பதவுத்
தீத்தன் பரவை முறையிட மாங்குறை தீங்குறவே
தீத்தன் பரவை தழைக்கவிண் காவெனச் சென்னியின்மேல்
தீத்தன் பரவையில் வேலத்த னேகுரு சீலந்தனே. (57)

(ப-ரை.) தீத்தன் - கிரணங்களையுடைய சூரியன், பரவு - சஞ்சரிக்கின்ற, ஐ - அழகிய, வெளி - ஆகாசத்தையும், நீங்கி - கடந்து, சேய் — பிள்ளையாகிய பிரமாவும், தொழ — வணங்கும் படி, செல் - சென்று, பத வுத்தீத்தன் — பாதத்தை யூர்த்த தாண்டவமாக எடுத்த திருமாலும், பரவை - சமுத்திரமும், முறையிட - அலறுகையில், மா - மாவுருக்கொண்டு நின்ற சூரனால், குறை - உண்டான குறை பாட்டையும், தீங்கு - தீமையையும், உறவே - முழுதும், தீத்து — அற்றுப்போகும்படி

யொழித்து, அன்பர் - அடியார்களுடைய, அவை - கூட்டம், தழைக்க - அதிகரிக்கும்படி, விண் - அமராபதியை, காவென - காப்பாற்றென்று சொல்லி, சென்னியின்மேல் - முடியின்மேல், தீத்தன் - கங்கையைச் சூடிய பரமசிவன், பரவு—துதித்த ஐயில் - கூரிய, வேல் - வேலாயுதத்தை, அத்தனே - கரத்திலுடைய முருகக் கடவுளே! குரு சீலத்தனே - குருவாகிப் பரமசிவனுக்குப் பிரணவப் பொருளை யுபதேசித்த நற்குணக்குன்றமே! (எ-று)

(க-று.) திருநெடுமால் முறையிடுகின்றதைக் கண்டு சமுத்திரத்தின்கண் மாவுருக்கொண்டு நின்ற சூரனை வதைத்து, பக்தர் குழாந் துன்பமற்று வாழும்படி அமராவதியைக் காப்பாற்றென்று பரமசிவன் சொல்லுங்கால் வணங்கி அப்படியே முடித்த வேலாயுதனே! அப் பரமசிவனுக்குக் குருவாய் உபதேசித்தவனே!

சீலங் கனமுற்ற பங்கா கரசல தீரக்கநி
சீலங் கனமுற்ற முத்தூர்செந் தூர சிகண்டியஞ்சு
சீலங் கனமுற்ற வேதனை மேவித் தியங்கினஞ்சீ
சீலங் கனமுற்ற விப்பிறப் பூடினிச் சேர்ப்பதன்றே. (58)

(ப-ரை.) சீலம் - தயாளத்திலும், கன — மகத்துவத்திலும், முற்று-மேற்பட்ட, அபங்கா-பங்கமில்லாதவனே! கர-கோபத்தையுடைய, சலதீ - சமுத்திரத்தின்கண், ரக்க-அசுரக்கூட்டமாகிய, நிசீ - இருளை, லங்கன - கடிந்தவனே! முற்றம் - முன்றிலின்கண், முத்து-முத்துகள், ஊர் - இறைந்திருக்கின்ற, [1]செந்தூர்— திருச்செந்தூரில் வாழ்பவனே! சிகண்டி - மயில்வாகனனே! அம் - அழகிய, சுசீ - பரிசுத்தமானவனே! லங்கனம் - பசியாகிய அக்கினியினால், உற்ற - பொருந்திய, வேதனை — வருத்தத்தை, மேவி - அடைந்து, தியங்கினம் — மயங்குகின்றோம், சீசீ - இது மிகவும் இகழ்ச்சியான, லங்கனம் — பங்கமாம், முற்ற - முழுதுமாதலால், இப்பிறப்பூடு - இப்படிப்பட்ட சனனத்திலே, இனி - இனிமேலும், சேர்ப்பது-சேரப்பண்ணுவது, அன்று-நன்றல்ல. (எ-று.) இக்கவியிரண்டும், சேர்ப்பது - என்னும் ஒரே எழுவா

யையும், அன்று - என்னும் ஒரே பயனிலையையுங் கொண்டு முடிந்தன.

(ந-து.) பங்கம் அற்றவனே! சமுத்திரத்தின்கண் அசுரர் கிளையை மாய்த்தவனே! திருச்செந்தூர் நாயகனே! மயில் வாகனனே! பரிசுத்தமானவனே! உதராக்கினிக்கே இரைதேடி வருந்துகின்ற இகழ்ச்சிக்கிடமான இச்சனனத்தை இன்னும் யான் அடையாதிருக்கும்படி ஒழித்தல் நன்று.

சேர்ப்பது மாலய நீலோற் பலகிரித் தெய்வவள்ளி
சேர்ப்பது மாலய முற்ரு ரெனப்பலர் செப்பவெப்புச்
சேர்ப்பது மாலய வத்தைமன் யாக்கை சிதைவதன்முன்
சேர்ப்பது மாலய வாசவன் செப்பிய செப்பதத்தே. (59)

(ப-ரை.) சேர் - நெருங்கியிருக்கின்ற, பதும்-தாமரைகளும், ஆல - அசைகின்ற, அம் - சலத்தின்கண், நீலோற்பல - செங்கழுநீர் மலர்கின்ற, கிரி - திருத்தணியில் வாழும், தெய்வ - தெய்விகமாகிய. வள்ளி - வள்ளியம்மைக்கு, சேர்ப்ப- தலைவனே! துமால் – தும்மலினால், லயமுற்ரார் – மரணமடைந்தார், என – என்று, பலர் – பலரும், செப்ப – சொல்ல, வெப்பு – வெதும்பு கின்ற. சேர்ப்பது - சிலேத்துமமும், மால் - மயக்கமும், அயவத்தை – பஞ்சாவஸ்தைகளும், மன் - நிலைபெற்ற, யாக்கை - இவ்வுடல், சிதைவதன்முன் - அழிவதற்கு முன்னமே, சேர்ப்பது – என்னைச் சேர்த்தருள வேண்டும், மால் - விஷ்ணுவும், அய - பிரம்மாவும், வாசவன் - இந்திரனும், செப்பிய - புகழ்ந்தோதிய, செ – சிவந்த, பதம் - திருவடித்தாமரையில். (எ-று) நீ - தோன்ரு எழுவாய். சேர்ப்பது - பயனிலை. அத்து - சாரியை. ஏ-அசை.

(ந-து.) திருத்தணி மலையோனே! வள்ளி நாயகனே! வெப்பும் சிலேத்துமமும் மயக்கமுமாகிய அவஸ்தை நிறைந்த என்னுடல் அழிந்து விடுவதன் முன்னும், தும்மினவுடனே இறந்தானென்று பலர் சொல்வதன் முன்னும், பிரமா விஷ்ணு இந்திரன் முதலியோர் புகழும் நின் பாத தாமரையில் என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

செப்பத் தமதிலை மாற்றார் கொளுமுன்னஞ்செல்வர்க்கிடச்
செப்பத் தமதிலை யெங்ஙனுய் வார்தெய்வ வேழமுகன்
செப்பத் தமதிலை வாணுத னோக்கினர் சேணில்வெள்ளிச்
செப்பத் தமதிலை வென்றார் குமாரவத் திக்கரசே. (60)

(ப-ரை.) செப்ப - நடுவுநிலைமையால், தமது - தங்களுடைய, இலை-இல்வாழ்க்கைக்குரிய மனைவியையும், மாற்றார்-பகைஞர்கள், கொளுமுன்னம் - கைப்பற்றிக்கொள்ளு முன்னமே, செல்வர்க்கு-ஐசுவரியவான்களுக்கு, இட - (வறியோர்க்கு) இட்டுண்ண, செப்பு - சிவந்த, அத்தமது - கையானது, இலை - இல்லையாயின், எங்ஙன் - எப்படி, உய்வார் - பிழைப்பார்கள்; தெய்வ - தெய்விகமாகிய, வேழ முகன் - யானைமுக விநாயகரால், செப்பு - புகழப்பட்ட, அத்தம -(அவரது) தம்பியே! திலை - சிதம்பர நடேசரான், வாள் - ஒளிபொருந்திய, நுதல் நோக்கினர் - நெற்றிக்கண்ணையுடையவரும், சேணில் - ஆகாசத்தில், வெள்ளி - வெள்ளியும், செப்பு - செம்பும், அத்த - பொன்னுமான, மதிலை - மதிலையுடைய திரிபுரத்தை, வென்றார் -செயித்தவருமாகிய பரமசிவனது, குமார - மைந்தனே! அத்திக்கு - தெய்வயானை நாயகிக்கு, அரசே - தலைவனே! (எ-று.) - செல்வர் - தோன்றா எழுவாய், எங்ஙனுய்வார் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-து.) கணபதிக் கிளையோனே! பாலலோசனரும் திரிபுர தகனரும், தில்லை நடேசருமான பரமசிவனது மைந்தனே, தெய்வ யானை நாயகனே! செல்வமுடையார் அஃது நிலையாது என்றறிந்தும் அதனால் நல்லறஞ் செய்யாதிருப்பராயின் எப்படிக் கடைத்தேறுவார்கள்.

திக்கர சத்தி தவன்சென்று முன்றி திகுமரர்வந்
திக்கர சத்தி யிடத்தோயென் செய்வ தெனத்தருநீ
திக்கர சத்தி விதிர்த்திலை யேலெவன் செய்குவரத்
திக்கர சத்தி யலைவாய் வளர்சித் திலக்கொழுந்தே. (61)

(ப-ரை.) திக்கர் - திக்குப் பாலகர்களும், அச-ஆட்டை, திதவன்- நிலைபெற்ற வாகனமாகவுடைய அக்கினியும், சென்றுமுன்-முற்காலத்திற் பரமசிவனிடத்திற் போய், திதி குமரர்-திதியின்

பிள்ளைகளாகிய அசுரர்கள் செய்த, வந்திக்கு - கொடுமைக்கு அர - சங்கரனே! சத்தி-உமையை, இடத்தோய் - இடது பாகத்தில் உடையோனே! என் செய்வது - எப்படித் தப்பிப் பிழைப் போம், என - என்று முறையிடுகையில், தரும்-அப்பரமசிவன் உமக்களித்தருளிய, நீதி-(அடியார் இடரை நீக்கும்) நெறியையுடைய, கர சத்தி - திருக்கரத்தின் வேலாயுதத்தை, விதிர்த்திலையேல் - நீ எறிந்து அவ்வசுரர் கிளையை யழிக்காவிடில், எவன் செய்குவர் - அத்தேவர்கள் என்ன செய்து பிழைப்பார்கள், அத்திக்கு - தெய்வயானைக்கு, அரசு-நாயகனே! அத்தி - சமுத்திரத்தின், அலைவாய் — அலை மோதுகின்ற திருச்செந்திற்பதியில், வளர் — வளர்கின்ற, நித்திலக் கொழுந்தே - முத்தின் கொழுந்தொளி யானவனே! (எ-று)-அவர்கள் - தோன்று எழுவாய். எவன் செய்குவர்-பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரு.) தெய்வயானை நாயகனே! திருச்செந்திற்பதியில் வாழும் முத்தொளியானவனே! முன் தேவர்கள் முறையிடக் கேட்டுப் பரம சிவனருளிய வேற்படையை நீர் செலுத்தாவிடில் அசுரர்கள் செய்த தீமையைக் கடந்து அவர்கள் பிழைப்பதெப்படி ?

திலமுந் தயில முநிகர வெங்குந் திகழ்தருசெந்
திலமுந் தயில முருகா வெனுதத் திநகையினித்
திலமுந் தயிலமு தத்தா லுருகிய சித்தவென்னே
திலமுந் தயில கலவினை மேவித் தியங்குவதே. (62)

(ப-ரை.) திலமும் - எள்ளும், தயிலமும் - எண்ணெயும், நிகர - ஒப்பாக, எங்கும் - எவ்விடங்களிலும், திகழ்தரு - நிறைந்து விளங்குகின்ற, செந்தில - திருச்செந்திற் பதியோனே! முந்து— ஆயுத வருக்கங்களின் முதன்மையான, அயில — வேலாயுதத்தையுடையவனே! முருகா - குமாரக்கடவுளே! எனுது - என்று துதித்து ஓலமிடாது, அத்தி - தெய்வயானை நாயகியினது, நகை - தந்தமாகிய, இன் - இனிய, நித்திலம் — முத்தானது, உந்து — செலுத்துகின்ற, அயில் - நுகரப்பட்ட, அமுதத்தால்—

அதரவமுதத்தால், உருகிய - குழைந்த, சித்த - இருதயத்தை யுடையோனே! என் - என்ன காரணம், ஏதிலம் - (வழியடிமை யாகிய யாம்) அயலோர்போல. முந்தயில் - முற்சனனத்தினுல் வந்த, அகல - பெரிதான, வினை மேவி — தீவினையுற்று, தியங்குவது - வருந்துகின்றது. (எ—று.)-தியங்குவது-எழுவாய். என் பயனிலை. ஏ-அசை.

(கு—து.) தெய்வயானை நாயகியின் அதரபானத்தால் உருகும் இருதயனே! எங்கும் எள்ளும் எண்ணெயும்போல் நிறைந்து விளங்குகின்றவனே! முருகனே! வேலாயுதனே! செந்திற்பதியோனே! என்று துதியாமல் உனது வழியடிமை யாகிய நான் அயலார் போலப் பழவினையால் மயங்குகின்ற தென்ன?

தியங்காப் பொறியுண் டெனுந்தனுத் தீதலு மேதியையூர்
தியங்காப் பொறியுண் டவமிலி யேயென்று செப்பலுஞ்சத்
தியங்காப் பொறியுண் டயன்கைப் படாது திரவெற்புநி
தியங்காப்பொறியுண்டைபண்டுயப்போர்செய்தசேவகனே. (63)

(ப—ரை.) தியங்கா - மயங்காத, பொறியுண்டெனும் — ஐம்பொறிகளையுடைய, தனு - உடல், தீதலும் - வேகின்றதும், மேதியை-எருமைக்கடாவை, ஊர்தி - வாகனமாகவுடைய யமன், அங்கா-(என்னைக் கொண்டுபோய்) வாயைத் திறவென்றும், பொறி—யான் செய்த பாவத்திற்காகத் தீயை, உண் - தின்னென்றும், தவமிலியேயென்று-நற்றவத்தைச் செய்யாத பாவியே யென்றும். செப்பலும் — சொல்லுதலும், சத்தியம்-உண்மை யாதலால், கா-இனியாவது காத்தருளும், பொறியுண்டு-பிரமலிபி யடைந்து, அயன் கைப்படாது-பிரமதேவன் சிருஷ்டிக்குள்ளா காமற் பிறப்பொழியும்படி, திர-நிலைபெற்ற, வெற்பு - கிரவுஞ்சகிரியை, நிதியம் - சங்கநிதி பதுமநிதியும், கா-கற்பகத்தருவும், பொறியுண்டை - செல்வத்திரளையுமுடைய பொன்னுலகானது, பண்டு - பூர்வத்தில், உய - பிழைக்கும்படி, போர் செய்த - போரினைச் செய்து வென்ற, சேவகனே-வீரனே! (எ-று) தீ-தோன்ற எழுவாய். கா - பயனிலை. ஏ—அசை.

(க-நு.) முன் கிரவுஞ்ச கிரியைப் பிளந்து தேவலோகத்தைக் காத்த வீரனே! ஐம்பொறிகளையுடைய உடல் சாம்பலாவதும், செய்த பாவத்துக்குத் தக்கபடி தீப்பொறியை யூட்டும் யம தண்டனைக்கு நான் உள்ளாவதும் சத்தியம்; இனியாவது இவ் வுடற் சுமை கொள்ளாமற் பிறப்பறக் காப்பாற்ற வெண்டும்.

சேவக மன்ன மலர்க்கோமுன் னீசொலத் தெய்வவள்ளி
சேவக மன்ன வதனும் புயகிரி செற்றமுழுச்
சேவக மன்ன திருவாவி னன்குடிச் செல்வகல்விச்
சேவக மன்ன முநிக்கெங்ங ஞணித் திகைப்புற்றதே. (64)

(பெ-ரை.) சே-இடபவாகனத்தின், அகம் – மேல், மன்னு - நிலைபெற்று வருகின்ற, அமலர்க்கு – பரமசிவனுக்கு, ஓம் - பிரணவப் பொருளை, முன்-பூர்வத்தில், நீ சொல-நீ உபதேசிக்க, தெய்வ - தெய்விகமாகிய, வள்ளி – வள்ளிநாயகியினது, சே – சிவந்த, அகம் அன்ன-இருதய தாமரைபோன்ற, வதனும்புய - முகாரவிந்தனே! கிரி - கிரவுஞ்சகிரியை, செற்ற - பிளந்த, முழுச் சேவக - ஒப்பற்ற வீரனே! மன்ன - தலைவனே! திருவா வினன்குடிச் செல்வ - சிறந்த பழநிப் பதிவாழும் குமாரக் கடவுளே! கல்விச் சேவகம் – வேதமோதுந் திறத்தையும், அன் னம் - அன்னவாகனத்தையுமுடைய, முநி - பிரமா, எங்ஙன் – எவ்விதத்தினலே, நாணி - வெட்கி, திகைப்புற்றது - அப்பிரண வப் பொருள் தெரியாமல் மயங்கினது (எ-று.) திகைப் புற்றது-எழுவாய். எங்ஙன்-பயனிலை- கு-சாரியை. ஏ - அசை.

(க-நு.) வள்ளிநாயகி இருதய தாமரைபோன்ற வதனும் புயனே! கிரவுஞ்சகிரியைப் பிளந்த வீரனே! பழநிப்பதியானே! தலைவனே ! பரமசிவனுக்கு உபதேசித்த பிரணவத்திற்கு, வேத மோதுந் திறத்தையுடைய பிரம்மா, பொருள் தெரியாமல் நாணித் திகைப்புற்றிருந்த தெப்படி?

திகைப்படங் கப்புயந் தந்தரு ளாரெனன் படிங்கணிய
திகைப்படங் கத்தமை யார்செந்தி லாரென்ப டென்னனுய
திகைப்படங் கப்புகல் சேயென்பள் கன்னிகண் ணீர்தரவி
திகைப்படங் கத்தமை யாதெமை யாட்கொளுஞ் சீகரமே.

(ப-ரை.) திகைப்பள் - மயங்குகிருள்; தங்க - தழுவி யுயிர் பெற்றிருக்கும்படி, புயம் - தனது புயத்தை, தந்தருளான்-தந்து கிருபை செய்கின்ருனில்லை, என்பள் - என்கிருள்; திங்கள்-சந்திரனை, நியதிகைப்பள் - நித்தியமு முபாலம்பனஞ் செய்கிருள்; தம்-தமது, கத்து-இப்படி வருந்தி முறையிடுதலை, அமையார் - க்ஷமித்து ரக்ஷிக்கின்ருரில்லை, செந்திலார் - செந்திற்குமரர், என்பள் - என்கிருள்; தென்னன்-கூன்பாண்டியனது, உயதி-(சுர) வருத்தத்தின், கைப்பு-வெப்பம், அடங்க - தணியும்படி, புகல் - (தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தை) மொழிந்தருளிய, சேய் என்பள்-சம்பந்தப் பிள்ளையே யென்றுஞ் சொல்லுகிருள்; கன்னி-எனதுயிராகிய பெண்ணனவள், கண்ணீர் தர-கண்ணீர் சோரும்படியாக, (ஆதலால்) விதி - பிரமனது, கை படு - கையினற் சிருஷ்டிக்கப்படுகின்ற, அங்கத்து-உடற்பைக்குள், அமையாது-இவ்வான்மா அமைக்கப் பட்டுச் சனனம் உருதபடி, எம் - எம்முடைய, ஐ-குலதெய்வமே! ஆட்கொளும்-அடிமை கொண்டருள வேண்டும், சீகரமே - அழகிய குமாரக் கடவுளே! (எ-று) நீர் தோன்ரு எழுவாய். ஆட்கொளும்-பயனிலை. ஏ-அசை.

(கு-ரு.) எங்கள் குலதெய்வமான அழகனே! என்னுயிராகிய பெண்ணனவள் 'செந்திற்பதியான் யான் முறையிடுங் குறையைத் தணிக்கின்ருனில்லை, அவன் புயத்தைத் தழுவத் தரவுமில்லை' யென்றும், 'கூன்பாண்டியன் சுரந்தணித்தவனே" என்றும் சொல்லுகிருள்; சந்திரனையுந் தினந்தோறும் வெறுத்து மயங்குகிருள்; இனி இப்படிப்பட்ட சனனம் உற்று வருந்தாத வண்ணம் ஆண்டு கொள்ளவேண்டும்.

சீகர சிந்துர வுத்தவெஞ் சூர செயபுயவ
சீகர சிந்துர வல்லிசிங் கார சிவசுதசு
சீகர சிந்துர கந்தர வாகன் சிறைவிடுஞ்சு
சீகர சிந்துரமால்வினைக்குன்றைச் சிகண்டிகொண்டே. (66)

(ப-ரை.) சீகரம் - அலைகளையுடைய, சிந்து- சமுத்திரத்தின் கண், ரவுத்த - இராவுத்தனை, வெம் - கொடிய, சூர-சூரனை

செய - வென்றவனே! புய - உனது திருப்புயத்தை, வசீகர - வசீகரித்தலில் வாஞ்சையுள்ள, சிந்துர - திலதத்தையுடைய, வல்லி-வள்ளிநாயகிக்குரிய, சிங்கார - அலங்காரத்தை யுடையவனே! சிவ சுத - பரமசிவனது மைந்தனே! சுசீ - அக்கினியினது, கர-கையிலிருந்தவனே! சிந்துர - வெள்ளையானையையும், கந்தர - மேகத்தையும், வாகன் - வாகனமாகக்கொண்ட இந்திரனது, சிறை - சிறையை, விடும் - களைந்த, சுசீகர - பரிசுத்தனே! சிந்து - சிதறவடி, உர-வலிய, மால்-மயக்கத்தை தரா நின்ற, வினை - இருவினையாகிய, குன்றை - கன் மலையை, சிகண்டி கொண்டு-மயில்வாகனரூடராய் என்முன் எழுந்தருளி (எ-று.) நீ - தோன்று எழுவாய். சிந்து - பயனிலை. ஏ. அசை.

(க-து.) சமுத்திரத்தின்கண் வலிய சூரனை வென்றவனே! அழகிய புயாசலனே! வள்ளி நாயகனே! பரமசிவன் மைந்தனே! அக்கினியின் கையிலிருந்தவனே! இந்திரனது சிறையைக் களைந்த பரிசுத்தனே! நீ மயிலேறி வந்து என் வினையாகிய குன்றைப் பொடி படுத்த வேண்டும்.

சிகண்டிதத் தத்த மரவாரி விட்டத் திதிபுத்ரரா
சிகண்டிதத் தத்த நகபூ தரதெய்வ வள்ளிக்கொடிச்
சிகண்டிதத் தத்த மலர்மேற் குவித்திடை செப்புருவஞ்
சிகண்டிதத் தத்த கறபோ பலமென்னுஞ் சேகரனே. (67)

(ப-ரை.) சிகண்டி-மயில் வாகனத்தை, தத்த - சதிபாய்ந்து செல்லும்படி, தமர-முழங்குகின்ற, வாரி - சமுத்திரத்தின்கண், விட்டு-நடத்தி, அ-அந்த, திதி-திதியினுடைய, புத்ர ராசி-பிள்ளைகளாகிய அசுரக்கூட்டங்களை, கண்டித - சேதித்தவனே! தத்த-தந்தத்தையுடைய, நக பூதர-பாம்புபோன்ற திருச்செங்கோட்டுக் கதிபனே! தெய்வ-தெய்விகமான, வள்ளிக் கொடிச்சி-குறமாதாகிய வள்ளிநாயகியை, கண்டு-பார்த்து, இதத்து - இதமாக, அத்த மலர் - உன் கைகளாகிய மலரை, மேற்குவித்து-சென்னிமேற் கூப்பி, இடை - பெண்ணே உன்னிடையானது, செப்பு - சிறப்பித்துச் சொல்லத்தக்க, உரு-வடிவமாகிய, வஞ்சி-வஞ்சிக்கொடியே; கண்-விழி, தித - நிலைபெற்ற, தத்து-ஆபத்

துகளெல்லாம், அகல் — நீங்குகின்ற, தபோபலம்-(விரகாக்கினி யைத் தணித்தலால் நான் செய்) தவத்தின் பயனே, என்னும்— என்று நலம்புனைந்துரைக்கும். சேகரனே - தலைவனே! (எ-று.)

(க-நு.) சமுத்திரத்தின்கண் மயிலேறிச் சென்று அசுரர் கிளையை மாய்த்தவனே ! திருச்செங்கோட்டு மலையதிபனே ! வள்ளி நாயகியை நோக்கிச் சென்னிமேற் கைகூப்பி உன் இடை வஞ்சிக் கொடியே, உன் கண்கள் என் தவப்பயனே என்று நலம் பாராட்டுங் குமாரக் கடவுளே!

சேகர வாரண வேல்வீர வேடச் சிறுமிபத
சேகர வாரண மேவும் புயாசல தீவினையின்
சேகர வாரண வெற்பாள நாளுந் த்ரியம்பகனுர்
சேகர வாரண நின்கையில் வாரணஞ் சீவனென்றே. (68)

(ப-ரை.) சே-(அடியார்களைக்) காத்தலில், கரவா — வஞ்சித்த லில்லாத, ரண — யுத்தத்தில் வலிதங்கிய, வேல் -வேலாயுதத்தை யுடைய, வீர — வீரனே! வேடச் சிறுமி — குறச் சிறுமியாகிய வள்ளி நாயகியினது. பத - பாதத்தை, சேகர — முடியிற் றரித்த வனே ! வாரணம் — தெய்வயானை, மேவும் — தழுவும். புயாசல- மலைபோன்ற புயத்தை யுடையவனே! தீவினையின் — கொடிய வினையின், சேகு — வயிரத்தை, அர-சங்கரிப்பவனே! ஆரண — வேதம் பூசிக்கின்ற, வெற்பாள — திருச்செங்கோட்டுமலைக் கதிபனே ! நாளும் - நாடோறும், த்ரியம்பகனுர் — திரிநேத் திரங்களையுடைய பரமசிவனது, சே-இடபவாகனமாகிய விஷ்ணு வின், கர — கையிலிருக்கின்ற, வாரணம் — சங்குக்கும், நின் — உனது, கையில் — திருக்கரத்திலிருக்கின்ற, வாரணம் — கொடி யாகிய கோழிக்கும், சீவனென்றே — இரவு நீடியாமல் விடிதலைக் காட்டித் தொனிசெய்தலாலுங் கூவுதலாலும் பிராணனென்றாகவே யிருக்குமோ. (எ-று.) சீவன் — எழுவாய். ஒன்றே - பயனிலை. இவ்விரண்டு கவியுங் குளகம்.

(க-நு.) அடியார்களைக் காக்கும் வேலாயுதத்தை யுடைய வனே! வள்ளிநாயகி பதசேகரனே! தெய்வ யானை தழுவும்

புயனே! வயிரமான வினையை யொழிப்பவனே! திருச்செங்கோட்டு மலையை யுடையவனே! பரமசிவனுக்கு இடபவாகனமாகிய விஷ்ணுவின் கையிலிருக்கின்ற சங்கும் உனது கரத்திலிருக்கின்ற கொடியாகிய கோழியும். பொழுது விடிதலைக் காட்டித் தொனி செய்தலுங் கூவுதலும் ஒன்ருயிருத்தலால் அவற்றிற்குப் பிராணனும் ஒன்ருகவே யிருக்குமோ ?

சீவன சத்துரு கன்பாற் பிறப்பறத் தேவருய்யச் [வேள்
சீவன சத்துரு மிக்குமெய் யோன்கையிற் சேர்த்தசெவ்
சீவன சத்துருச் செய்யாண் மருகவெ ஞதிடையே
சீவன சத்துரு வெய்தியெய் தாப்பழி சிந்திப்பதே. (69)

(ப—ரை.) சீவன் - பிராணன், அசத்து-சத்தல்ல வாகையால் (சீவனுந் தநுவும் இயைந்திருக்கும்போதே), உருகு – இளகத் தக்க, அன்பால் – பக்தியினுல், பிறப்பு - சனனம், அற-(சத்தின்னதென்றறிந்து) ஒழியும்படி, தேவர் - தேவர்கள், உய்ய-பிழைக்கும்படியாய், சீவகாரணனுன பரமசிவனுல், அசத்து - ஆட்டு வாகனத்தையுடைய, உருமிக்கும் - வெப்பத்தைத்தருகின்ற மெய்யோன் - தேகத்தையுடைய, அக்கினியினது, கையில் - கரத்தில், சேர்த்த – சேர்க்கப்பட்ட, செவ்வேள் - குமாரக் கடவுளே! சீ-பிரகாசம் பொருந்திய, வனசத்து - தாமரைத் தவிசையுடைய, உருச்செய்யாள்–சிவந்த திருமேனியையுடைய மகாலக்ஷமிக்கு, மருக - மருகனே! எனுது - என்றுள்ளத்து இருத்தித் தியானிக்காமல், இடையே - மத்தியில், சீவன் - சீவனுனது (சத்தாகிய பரத்தையும் அசத்தாகிய தன்னையும் அறிவதைவிட்டு), அசத்து - அசத்தாகிய, உரு-(மலபாண்டமாகிய) உடலை, எய்தி-அடைந்து, எய்தாப் பழி-அதற்கேற்கத் தகாத பெரும்பழிகளை, சிந்திப்பது - (என்னிருதயம்) சிந்தித்துக் கொண்டு அவமே காலங்கழிக்கின்றது. (எ-று.) இருதயம் - தோன்ரு எழுவாய், சிந்திப்பது-பயனிலை. ஏ-அசை.

(கு—ு) சீவன் அசத்தாயிருந்தும் அவ் வசத்தைப்பற்றி வரும் பிறப்பொழியும்படி, சத்தாகிய பரனே ! தேவர்களைக்

காத்த செவ்வேளே! இலக்குமியின மருகோனே! என்று அன்பினால் உருகித் துதியாமல், அத்தேகம் பிழைத்தற்குரிய சீவனத்தைப்பற்றி அடாத பழியை என்னிருதயஞ் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

சிந்துர வித்தக வாரும் புகர்முகத் தெய்வவெள்ளைச்
சிந்துர வித்தக வல்லிசிங் காரசெந் தூரகுன்றஞ்
சிந்துர வித்தக முத்திக்கு மாய்நின்ற செல்வதுஞ்சா
சிந்துர வித்தக னம்போலு மிங்கிளந் திங்களுமே. (70)

(பு - ரை) சிந்துர-திலதந்தீட்டிய, இத்தகவு - இத்தகைமைப்பாடு, ஆரும் - நிறைந்திருக்கின்ற, புகர் - புள்ளிபொருந்திய, முக - முகத்தையுடைய, தெய்வ - தெய்விகமான, வெள்ளைச் சிந்துர-அயிராவதத்தினிடம் வளர்ந்த, வித்தக - அற்புதமான, வல்லி - தெய்வயானைக்கு, சிங்கார - இனிமையானவனே! செந்தூர - செந்திற்பதிக்கு நாயகனே! குன்றம் - கிரவுஞ்சகிரியை, சிந்து - பொடிசெய்த, உர - வல்லவனே! வித்தக - சர்வக்ஞனே! முத்திக்கும் - மோக்ஷத்திற்கும், ஆய் - ஆராய்ந்தருள்செய், நின்ற - அடியவர்கட்கெல்லாந் தாய்போல நின்ற. செல்வ - செல்வனே! துஞ்சா - கண்ணுறங்காமல் முழங்குகின்றது, சிந்து - சமுத்திரமும்; ரவி - சூரியனுடைய, தகனம் போலும் - காந்தியைப்போலத் தகிக்கின்றது, இங்கு-இவ்விடத்தில் (இடைவிடாமல்) இளம் - இளமைதங்கிய, திங்களும் - குளிர்ந்த சந்திரனும். (எ-று.) நீ - தோன்ரு எழுவாய். ஆய் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க - ரு) சிந்துரந் தீட்டும் புகர்முகத்தையுடைய அயிராவதத்தினிடம் வளர்ந்த தெய்வயானை நாயகனே! முத்திக்கு வித்தகனே! கிரவுஞ்சகிரியைத் தகர்த்த செந்தில் நாயகனே! நிறைந்த செல்வனே! சமுத்திரம் முழங்கியும், சந்திரன் வெப்பத்தைத் தந்தும் என்னை வருத்துவதை நீ ஆய்ந்தருள்.

திங்களு மாசுண மும்புனே வார்செல்வ னென்னையிரு
திங்களு மாசுண மாக்கும்ப தாம்புயன் செந்திலன்னாள்
திங்களு மாசுண மன்போல் விழியுஞ் செழுங்கரும்புந்
திங்களு மாசுண நன்றான மாற்றமுந் தீட்டினன்றே. (71)

(ப-ரை) திங்களும்-சந்திரனையும், மாசுணமும் - அரவத்தையும், புனேவார்-தரித்துக்கொள்ளுகின்ற பரமசிவனது, செல்வன் - புதல்வனும், என் - என்னுடைய, ஐயிரு திங்களும் - பத்துமாதமென்னுங் காலவளவுக் குட்பட்டுத் தாயின் கர்ப்பத்திலுறும் பிறவித்துன்பத்தையும், மா - மிகவும், சுணமாக்கும் - நீருக்கத்தக்க மகத்துவம் பொருந்திய, பதாம்புயன்-திருவடித்தாமரையையுடையவனுமாகிய குமாரக்கடவுளது செந்தில் - திருச்செந்திற்பதியை, அன்னாள்-ஒத்து விளங்காநின்ற இம்மங்கையினுடைய, திங்கு - தீமைகளை, அளும் - உண்டாக்கும், மாசு - (ஆத்தும கோடிகள் செய்யும் பாவங்களாகிய குற்றத்தை, உள் - ஆராய்கின்ற, நமன்போல் - யமனையொத்த, விழியும் - கண்ணையும், செழும் - செழுமைதங்கிய, கரும்பும் - கன்னலும், திம்-தித்திப்பான, களும் – தேனும், மாசுண - (ஒப்பாகாமையால்) குற்றமுறும்படி செய்கின்ற, நன்றான - மிகவும் இனிமையான, மாற்றமும் - மொழியையும், தீட்டின் - எழுத உன்னாற் கூடுமானால், நன்று-நன்மையாகும். (எ-று.) மடலூர்தல்-தோன்று எழுவாய். நன்று-பயனில்லை, ஏ-அசை.

(க-து) சந்தரனையுஞ் சர்ப்பாபரணத்தையுந் தரித்த பரமசிவனது மைந்தனும், என் பிறவியை மாற்றித் தமது திருவடியையருள்வோனுமான குமாரக்கடவுளது செந்தூரையன்ன இம்மங்கையினது யமனையொத்த கண்ணையும், தேனினுங் கன்னலினும் இனிய மொழியையும் உன்னால் எழுதக்கூடுமானா லாகும்; கூடாததான் மடலூர்தல் நன்றன்று.

தீட்டப் படாவினி யுன்னாலென் சென்னி கறைப்பிறப்பில்
தீட்டப் படாவி யவரல்லன் யான்றிக்கு நான்மருப்புத்
தீட்டப் படாவி தழுகா சலன்சிறை விட்டவன்றாள்
தீட்டப் படாவி வனேயே னினவன் றிசாமுகனே. (72)

(ப—ரை) தீட்டப்படா - எழுதப்படாது, இனி - இனிமேல், உன்னால் — உன்னாலே, என் - என்னுடைய, சென்னி-தலையின் விதியை, கறை - உதிரமுதலியவற்றால் நிறைந்த, பிறப்பில் - கருவிற் சனித்தலினால், தீட்டப்படு - அசுசியையடைகின்ற, ஆவியவர் - உயிர்களையுடையவரைப்போல, அல்லன் யான் - யானாகேன் திக்கு - எட்டுத் திக்குகளிற் சென்று, நான் மருப்பு-தனது நான்கு கொம்புகளையும், தீட்டு-கூர்மையிடுகின்றதும் அ — அந்த, படா — பட்டமும், வித-சித்திர விதங்களும் பொருந்திய, முகாசலன் - முகத்தையுமுடைய மலைபோன்ற அயிராவதத்தில் ஏறுகின்ற இந்திரனது சிறை - சிறையை, விட்டவன் - நீக்கியாண்ட குமாரக்கடவுளினுடைய, தாள் - திருவடித் தாமரையை, தீட்ட - அடைய, படா - ஒருகாலும் அழிவில்லாத, இவனையே - இப்படிப்பட்ட முருகனையே, நினைவன் - உள்ளத்தி விருத்தித் தியானிப்பேன் (ஆதலால்) திசாமுகனே — பிரமனே. (எ-று) சென்னி - எழுவாய். தீட்டப்படா-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க—து.) பிரமாவே! இனியென்னை உதிரநிறைந்த கருக்குழியில் அழுந்துவோரைப்போல் நினையாதே! இந்திரனது சிறையைத் தவிர்த்தாண்ட குமாரக்கடவுளது பாததாமரையை யடையும் பொருட்டு அவனையே தியானித்துக் கொண்டிருக்கிறேனாதலால் எனது தலை உன் கையால் இனி யெழுதப்படாது.

திசாமுக வேதனை யன்பாற் கரன்றிங் கடங்களவ
திசாமுக வேதனை யீறிலு மீறிலர் சீறுமம்போ
திசாமுக வேதனை வென்கண்ட வேலன் றினைப்புனத்தந்
திசாமுக வேதனை நண்ணுதண் கார்வரை சேர்பவரே. (73)

(ப-ரை.) திசாமுக — நான்கு திக்கு முகங்களையுடைய, வேதன்-பிரமனும், ஐயன் - அவனது பிதாவாகிய விஷ்ணுவும், பாற்கரன் - சூரியனும், திங்கள் - சந்திரனும், தங்கள் - தங்கடங்கள், அவதி - ஆயசு முடிந்து, சாம் - இறக்கின்ற, உக வேதனை யீறிலும் - யுகாந்தத்தில் துன்புறுங்காலத்திலும், ஈறிலர்-அழியார்கள், சீறும்-கோபித்தொலிக்கின்ற, அம்போதி -

சமுத்திரத்தின்கண் தோன்றி, சாமுக-சாமுகத்தை யுடைய வனும், வேதனே - தேவர்கட்குத் துன்பத்தை விளேக்கின்றவனு மாகிய சூரனே, வென் கண்ட - புறங்காட்டச்செய்த, வேலன் - வேலாயுதத்தையுடைய முருகன் வாசஞ்செய்கின்ற, தினேப்புன- தினேப்புனங்களேயும், தந்தி யானேகளின், சாம்க - கூட்டங் களேயும், வேதனே - மூங்கில்களேயும், நண்ணு - பொருந்தி யிருக்கின்ற, தண் - குளிர்ச்சிபொருந்திய, கார்-மேகங்கள் தவழாநின்ற, வரை - பழமுதிர் சோலேமலேயை, சேர்பவர் - அடைந்து இடைவிடாமல் தியானிப்பவர். (எ-று.) சேர்பவர் - எழுவாய். ஈறிலர் - பயனிலே. ஏ-அசை.

(கு-து.) சமுத்திரத்தின்கண் சூரனே வென்ற வேலாயுதப் பெருமான் உறைந்தருளிய சோலேமலேயை யடைபவர் பிரம விஷ்ணு சந்திர சூரியர்கள் எல்லாம் அழியும் யுகாந்தகாலத் தினும் துன்பமின்றி நித்தியராயிருப்பார்கள்.

சேரப் பொருப்பட வித்தே னிறைவன் றிரைசிறையைச்
சேரப் பொருப்பட வல்லவன் சூரைச் சிகரியுடன்
சேரப் பொருப்பட வென்றண்ட ரேத்திய சேவகன்வான்
சேரப் பொருப்பட வேணியிற் சேர்த்தவன் செய்தவமே.

(ப-ரை) சேர - சேர ராசனது, பொருப்பு - கொல்லிமலேச் சாரலேயும் வெள்ளிமலேச் சாரலேயுமுடைய, அடவி - வனத்தில் வாழ்கின்ற, தேன் - தேன்மொழியையுடைய வள்ளிநாயகிக்கு, இறைவன் - காதலனே! திரை - அலேயானது, சிறையை - கரையை, சேர் - அழியும்படி, அப்பு - மோதுகின்ற, ஒர் ஒப் பற்ற, உப்பு - உவர்க்கடலே, அட - வற்றும்படி வேல்விட்ட, வல்லவன் - வல்லவனே! சூரை - சூரனே, சிகரியுடன், கிரவுஞ்ச கிரியுடன், சேர - அடியோடு, பொரு - போர்செய்து, பட - அழி யும்படி, வென்று - செயித்து, அண்டர்-தேவர்களால், ஏத்திய- துதிசெய்யப்பட்ட, சேவகன் - வீரனே! வான் சேர் அப்பு - ஆகாயகங்கையை, ஒருப்பட - ஒன்ருக, வேணியில் - சடையின் கண், சேர்த்தவன் - அடக்கித்தரித்த பரமசிவன், செய் தவமே - செய்தவமாகிய மைந்தனே! (எ-று.)

(க-து) கொல்லிமலை வெள்ளிமலைச்சாரலையுடைய வனத்தில் வாழ்கின்ற வள்ளிநாயகிக்குக் காதலனும், சமுத்திரத்தை வேலால் வற்றும்படி செய்தவனும், சூரனையுங் கிரவுஞ்சகிரியையும் நிர்மூலமாக அழித்துத் தேவர்களால் துதிக்கப்பட்டவனும், கங்காதரராகிய பரமசிவன் செய் தவமென்னும் மைந்தனுமாகிய குமாரக்கடவுளே!

செய்தவத் தாலஞ்சு சீரெழுத் தோதிலந் தீதலருஞ்
செய்தவத் தாலஞ்சு கம்பெறச்சேயுரைக்கேற் றுருப்போய்ச்
செய்தவத் தாலஞ்சு வைக்கனி யீன்றதென் னேம்வினையே
செய்தவத் தாலஞ்சு கின்றன மும்மலச்செம்மல்கொண்டே. 75

(பரை.) செய் தவத்தால்-அழகிய தவத்தினாலாவது, அஞ்சு சீரெழுத்து - சிறந்த பஞ்சாக்ஷரத்தையும், ஓதிலம் - துதிக்கின்றோமில்லை; தீது - தீமை, அலரும்-விளையும், செய் - நரகபூமி, தவ - அழிந்துபோகவும், தாலம் - உலகம் எல்லாம், சுக - நன்மையை, பெற - அடையவும், சேயுரைக்கு - சம்பந்தப்பிள்ளையாக அவதரித்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரத்தினால், ஏற்றுருப்போய் - ஆணுருமாறி, செய்த-சிவந்த, அத் தாலம் - அப்பெண்ணுருவாகிய பனை, சுவைக்கனி - இனிய பழத்தை ஈன்றது - தந்தது, என்னேம்-என்று துதிக்கின்றோமில்லை, வினையே செய்து-தீவினையே புரிந்து, அவத்தால் - வந்த துன்பத்தினால், அஞ்சுகின்றனம்-அச்சமுற்றிருக்கின்றனம்; மும்மலச் செம்மல் கொண்டு - மும்மலமாகிய போர்வையைத் தரித்துக் கொண்டு. (எ-று) யாம் - தோன்றா எழுவாய் அஞ்சுகின்றனம் பயனிலை. ஏ - அசை, இவ்விரண்டு கவியுங் குளகம்.

(க-து.) நெஞ்சமே! உலகத்தார் நரகம் எய்தாமல் இன்பத்தை யடையவும், ஆண்பனை பெண்பனையாகிப் பழத்தைக் கொடுக்கவும் சம்பந்தரா யவதரித்துத் தேவாரத்தை யருளிச் செய்த குமாரக் கடவுளைத் துதியாமலும், அவரது பஞ்சாக்ஷரத்தை யநுஷ்டிக்காமலும், தவத்தில் முயலாமலும், தீவினைத் தொடர்பால் மும்மலப் பிணிப்புண்டு யாம் அவத்தின் முயன்று அஞ்சுகின்றனம்.

செம்மலை வண்டு கடரங்க மாவென்ற திண்படைவேற்
செம்மலை வண்டு வசவாரணத்தனைச் செப்புவுன்னிச்
செம்மலை வண்டு தவந்தமிழ்ப் பாணதெண் டீங்கையில்வாய்
செம்மலை வண்டு விருப்புறு மோவிது தேர்ந்துரையே. (76)

(ப-ரை) செம் - சிவந்த நிறத்தையுடைய, மலை — கிரவுஞ்ச கிரியையும், வண்டு — சங்கினங்கள், உகள் — உலாவுகின்ற, தரங்கம் - கடலின்கண், மா — மாவடிவாய் நின்ற சூரனை, வென்ற — வெற்றி பெற்ற, திண் - திண்ணிய, படைவேல் - வேலாயுதத்தையுடைய, செம்மலை - கடவுளை, வண் — வளப்ப மிகுந்த, துவச வாரணத்தனை - கோழிக்கொடியையுடைய குமாரக் கடவுளை, செப்ப - புகழ்ந்து பாட, உன்னி - நினைத்தும், செம்மலை - மனத்தைப் புதைத்து விடாதே, வண்டு - குற்றம், தவு - நீங்கிய, அம் - அழகிய, தமிழ்ப்பாண - தமிழ்ப்பாணனே! தெள் - தெளிந்தும், தீம் - இனிப்புற்றும், கையில் - கரத்தில், வாய்ப்பினும், செம்மலை - பழமையாகிய பூவை, வண்டு - சுரும் பினங்கள், விருப்புறுமோ - இச்சிக்குமோ, இது - இதை, தேர்ந்து - ஆராய்ந்து, உரை - அக்கடவுளைப் பல்காலும் புகழ்ந்து பாடு. (எ-று)

(க-து) குற்றமின்றி இன்னிசை பாடும் பாணனே! வண்டு கள் அன்றலர்ந்த மலர்களைவிட்டுப் பழமையாகிய மலரை விரும் புமா? அத்தன்மையன் யானென்றறிந்து நீ கிரவுஞ்சகிரியையும் சமுத்திரத்தில் மாவடிவாய் நின்ற சூரனையும் வென்ற கோழிக் கொடியோனுன கந்த சுவாமியினது திருப்புகழைக் குறை வின்றிப் பலகாலும் புகழ்ந்து பாடுவாயாக.

தேரை விடப்பணி யேறேறி முப்புரஞ் செற்றபிரான்
தேரை விடப்பணி சூராரி யென்க தெரிவையர்பால்
தேரை விடப்பணி வாய்ப்படுமாறு செறிந்தலகைத்
தேரை விடப்பணித் தென்றேடி யென்றுந் திரிபவரே. (77)

(ப-ரை.) தேரை - தேவர்களெல்லாங்கூடிச் செய்த தேரை, விட — அச்சு முறியும்படி, பணி - செய்து, ஏறு - இடப வாகனத் தின் மேல், ஏறி - இவர்ந்து, முப்புரம் - திரிபுரத்தை, செற்ற -

நகைத் தெரித்த, பிரான் - பரமசிவனுக்கு, தேர் - பிரணவப் பொருள் தெளியச் செய்த, ஐ—சுவாமியே, விள் - சொல்லத்தக்க, தப்பு - குற்றத்தால், அணி - நெருங்கிய, சூராரி - சூர சங்கார னே! என்க - என்று துதிக்கக் கடவீர்கள், தெரிவையர்பால்- காமவாஞ்சையால் பரத்தையரிடத்தில், தேரை - தேரையானது, விட - விஷத்தையுடைய, பணி - பாம்பினது, வாய் - வாயில், படுமாறு - அகப்பட்டார் போலும், செறிந்து - சிக்கிக்கொண்டு, அலகைத்தேரை-பேய்த் தேரென்னுங்கானலை, விடு-ஊறுகின்ற, அப்பு - சலமானது, அணித்தென்று-சமீபமாயிருக்கிறதென்று, என்றும்ஓடி - எப்போதும் ஓடியோடி, திரிபவரே - அலைந்து திரி கின்றவர்களே, (எ-று)

(க—து.) பாம்பின் வாய்ப்பட்ட தேரைபோல மாதரது மயக்கத்தி லகப்பட்டுக் கானலை நீரென்றெண்ணிச் செல்பவர் போல் அவர்கள் பொய்யின்பத்தை நம்பி வருந்துவோரே! அதைவிட்டுத் தேவர்கள் கட்டிச் சமைந்த தேரை முறித்து இடபமேறித் திரிபுரம் எரித்த பரமசிவனது ஸ்வாமியே ! சூரசங் காரனே ! என்று துதியுங்கள்.

திரிபுரத் தப்புப் புவிதரத் தோன்றி சிலைபிடிப்பத்
திரிபுரத் தப்புத் தலைபட நாண்டொடுஞ் சேவகன்கோத்
திரிபுரத் தப்புத் திரமான் மருக திருக்கையம்போ
திரிபுரத் தப்புத் துறையா யுதவெனச் செப்புநெஞ்சே. (78)

(ப-ரை.) திரி - நீ யென்றுந் திரிவாயாக, புரத்து-பூர நாளில், அப்பு - கடல்சூழ்ந்த, புவி - பூவுலகத்தை, தர - பெற்றருளும் படிக்கு, தோன்றி - அவதரித்த உமாதேவி, சிலை - தனதுன் பாகமாகிய இடது கரத்தால் மேருவாகிய வில்லை, பிடிப்ப - பிடித் துக்கொள்ளச்செய்து, திரிபுரத்து - முப்புரத்தின்மேல், அப்புத் தலைப்பட - விஷ்ணுவாகிய பாணத்தைப் பிரயோகஞ் செய்யும் பொருட்டு, நாண் - தனது பாகமாகிய வலதுகரத்தால் வாசுகி யாகிய நாணை, தொடும் - ஏறிட்ட, சேவகன் - பரமசிவனது, கோத்திரி - திருச்செங்கோட்டு மலையை, புரத்து - நகராகக் கொண்ட, அப் புத்திர - அந்த மைந்தனே ! மான்மருக - திரு

மால் மருகோனே யென்றும், திருக்கை - திருக்கையென்னு மீனையுடைய, அம்போதி - சமுத்திரத்தின்கண், ரிபு - அசுரராகிய சத்துருக்களது, ரத்தப் புத்துறை - இரத்தங்களையே புதிய வுறையாகத் தோய்ந்த, ஆயுத என - வேலாயுதத்தை யுடையவனே யென்றும், செப்பு - புகழ்ந்து சொல்லி, நெஞ்சே - மனமே. (எ-று.) நீ - தோன்ரு எழுவாய். திரி - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-து.) நெஞ்சமே ! பூரநாளிற் பிறந்த லோகமாதாவாகிய பார்வதி வில்லைப் பிடித்துக்கொள்ள நாணேறிட்டுத் திரிபுரத்தின் மேல் விஷ்ணுவாகிய பாணப்பிரயோகஞ் செய்த பரமசிவனது மைந்தனுகிய திருச்செங்கோட்டுமலை யதிபனே ! திருமால் மருகோனே ! சமுத்திரத்தில் அசுரரை வதைத்த வேலாயுதனே! என்று சொல்லிக்கொண்டு நீ திரிவாயாக.

செப்பா ரமுதலை மன்னோ திகனங் குரும்பைமுலை
செப்பா ரமுதலை கண்கா னகைமுருந் தீரிருகண்
செப்பா ரமுதலை வாவியிற் சென்ற பிரான் மருகன்
செப்பா ரமுதலை வேர்களை வான்வரைச் சீரினுக்கே. (79)

(ப-ரை) செப்பு - சொல்லானது, ஆரமுது - ஆரமுதம் போலும், அல் - இருணிறமும், ஐ - அழகும், மன் - நிலைபெற்ற, ஓதி - கூந்தலானது, கனம் - மேகம்போலும், குரும்பை - குரும்பையை யொத்த, முலை - தனமானது, செப்பு - செப்பு போலும், ஆர - முத்துக்களையுடைய, முது - பழமையாகிய, அலை - கடல்போலும், கண் - விழியானது, கால் - ஒளி தங்கிய, நகை - பல்லானது, முருந்து - மயிலிறகினடிபோலும், ஈரிரு கண் - நான்கு கண்களையுடைய, செ - சிவந்த, பார முதலை - பெரிய முதலைவாயிற் சிக்கிய யானையை, வாவியில்-தடாகத்தின் கண், சென்ற - ரக்ஷிக்கும்படி விரைந்துபோன, பிரான் — திருமாலின், மருகன் - மருகோனும், செப்பார - மிகவுந் தன்னைப் புகழ்ந்து துதிப்பவர்களது, முதலை - பிறப்பின் மூலத்தை, வேர்களைவான் - நிர்மூலமாக்குவோனுமாகிய குமாரக்கடவுளது, வரை சீரினுக்கு - மலையில் வாழு மங்கைக்கு. (எ-று.) செப்பு முதலிய மூவாய். ஆரமுது முதலிய பயனிலை. ஏ — அசை.

(க-து.) தடாகத்தின்கண் முதலைவாயிற் சிக்கிய யானையை ரக்ஷித்த திருமால் மருகோனுந் தன்னைத் துதிப்பவர்களது பிறப்பை யொழிப்பவனுமான குமாரக்கடவுளினது மலையில் வாழும் மங்கைக்கு மொழி அமுதமும், கூந்தல் மேகமும், தனம் செப்பும், கண் கடலும்போன் றிருக்கின்றன.

சீராம ராம சிவசங்க ராநுந் திருமுடிக்குச்
சீராம ராம துகரத் துழாயென்பர் தெண்டிரைமேற்
சீராம ராம னிறந்திறக் கத்தொட்ட சேய்கழற்குச்
சீராம ராம னிமையோர் மகுடச் சிகாவிம்பமே. (80)

(ப-ரை.) சீ - இலக்குமிக்கு நாயகனை, ராம – அழகிய, ராம - திருமாலே ! சிவசங்கரா - பரமசிவனே ! நும் - உங்கள், திருமுடிக்கு - அழகிய சென்னிகளுக்கு, சீர் – சிறந்த தன்மை யாவது, ஆம் - கங்காசலத்தோடே, அரா - அரவாபரணமும், மதுகர - தேன்பொருந்திய, துழாய் - திருத்துழாய்மாலையும், என்பர் - என்று சொல்லுவார்கள் ; தெள் - தெளிந்த, திரை மேல் - அலையையுடைய கடலின்கண், சீரா - கவசத்தை, மராம - மாமரமாய்நின்ற சூரனது, நிறம் - மார்பை, திறக்க - பிளக்கும் படி, தொட்ட - தனது மெய்யிற்புனைந்த, சேய் கழற்கு - முருகக் கடவுளது திருவடிக்கு, சீராம் - சிறப்பாயமைந்திருக்கும், அரா - நெருங்கிய, மன் - நிலைபெற்ற, இமையோர் - தேவர்களுடைய, மகுட - கிரீடமணிந்த, சிகாவிம்பம் - வட்டவடிவாகிய தலைகள். (எ-று.) சிகாவிம்பம் - எழுவாய். சீராம் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-து.) பரமசிவனே ! உமது திருமுடிக்குக் கங்கையும் பாம்பும் மாலையாம் ; திருமாலே ! உமது திருமுடிக்குச் சிறந்த திருத் துழாய் மாலையாம் ; மெய்யிற் கவசத்தை யணிந்து சமுத்திரத் தின்கண் சூரனை வென்ற குமாரக்கடவுளது திருவடிக்கோ தேவர்களது முடித்தலைகளே மாலையாம்.

சிகாவல வன்பரி தப்பாடு செய்யுஞ்செவ் வேலவிலஞ்
சிகாவல வன்பரி வூரார் மதனித் திலஞ்சலரா
சிகாவல வன்பரி யங்கங் குழல்பெற்ற தேமொழிவஞ்
சிகாவல வன்பரி யானல மன்றிலுந் தென்றலுமே. (81)

(ப-ரை.) சிகாவல - மயில்வாகனனே ! அன்பர் - தனக்கன்புள்ள அடியார்க்கு, இதப்பாடு செய்யும் - இன்னருள் செய்கின்ற, செவ்வேல - அழகிய வேலாயுதத்தையுடையவனே ! இலஞ்சி காவல - இலஞ்சிப்பதியைக் காத்தளிப்பவனே! வன்பரி ஊரார் - என்னையலர் தூற்றும் இவ்வூரினராகிய கொடியவர்களும், மதன் - மன்மதனும், நித்திலம் - முத்துவிளைகின்ற, சலராசி - சமுத்திரமும், கா - சோலையும், அலவன் - சந்திரனும், பரியங்கம் - கட்டிலும், குழல் - புல்லாங்குழலும், பெற்ற - என்னைப் பெற்றவளாகிய, தே மொழி - இனிய மொழியையுடைய, வஞ்சி - தாயின், காவு - காவலும், அல - இவைகளெல்லாம் பெரிதல்ல, வன் - வலிய, பரியானலம் - வடவாமுகாக்கினி போன்று வருத்துகின்றன, அன்றிலும் - (காமசின்னமாகிய) அன்றிற்பட்சியும், தென்றலும் - (தோகிய) தென்றற் காற்றும். (எ-று.) அன்றிலும் தென்றலும் - எழுவாய். பரியானலம் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-து.) மயில்வாகனனே ! அன்பர்க்கருளும் வேலாயுதனே! இலஞ்சிப்பதியோனே ! எனக்குப் பகைவராகிய ஊராராலும், காமனாலும், கடலாலும், சோலையினாலும், கட்டிலினாலும், வேய்ங்குழலாலும், தாயின் காவலாலும் உண்டாகும் இடர் பெரிதல்ல. அன்றிலும் தென்றலுமே வடவாமுகாக்கினி போன்றிருக்கின்றன ; ஆகையால் எனக்கு அருள்செய்ய இது சமயம்.

தென்றலை யம்பு புனைவார் குமார திமிரமுந்நீர்த்
தென்றலை யம்புய மின்கோ மருக செழுமறைதேர்
தென்றலை யம்பு சகபூ தரவெரி சிந்திமன்றல்
தென்றலை யம்பு படுநெறி போயுயிர் தீர்க்கின்றதே. (82)

(ப-ரை.) தென் - வண்டுக ளிசைபாடுகின்ற, தலை - சிரசின்கண், அம்பு - கங்கையை, புனைவார் - அணியும் பரமசிவனது, குமார -மைந்தனே ! திமிர - இருணிறமுடைய, முந்நீர் - கடல் சூழ்ந்த, தென் - அழகிய, தலை - பூதேவிக்கும், அம்புயம் - செந்தாமரைப்பூவில் வாசஞ்செய்கின்ற, மின் - சீதேவிக்கும், கோ - நாயகனாகிய திருமாலினது, மருக - மருகோனே ! செழு -

செழுமை தங்கிய, மறைதேர் - நான்கு வேதங்களுந் துதிக்கின்ற, தென்றலே - தெற்கின் கண்ணதாகிய, அம் - அழகிய, புசக - பாம்புபோன்ற, பூதர - திருச்செங்கோட்டு மலையதிபனே, எரி - அக்கினியை, சிந்தி – கொட்டிக்கொண்டு, மன்றல் - வாசனை தோய்ந்த, தென்றல் - தென்றற் காற்றானது, ஐயம்பு - என் தேகத்தில் மன்மதனது பஞ்சபாணங்களும், படு - தைத்த, நெறி - புண்வழியே, போய் – நுழைந்து, உயிர் - என்னுயிரை, தீர்க்கின்றது - (வருத்தி) நீக்குகின்றது. (எ-று.) தென்றல் - எழுவாய். தீர்க்கின்றது – பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-நு.) கங்கையைச் சூடிய பரமசிவனது மைந்தனே! பூதேவி சீதேவிகளின் நாயகனான திருமால் மருகோனே! வேதங்கள் துதிக்கின்ற பாம்புபோன்ற திருச்செங்கோட்டு மலையில் வாழ்பவனே! காம பாணந் தைத்த புண்வழியே தென்றற்காற்று என்னுடலில் நுழைந்து உயிரை வருத்துகின்றது.

தீரா கமல சலிகித போக மெனத்தெளிந்துந்
தீரா கமல மெனக்கரு தாதசென் சேயவநூல்
தீரா கமல குகரம் பொறுப்ப னெனத்திருக்கண்
தீரா கமல மரவே கருகச் சிவந்தவனே. (83)

(ப-ரை.) தீரா - நீங்காமல், கமல - விஷ்ணுவினது நாபிக் கமலத்தில், ச - சனித்த பிரமா, லிகித போகமென - எழுதிய தலைவிதிப் பிராப்தமென்று, தெளிந்தும் - அறிந்திருந்தும், தீ - என்னறிவானது, ராகம் - இச்சையினால், அலமென - இனிய பயனுடையே மல்லேமென்று, கருதாதது - சிந்தியாதது, என் - என்ன காரணம், சேய் - குமாரக் கடவுளே! அவம் - பயனின்மையான, நூல் - சாஸ்திரங்களை, தீர் - நீங்கிய, ஆகம – பரிசுத்தமான ஆகமம் உரைத்தோனே! லகு - (அக்கினியானவன் இப்பொறி) அற்பமானது, கரம்-கையில், பொறுப்பன்—தாங்கிக்கொள்வேன், என - என்று சொல்ல, திருக்கண் - உனது சிறந்த விழியினாலே, தீ - அவ்வக்கினியினது, ராகம் - காந்தியோடுற்ற

சிவந்த நிறமெல்லாம், அலமரவே - வருத்தமுற்றே, கருக - கருகும்படி, சிவந்தவனே - கோபித்தவனே. (எ-று.) அறிவு - எழுவாய். கருதாதென் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-து.) குமாரக்கடவுளே! பரிசுத்த வேதாகமம் மொழிந்தோனே! 'இக்கனற்பொறி லகுவானது, நான் கரத்தில் தாங்கிக்கொள்வேன்' என்று வன்மைபேசின அக்கினியின் வீறடங்கி உடல் கருகக் கோபித்த விழியையுடையவனே! கமலோற்பவனுன பிரமா விதித்த விதியின் அநுபவந் தவருதென்று தெளிந்தும், எனது அறிவானது ஆசை பயன்படுவதன்றென்று கருதாததென்ன?

சிவசிவ சங்கர வேலா யுததினை வஞ்சிகுறிஞ்
சிவசிவ சங்கர வாமயில் வீர செகந்திருக்கண்
சிவசிவ சங்கர மாவை யெனுந்திற லோய்பொறைவா
சிவசிவ சங்கர மான்பட்ட வாவொளி சேர்ந்தபின்னே.(84)

(ப-ரை.) சிவ - ஏகவஸ்துவான, சிவ - பரமசிவனிடத்தில், சம் - உற்பவித்த, கர - திருக்கரத்தில், வேலாயுத - வேலாயுதத்தையுடைய முருகோனே! தினை - தினைப்புனத்தையுடைய, வஞ்சி - பெண்ணுகிய, குறிஞ்சி - குறிஞ்சிநிலத்தில், வசி-வாசஞ் செய்கின்ற வள்ளிநாயகியினது, வசங் கரவா - பக்கத்தை விட்டகலாத, மயில் வீர-மயிலேறுஞ்சேவகனே! செகம்-உலகத்தின் கண், திரு - சிறந்த, கண் - விழியிஞல், சிவ - கோபி, சிவ - கோபி, சங்கர - எல்லாரையும் அழிக்கின்ற, மாவை - சூரனுருக் கொண்ட மாமரத்தை, எனும் - என்று வேலாயுதத்தை யேவும், திறலோய் - வீரனே! பொறை வாசி - மிகுந்த பொறுமையென்னும் பாணத்தின், வசி வசம் - கூர்மையினிடத்தில், கர - கோப முதலிய, மான் பட்ட - மிருகங்கள் விழுந்துவிட்டன, ஒளி - உனது திருவருளாகிய பிரகாசம், சேர்ந்தபின்-என்னிற் கலந்தவுடனே. (எ-று.) கரமான் - எழுவாய், பட்ட - பயனிலை. ஆ - அசை. ஏ - அசை.

(க-து.) ஏக வஸ்துவான பரமசிவனது மைந்தனுகிய வேலாயுதத்தை யுடையோனே! தினைப்புனத்தில் வாழ்கின்ற வள்ளி

நாயகனே ! மயிலேறும் வீரனே ! மாவடிவாய் நின்ற சூரனை வென்ற வீரனே ! நின் திருவருளின் பிரகாசத்தினால் எனது கோபமென்னும் மிருகம் பொறுமையென்னும் ஆயுதத்தால் அழிந்த தன்மையதாயிற்று.

சேந்த மராத்துடர் தானவர் சேனையைத் தெண்டிரைக்கண்
சேந்த மராத்துடன் கொன்றசெவ் வேல திருமுடிமேற்
சேந்த மராத்துட ரச்சூடி மைந்த திளைத்திளைத்தேன்
சேந்த மராத்துட ரின்னாரி யென்னுமிச் சேறுபுக்கே. (85)

(ப-ரை.) சேந்த - கந்தனே ! மராத்துடர் - கடப்பமாலிகையைப் புனைந்து, தானவர் சேனையை-அசுரர்கூட்டங்களை, தெள்-தெளிந்த, திரை—அலையையுடைய கடலினிடத்தில், கண்சேந்து-விழிகள் சிவந்து, அ - அந்த, மராத்துடன் - மாமரமாய்நின்ற சூரனுடன், கொன்ற - வதைசெய்த, செவ்வேல - சிவந்த வேலாயுதத்தையுடையோனே ! திருமுடிமேல் - அழகிய சிரசின்கண், சே - இளமையான, இந்து — சந்திரனையும், அம் — கங்காசலத்தையும், அரா - சர்ப்பத்தையும், துள் - துள்ளலை, தர — கொடுக்கும்படி, சூடி - தரித்த பரமசிவனது, மைந்த - புதல்வனே ! திளைத்து - மூழ்கி, இளைத்தேன்-மெலிந்து வருந்தினேன், சே - என்னைக் காத்தருள்வாய், தமரா - சுற்றத்தாராக, துடர் - பற்றிய, இல் - மனைவாழ்க்கையும், நாரி - பெண்ணையும், என்னும் - என்று சொல்லப்பட்ட, இச்சேறு - இந்தச் சேற்றில், புக்கு-பிரவேசித்து. (எ-று) நீ-தோன்றா எழுவாய். சே-பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரு.) கடப்பமாலையைப் புனையுஞ் சேந்தனே ! சமுத்திரத்தின்கண் மாமரமாய் நின்ற சூரனோடு அசுரர் கிளையை யழித்த வேலாயுதனே! சந்திரனையும், கங்கையையும், சர்ப்பாபரணத்தையும் தரித்த பரமசிவனது மைந்தனே ! என்னைச் சூழ்ந்திரா நின்ற சுற்றத்தார், மனைவி, மனை என்னும் சேற்றில் மூழ்கி வருந்துகின்றேன் ; இனியாகிலும் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

சேறலைத் தாறலைக் கப்பா லெழுந்து செழுங்கமுகிற்
சேறலைத் தாறலைக் குஞ்செந்தி லாய்சிந்தை தீநெறியிற்
சேறலைத் தாறலைத் தீர்க்குங் குமார திரியவினைச்
சேறலைத் தாறலைக் கத்தகு மோமெய்த் திறங்கண்டுமே.

(ப-ரை.) சேறு - சேற்றை, அலைத்து - உழக்கி, ஆறு - ஆற்றினின்றும், அலைக்கு அப்பாலெழுந்து - அலைகளுக்குமேல் எழும்பி, செழும் - செழுமை தங்கிய, கமுகில் - கமுக மரத்தில், சேல் - சேற்கெண்டையானது, தலை—அக் கமுகின் றலையி லிருக்கின்ற, தாறு - குலைகளை, அலைக்கும் - அலைக்கா நின்ற வளப்பத்தையுடைய, செந்திலாய் - திருச்செந்திநாயகனே! சிந்தை-என் மனதானது, தீ நெறியில் - கொடிய மார்க்கத்தில், சேறலை- செல்லுதலையும், தாறு - அளவு படாத, அலை - அஞ்ஞான விருளை யடைதலையும், தீர்க்கும் - நீக்கியருளுகின்ற, குமார - குமாரக்கடவுளே! திரிய — மாறுபடும்படி, வினை - இருவினையாகிய, சேறு - சேற்றின்கண், அலைத்து - துன்பப் படுத்தி, ஆறலைக்கத்தகுமோ - வழிப்பறிப்போர்போல் என்னுயிரைக் கவரத்தகுமோ, மெய்த்திறம் - உனதருளின் உண்மைத் திறத்தை, கண்டும் - கண்டு அதுவே பற்றாயிருக்க எண்ணுகிற வென்னை. நீ — தோன்றா எழுவாய்- ஆறலைக்கத் தகுமோ - பயனிலை.

(க—நு.) சேல்மீன்கள் சேற்றையுழக்கி யாற்றினின்று மலைகளுக்குமேல் எழும்பிக் கமுகின் குலையை யலைக்குஞ் செந்திற் பதியோனே! அடியார்களது அஞ்ஞான இருளை நீக்கி அவரை நன்னெறியிற் செலுத்துங் குமாரக்கடவுளே! உன்னருளின் திறத்தைக் கண்டறிந்த என்னை இருவினைச் சேற்றி னுட்படுத்தலாகுமோ ?

திறம்பா டுவர்தண் புனத்தெய்வ மேயென்பர் சேதத்துமாந்
திறம்பா டுவர்முது நீரெனக் காய்பவர் செந்தினைமேல்
திறம்பா டுவரிதழ் கண்டுரு காநிற்பர் செப்புறச்செந்
திறம்பா டுவரி லிவர்வல் லவர்நஞ் செயல்கொள்ளவே. (87)

(ப-ரை.) திறம் - நமது வெற்றியை, பாடுவர்-துதிக்கின்றூர், தன் — தண்ணிய, புன - புனத்தில் வாழும், தெய்வமே - தேவதையே, என்பர் - என்றழைக்கின்றூர்; (அவரியாரெனில்), சேதத்து - கேட்டையுடைய, மாந்திறம் — வலிபொருந்திய மாமரமாய்நின்ற சூரன்றன் கிளேயோடு, பாடு - அழிந்தான், உவர் - உவர்ப்பையுடைய, முது - பழமையாகிய, நீர் - கடலின் கண்ணே, என - என்று (தேவர்கள் சொல்லும்படி,) காய்பவர்-கோபித்தவராகும், செம் — சிவந்த, திளே மேல் - திளேப்புனத்தின்கண், திறம்பாள் - நீங்காதிருக்கின்றவளாகிய வள்ளிநாயகியே யுனது, துவர் - பவளம்போன்ற, இதழ் கண்டு - அதரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே, உருகா நிற்பர் - மனமுருகி நிற்கின்றூர், செப்புற - ஏதோவொரு வார்த்தை சொல்லுதற்காகவே, செந்தில் - செந்திற்பதியென்னும், தம்பாடு - தம்மிடத்தில், வரில் - வருவாராஞல், இவர்-இப்பேர்ப்பட்டவர், வல்லவர்-சாமர்த்தியரே, நம் - நமது, செயல் - உபசாரச் செய்கையை, கொள்ள - பெற்றுக் கொள்வதற்கு. (எ-று) இவர் - எழுவாய். வல்லவர் - பயனிலே. ஏ - அசை.

(க-நு.) நாயகியே, சமுத்திரத்தின் கண் சூரன் கிளேயோடு அழிந்தானென்று தேவர்கள் சொல்லும்படி வதைத்தவர் வந்து ஏதோ ஒரு வார்த்தை சொல்லும்பொருட்டு இங்கே நமது வெற்றியைப் புகழுகின்றூர்! புனத்தெய்வமே என்றழைக்கின்றூர்; திளேப் புனத்திலிருக்கும் உனது பவள நிறம் போன்ற இதழைப் பார்த்து மனதுருகி நிற்கின்றூர்; இவர் தமது செந்திற்பதியில் வருவாராஞல் நாம் செய்யும் உபசாரத்தைப்பெற வல்லவர்தாம்.

செயலங்கை வாளே யிறைகோயி லேச்சிவ ஞரமுதைச்
செயலங்கைவாளேமுனிகொண்டல்வாளியைத்தேவர் பிரான்
செயலங்கை வாளே முனேவேலே யன்னவிச் சேயுறையுஞ்
செயலங்கை வாளே யுகள்செந்தில் வாழ்பவள் சேல்விழியே.

(ப-ரை.) செயல் - சேற்றிலுண்டாகின்ற, அம் - அழகிய, கை - ஒப்பற்ற, வான் - ஒளிபொருந்திய, ஐ - சிரேஷ்டமான, இறை - பிரம்மாவின், கோயிலே - ஆலயமாகிய தாமரையையும்,

சிவனார் - பரம சிவனுண்ட, அமுதை - விஷத்தையும், செய - வெற்றி பொருந்திய, லங்கை-இலங்கா புரியினது, வாளை - பிரகாசத்தினழகை, முனி – கோபித்த, கொண்டல் - மேகநிறத்தையுடைய ஸ்ரீராமரது, வாளியை - பாணத்தையும், தேவர் பிரான் - தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனது, செயல் - போர்புரிகின்ற, அங்கை - அங்கையிற் பற்றிய, வாளை-வாளாயுதத்தையும், முளை - கூர்மைபொருந்திய, வேலை-வேலாயுதத்தையும், அன்ன - ஒத்துவிளங்காநின்றன, இச்சேய் உறையும் - இக்குமாரக்கடவு ளமர்ந்தருளிய, செய் - வயலையுழுகின்ற, அலம் - கலப்பையை, கை – கோபித்து மோதி, வாளை - வாளை மீன்கள், உகள் – புரளுகின்ற (வளப்பத்தையுடைய), செந்தில் திருச்செந்திற்பதியில், வா ழ் ப வ ள் - வாழும்பெண்ணினது, சேல் - சேற்கெண்டைபோன்ற, விழி - கண்களிரண்டும் (எ–று). விழி --எழுவாய். அன்ன - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-நு.) குமாரக்கடவு ளமர்ந்தருளிய திருச்செந்திற்பதியில் வாழும் பெண்ணினது கண்கள் பிரம்மாவுக்கு உறைவிடமாகிய தாமரையையும், பரமசிவனுண்ட நஞ்சையும், இலங்கையை யழித்த ஸ்ரீராமரது பாணத்தையும், இந்திரன் கைவாளையும் ஒத்து விளங்குகின்றன.

சேலையி லாருந் தவன்சூல மேறச் சினத்தவன்கண்
சேலையி லாருந் திவளுற் பவையர சிந்திரியச்
சேலையி லாரும் பராபரி புக்குறச் சிக்கெனுமிச்
சேலையி லாருந் திறையிட் டனர்தங்கள் சித்தங்களே. (89)

(ப-ரை.) சேலை - அசோகமரத்தை, இலார் - இல்லிடமாகவுடைய அமணர்கள், உந்து - உயர்ந்த, அ - அந்த, வன் - வலிய, சூலம் - கழுவில், ஏற - ஏறி யழியும்படிக்கு, சினத்தவன்- சம்பந்தப்பிள்ளையாய்த் தேவாரம்பாடிச் செயித்தவன், கண் - விழியானது, சேல் - சேற்கெண்டைக்கும், ஐயில் - வேலுக்கும், ஆர் - ஒப்பாகிய, உந்தி - கான்யாற்றையுடைய, வனுற்பவை - வனத்திலுற்பவித்த வள்ளிநாயகிக்கு, அரசு-தலைவனான குமாரக்கடவுள், இந்திரியச்சேலை - பஞ்சேந்திரியச் செய்கைகளை

இலார் - நீக்கிய தபோதனர்கட்கும், உம்பர்-தேவர்கட்கும், ஆப-துன்பத்தை விளைத்த, ரிபு - சத்துருவாகிய சூரனை, குற - குற்றும்படி, சிக்கெனும் - இறுக்கிக்கட்டிய, இச்சேலையில்-பீதாம் பரக்கச்சையில், ஆரும் - மாதர்களெல்லாம், திறையிட்டனர் - கப்பமாகச் சமர்ப்பித்தார்கள், தங்கள்-தங்கள் தங்கள், சித்தங்கள்-இருதயங்களை. (எ - று) ஆரும் - எழுவாய். திறையிட்டன - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-நு.) சம்பந்தப்பிள்ளையாக அவதரித்துச் சமணர்களைக் கழுவேறும்படிச் செய்தவனும், வள்ளிநாயகிக்குத் தலைவனு மாகிய குமாரக்கடவுள் தேவர் முதலியோரை வருத்திய சூரனை வெல்லும்படி அழகிய அரையிற் கட்டிய பீதாம்பரக் கச்சையி னிடத்தில் மாதர்களெல்லாருந் தங்கள் தங்கள் இருதயங்களைக் கப்பமாகச் சமர்ப்பித்தார்கள்.

சித்தத் தரங்கத்தர் சித்தியெய் தத்திரி கின்றதென்னர்ச்
சித்தத் தரங்கத்தர் சந்ததி யேசெந்தி லாய்சலரா
சித்தத் தரங்கத்த ரக்கரைச் செற்றகந் தாதிங்களிஞ்
சித்தத் தரங்கத்தர் சேயா ரணத்தந் திகிரியையே. (90)

(ப-ரை.) சித்த - இருதயமானது, தரங்கத்தர் - நிலைப்படா மல் அலைபோற் புரளுந்தன்மையையுடையவர், சித்தி - மோக்ஷத் தை, எய்த - அடையும்படி, திரிகின்றது - அலைந்து திரிகின்றது, என் - என்ன காரணம், அர்ச்சித்து - பூசைசெய்தே, அத்தர் - சுவாமியாகிய, அங்கத்தர் - எலும்பை மாலையாகவணிந்த பரம சிவனது. சந்ததியே - மைந்தனே ! செந்திலாய்-திருச்செந்திற் பதியோனே! சலராசி-சமுத்திரத்தின்கண், தத்தரம்-தங்கள் தங் கள் வலிமையை, கத்து - ஆர்ப்பரித்துச் சொல்லிய, அரக்கரை - அசுரரை, செற்ற-செயித்த, கந்தா-முருகனே! திங்கள்-சந்திரன், இஞ்சி - மதிலின்கண், தத்து - தவழுகின்ற, அரங்கத்தர் - திரு வரங்கநாதருடைய, சேய்-பிள்ளையாகிய (பிரம்மாவின்), ஆரண- வேதம் பூசிக்கின்ற, தந்தி - பாம்புபோன்ற, கிரி - திருச்செங் கோட்டு மலையில் வாழும், ஐ-சுவாமியே ! (எ-று) திரிகின்றது - எழுவாய். என் - பயனிலை, ஏ - அசை.

(க-நு.) திருச்செந்திற்பதிக் கதிபனே ! சமுத்திரத்தின்கண் அரக்கரை மாய்த்தோனே ! கந்தனே ! வேதம் பூசித்த திருச்செங்கோட்டுமலையில் வாழ்கின்றவனே ! பரமசிவனது மைந்தனே ! சித்த நிலையற்றவர்கள் வெளிப்பூசைசெய்து மோக்ஷத்தை யடையும்படி அலைந்து திரிகின்ற தென்னகாரணம் ?

திகிரி வலம்புரி மாற்கரி யார்க்குப தேசஞ்சொன்ன
திகிரி வலம்புரி செய்யா ரிலஞ்சிசெந் தூர்கனதந்
திகிரி வலம்புரி வேறும் படைத்தருள் சேய்தணியில்
திகிரி வலம்புரி சூடிய வாநன் றுசேடியின்றே. (91)

(ப-ரை.) திகிரி — சக்ராயுதத்தை, வலம் — வலது கரத்தில், புரி - தரித்த, மாற்கு — விஷ்ணுவுக்கு, அரியார்க்கு — அறிதற்கரிதான பரமசிவனுக்கு, உபதேசம் சொன்ன — ஓங்காரப்பொருளை யுபதேசித்தருளிய, திகிரி-சுவாமிமலையென்னும் திருவேரகத்தையும், வலம்புரி — சங்கினங்கள், செய் - வயல்களின்கண், ஆர் — நிறைந்திருக்கின்ற, இலஞ்சி — திருவிலஞ்சிப்பதியையும், செந்தூர் — திருச்செந்தூரையும், கன — மேகங்கள் தவழாநின்ற, தந்தி - பாம்பு போன்ற, கிரி — திருச்செங்கோட்டுமலையையும், வலம் — திருச்செங்கோட்டுமலையையும், வலம் - திருவலத்தையும் புரி வேறும் — மற்றை ஸ்தலங்களையும், படைத்தருள் - தனக்குறைவிடமாகக் கொண்டருளிய, சேய் - குமாரக்கடவுளது, தணியில் - திருத்தணிகையில், திகிரி - மூங்கிலானது, வலம்புரி - நந்தியாவர்த்தத்தை, சூடியவா - சூடிய விதத்தின்குறி, நன்று- நன்றாக இருக்கின்றது, சேடி - தோழியே, இன்று — இன்றைய தினம், (எ-று.) சூடியவா - எழுவாய்; நன்று - பயனிலை; ஏ — அசை.

(க - நு) தோழியே! பரமசிவனுக்கு உபதேசித்த சுவாமிமலை, திருவிலஞ்சி, திருச்செந்தூர், திருச்செங்கோட்டுமலை, திருவல்லம் இவை முதலாய பல வேறு ஸ்தலங்களிலும் உறைந்தருளிய குமாரக் கடவுளது திருத்தணிகைமலையில் மூங்கிலின் மேல் நந்தியாவர்த்தத்தைச் சூடியிருக்குங் குறி நன்றாயிருக்கின்றது.

சேடி வணங்கு வளைத்தோ ளெனப்புணர் சேயவட
சேடி வணங்கு திருத்தணி காவல நின்செருக்காற்
சேடி வணங்கு கொடியிடை யாரையென் செப்புமுலை
சேடி வணங்கு தலைக்களி றீந்தது செல்லநில்லே. (92)

(ப-ரை.) சேடு – அழகியதாகும், இ - இந்த, அணங்கு – மங்கையினது, வளை - வளையலையணிந்த, தோள் என - தோளென்று மிகவு மகிழ்ந்து, புணர் - முன் வேண்டினகாலத்து என்னை மணம் புணர்ந்த, சேய - முருகனே ! வட சேடி - வடக்கின்கண்ணதாகிய விஞ்சையருலகம், வணங்கு - வழிபடத்தக்க, திருத்தணி - திருத்தணிகைக்கு, காவல - தலைவனே! நின் - நினது, செருக்கால் - செருக்கினால், சேடி - கர்வித்திருக்கின்ற, வணங்கு - துவளாநின்ற, கொடி - கொடிபோன்ற, இடையாரை- இடையையுடைய பரத்தையரை, என் செப்பு - நிந்தித்துப் பேச வேண்டிய காரணமென்ன இருக்கின்றது, முலைச்சேடு - எனது கொங்கையின் திரட்சியை, இவணம் - இப்படி திரட்சியின்மையாகும்படி, குதலை - மழலைச் சொல்லையுடைய, களிறு - என் பாலன், ஈந்தது – தந்துவிட்டது, (ஆதலால்), செல்ல - என்னிடத்து வராமற் செல்லும்படி, நில் - தூரமாக நில்லு. (எ-று.) நீ – தோன்று எழுவாய். நில் - பயனிலை. ஏ - அசை

(க-து.) தணிகைமலையில் வாழ்வோனே ! பண்டு என்னை மிகவும் அழகுடையவளென்றும் மணம்புணர்ந்த சேயோனே ! நீ இப்பொழுது கலந்த களிப்பான் மிகுதியடைந்த பரத்தையரை யான் நிந்தித்துப் பேசவேண்டிய காரணமென்ன இருக்கின்றது ? எனது யௌவன பருவத்தை இம்மழலைச் சொல்லையுடைய பாலகன் வேறு படுத்தினனாதலால் அப்பரத்தையர்பாற்றனே செல், என்பால் வரவேண்டியதில்லை.

செல்லலை யம்பொழில் சூழ்செந்தி லாணறி யானிறைகைச்
செல்லலை யம்பொழி லெங்கணு மேற்ப வெனத்தெறித்த
செல்லலை யம்பொழி லங்கைக் கருடரு மானிறம்போற்
செல்லலை யம்பொழி லாகவ மாதுயிர் சேதிப்பதே. (93)

(ப-ரை) செல் - மேகத்தை, அலை - அசைக்கின்ற, அம் - அழகிய, பொழில் சூழ்—சோலை சூழ்ந்த, செந்திலான் - திருச் செந்திற் பதியையுடையவன், அறியான் - அறிகின்ருனில்லை; இறை - பரமசிவனது, கை - கரத்தில், செல்லல் - போகாதே, ஐயம் — பிச்சைக்கு, பொழில் எங்கணும் - உலகமெங்கும், ஏற்ப - இரக்கும்படியாய், என — என்று, தெறித்த-தமது இரத்தத்தைப் பிரமகபாலத்திற் றெறித்தவரும், செல்லல் - துன்பத்தையும், ஐயம் - பயத்தையும், பொழில் - பெருமையுடைய, லங்கைக்கு - இலங்காபுரிக்கு, அருள் — உண்டாக்கினவருமாகிய, திருமால் - ஸ்ரீராமரது, நிறம் போல் - நீலநிறத்தைப்போல, செல் - நடக்கின்ற, அல் - இராக்காலத்தில், ஐயம்பு — மன்மதனது பஞ்சபாணமானவை, ஒழி - அழியும்படி, லாகவம் - மிகவும் நொய்யதான, மாது உயிர் - மங்கையினுயிரை, சேதிப்பது வதைக்கின்றதை. (எ-று.) செந்திலான் - எழுவாய்; அறியான் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-து.) பரமசிவனது கையிலிருக்கின்ற பிரமகபாலத்தில் தமது இரத்தத்தைப் பலியாக வார்த்தவரும், இலங்காபுரியைச் செயித்தவருமான விஷ்ணுவின் நிறம்போல் இருண்ட இராக்காலத்திற் காம பாணங்கள் இம்மங்கையினுயிரைப் பிளக்கின்றதைச் செந்திநாயகன் அறியானே?

சேதிக் கனைத்து களதாக்கு நோக்கினன் செல்வசெந்திற்
சேதிக் கனைத்து நிலைபெறச் சூரங்கஞ் சீரங்கமால்
சேதிக் கனைத்து வரிதோ யயில்கொடெற் சேர்க்கவந்தாற்
சேதிக் கனைத்து வருமா மறலி திறலினையே. (94)

(ப-ரை) சேது — சிவந்த, இக்கனை - கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனை, துகளதாக்கும் - சாம்பலாகும்படி யெரித்த, நோக்கினன் - நெற்றிக்கண்ணையுடைய பரமசிவனது, செல்வ - மைந்தனே! செந்திற்சே - திருச்செந்தூர் முருகனே! திக்கனைத்தும்- திசைகள் எல்லாம், நிலைபெற - நிலைபெற்றிருக்கும்படியாயும், சூர் - சூரனுடைய, அங்கம் - உடலை, சீரங்கம் - திருவரங்கத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற, மால் — விஷ்ணுவினது, சே - பிள்ளையாகிய

பிரம்மா, திக்க - திகைக்கும்படி, நைத்து - அழித்து, உவரி-சமுத்திரத்தில், தோய் - மூழ்கிய, அயில்கொடு - வேலாயுதத்தைக் கொண்டு, எற்சேர்க்க வந்தால் - என்னை யமபடர்கள் கட்டிக் கொண்டுபோக வந்தால், சேதி - கண்டிப்பாயாக, கனைத்து வரும் - கனைத்துக் கொண்டு வராநின்ற, மா மறலி - பெரிய யமனது, திறலினை - உக்ரவல்லமையை. (எ-று.) நீ - தோன்றா எழுவாய் ; சேதி - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-நு.) கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனை யெரித்த நெற்றிக் கண்ணையுடைய பரமசிவனது மைந்தனே! திருச்செந்திற்பதியில் வாழ்கின்ற சுவாமியே! என்னைக் கட்டிக்கொண்டு போக வரும் யமனது வலியைப் பிரமன் திகைக்கவும், திக்குக்களெல்லாம் நிலைபெறவும், சூரனை வென்று சமுத்திரத்தில் தோய்ந்த வேலாயுதத்தினாலே நீ சேதிக்கவேண்டும்.

திறவா வனக புரிவாச னீக்கச் சிகரிநெஞ்சந்
திறவா வனச முநியைவென் றோய்தென் றிசைத்திருச்செந்
திறவா வனமயி லோயந்த காலமென் சிந்தைவைக்கத்
திறவா வனநின் றிருவான தண்டைத் திருவடியே. (95)

(ப-ரை.) திறவு - திறவுகோல், ஆ - ஆனவனே! அனக - பாவமற்ற, புரி - கயிலாயத்தினது, வாசல்-கதவை, நீக்க - திறக்க, சிகரி - கிரவுஞ்சகிரியினது, நெஞ்சம் - மார்பை, திறவு - பிளந்து, ஆ - ஆச்சரியமாக, வனச - தாமரையில் வாசஞ் செய்கின்ற, முநியை - பிரமனையும், வென்றோய் - செயித்தவனே! தென்றிசை - தெற்கின் கண்ணதாகிய, திருச்செந்தில் - திருச்செந்தூரில், தவா - நீங்காதமர்ந்தருளுகின்ற, வன - அழகிய. மயிலோய் - மயில்வாகனத்தையுடையவனே! அந்த காலம் - என்னுடல்கெடு மனித்திய காலத்தில், என் சிந்தை - எனது சிந்தனையை, வைக்க - ஒருவழிப்படுத்திச் சேர்ப்பதற்கு, திறவா வன - அடைக்கலஸ்தான மெவை யெனில், நின் - நினது, திருவான - சிறப்பையுடையனவாகிய, தண்டை - தண்டையை யணிந்த, திருவடி - திருவடியே. (எ-று.) திருவடி - எழுவாய். திறவான - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-து.)கயிலாயத்தின் கதவு திறக்கும்படிச் செய்கின்றவனே! கிரவுஞ்சகிரியைப் பிளந்து பிரம்மாவையும் வென்றோனே! தெற்கின் கண்ணதாகிய திருச்செந்தூரில் வாழும் மயில்வாகனனே! என் அனித்தியகாலத்தில் உனது தண்டையணிந்த தாளே என்சிந்தையை வைக்கும் அடைக்கல ஸ்தானமாம்.

திருக்கையம் போதிக ளோகஞ்ச மோநஞ்ச மோதிருமால்
திருக்கையம் போசெய்ய வேலோ விலோசனந் தென்னனங்கத்
திருக்கையம் போருகக் கைந்நீற்றின் மாற்றித்தென்னூல்சிவபத்
திருக்கையம் போக வுரைத்தோன் சிலம்பிற் சிறுமிதற்கே.

(ப-ரை.) திருக்கை - திருக்கையென்னும் மீனையுடைய, அம்போதிகளோ - சமுத்திரங்களோ, கஞ்சமோ - தாமரையோ, நஞ்சமோ - விஷமோ, திருமால் - விஷ்ணுவினது, திருக்கை - திருக்கரத்திலிருக்கின்ற. அம்போ - பாணமோ, செய்ய - சிவந்த, வேலோ - வேலாயுதமோ, விலோசனம் - கண், தென்னன் - கூன்பாண்டியினது, அங்கத்திருக்கை - முதுகின் கூனை, அம்போருகம் - தாமரைமலர் போன்ற, கைந்நீற்றின் - கரத்திறரித்த திருநீற்றினால், மாற்றி - நீக்கி, தென்னூல் - தமிழ்நூலாகிய,சிவபத்தி-சிவபத்தியை விளைவிக்கும், ருக்கு-ருக்குவேத சாரமாகிய (தேவாரத்தை,) ஐயம் போக-பரசமய நூல்களினாலுண்டாகுஞ் சந்தேக நிவர்த்தியாக, உரைத்தோன் - சம்பந்தப் பிள்ளையா யவதரித்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய குமாரக்கடவுளது, சிலம்பில் - மலையின்கண் ணிருக்கின்ற, சிறுமிதற்கு - சிறியாளாகிய கன்னிக்கு. (எ-று.) விலோசனம் - எழுவாய்; சமுத்திர முதலிய பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து.) முன் சம்பந்தமூர்த்தியாக அவதரித்துத் திருநீற்றால் சமணமதம் பூண்டிருந்த பாண்டியனது கூனை மாற்றியும், எச்சமயம் பெரிதோவென்னும் ஐயமற்றுச் சைவமே பெரிதென்று நம்பும்படித் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தை மொழிந்தருளிய குமாரக்கடவுளது மலையின்கண் வாழும் கன்னியினது கண் சமுத்திரமோ, தாமரையோ, விடமோ, வேலோ?

சிறுமிக் குமர நிகர்வீர் பகிரச் சிதையுயிர்த்துச்
சிறுமிக் குமர சரணமென் னீருய்விர் செந்தினைமேற்
சிறுமிக் குமர புரைத்துநின் றேன்சிலை வேட்டுவனெச்
சிறுமிக் குமர வணிமுடி யான்மகன் சீறடிக்கே. (97)

(ப-ரை.) சிறு - சிறிதான, உமிக்கும்-குற்றுமியையாயினும், பகிர மர நிகர்வீர் – பிறர்க்கிட்டுண்ண மனங்கூடாமல் மரம் போன்றிருப்பவரே! சிதை – அழிந்துபோவதும், உயிர் – பிராணனுக்கு, துச்சில் - ஒதுக்கிடமுமாகிய இவ்வுடலின்கண், துமி - ஒரு தும்மலுண்டாகும் அக்காலையினும், குமர - குமரனே! சரணம் - உனக்கடைக்கலம், என்னீர் - என்று சொல்லுங்கள், உய்விர் - பிழைப்பீர்கள், செம் - சிவந்த, தினைமேல் - தினைப்புனத்தில் வாசஞ்செய்த, சிறுமிக்கு – வள்ளிநாயகிக்கு, மரபு - தமது மரபின் வழிகளை, உரைத்து–எடுத்துரைத்து, நின்றேன் - குறையிரந்து நின்றவனும், சிலை - வில்லையுடைய, வேட்டுவன் - வேடத்திருமேனியையுடைய கண்ணப்பநாயனார், எச்சில்-ஊன் முதலியவற்றை முன் ருசிபார்த்து நிவேதித்த எச்சிலை, து – உவப்புடனே யுண்டவராகிய, மிக்கும் – மேன்மையாக, அரவு - சர்ப்பாபரணத்தை, அணி - தரித்த, முடியரன் – முடியையுடைய பரமசிவனது, மகன் - வேந்தனுமாகிய குமாரக்கடவுளினது, சீறடிக்கு - சிறிய திருவடியைக் கருதிக்கொண்டே. (எ-று). நீர்- தோன்றா எழுவாய்; உய்விர் - பயனிலை, ஏ–அசை.

(க-நு.) சிற்றுமியும் ஈயாமல் மரம்போன்று இருப்பவர்களே! நீங்கள் பிழைப்பதெப்படி? நீர் தும்முங்காலையிலாவது தினைப் புனத்தின்கண் வள்ளியம்மையினிடத்துத் தமது மரபையோதி நின்றவனும், கண்ணப்பநாயனார் நிவேதித்த எச்சிலை இனிதாகக் கொண்ட பரமசிவன் மைந்தனுமாகிய கந்தஸ்வாமியின் திருவடியைக் கருதிக் குமரனே சரணமென்பீராலுற் பிழைப்பீர்கள்.

சீரங்க ராக மறமோது கிரி செங்கைகொண்ட
சீரங்க ராக மருகந்த தேசிக செந்தினைமேற்
சீரங்க ராக தனகிரி தோய்கந்த செந்தமிழ்நூற்
சீரங்க ராக விநோதவென் பார்க்கில்லை தீவினையே. (98)

(ப-ரை.) சீரம் - கலப்பையையும், கரா - முதலையினது, கந்தலையை, அற - அறும்படி, மோது - அமர்செய்த, திகிரி - சக்கரத்தையும், செம் – சிவந்த, கை-கரத்தில்; கொண்ட - தரித்திருக்கும், சீரங்கர் - திருவரங்கத்தையுடைய திருமாலும், ஆகமர் - ஆகம வேதத்தையருளிய பரமசிவனும், உகந்த - விரும்பத்தக்க தேசிக - அழகனே! செம் - சிவந்த, தினைமேல் - தினைப்புனத்தில் வாழும், சீர் - சிறந்த வள்ளிநாயகியினது, அங்கராக - சாந்தணிந்த, தனகிரி - தனமாகிய மலையை, தோய் - தழுவிய, கந்த - குமாரக் கடவுளே! செந்தமிழ் நூல் - செவ்விய தமிழ்ப் பநுவலின், சீரங்க - சீர் முதலிய எட்டுறுப்புக்குரிய பாவலனே! கீத விநோத - கீதத்திலுல்லாசனே! என்பார்க்கு - என்று நாள் தோறுந் துதிக்கின்றவர்கட்கு, தீவினை இல்லை - கொடியவினை சேராது. (எ-று). தீவினை-எழுவாய்; இல்லை – பயனிலை. ஏ - அசை.

(ந-நு) கலப்பையாயுதத்தையும் சக்ராயுதத்தையு முடைய திருமால் மருகோனே! சுந்தரனே! தினைப்புனத்தில் வாழ்கின்ற வள்ளிநாயகியைத் தழுவுங் கந்தனே! இயலிசை முதலிய தமிழ் நூற்குரிய விநோதனே! என்று துதிப்பவர்கட்குத் தீவினையில்லை.

தீவினை யற்ற சினந்தீ ரகத்துண்மெய்த் தீபநந்தந்
தீவினை யற்ற வநந்தா தெடுத்தனஞ் செந்தினைமேற்
தீவினை யற்ற புனமான் கொழுநன் செழுங்கனகத்
தீவினை யற்ற வடியார்க் கருள்பெருஞ் செல்வனுக்கே. (99)

(ப-ரை.) தீ - அக்கினியானவன், வினையற்ற - தீக்ஷண்ணியமாகத் தகிக்கின்ற தன்செய்கையற்றதுபோல், சினந்தீர் - கோப நீங்கிய, அகத்துள்- நமது சாந்த இருதயத்துள், மெய்-உண்மையாகிய, தீபம் - ஞானவிளக்கை, நந்தம் தீவினை - நம்முடைய தீவினையாகிய, அல் - இருளானது, தவ - கெடும்படி, நந்தாது - அவிந்துபோகாமல், எடுத்தனம் - ஏற்றிவைத்தோம், செம் - சிவந்த, தினைமேல் - தினைப் பயிர் விளைவில், தீ - தீய்ந்துபோகும், வினையற்ற - செய்கையில்லாத, புன - புனத்தில் வாழும், மான் - மான்போன்ற கண்ணையுடைய வள்ளியம்மைக்கு,

கொழுநன் - நாயகனாகிய, செழும் - செழுமை தங்கிய, கனகத் தீவினை - பொன்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற மோக்ஷவுலகத்தை, அற்ற - பாச பந்தங்கள் நீங்கிய, அடியார்க்கு - தமதடியார்கட்கு, அருள் - கொடுத்தருள்கின்ற, பெரும் - பெரிய, செல்வனுக்கு, அருணிறைந்த செல்வனுக்கு (எ-று.) யாம்-தோன்றா எழுவாய்; எடுத்தனம் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-து.) வளப்பமிகுந்த தினைப்புனத்தில் வாழ்கின்ற வள்ளி யம்மைக்கு நாயகனும், பற்றற்ற அடியார்கட்கு மோக்ஷவுல கத்தை யளிப்பவனுமாகிய குமாரக் கடவுளுக்கு நமது சாந்த இருதயத் தகழியில் உண்மையாகிய ஞான விளக்கை ஏற்றி வைத்தோம்.

செல்வந் திகழு மலநெஞ்ச மேயவன் றெய்வமின்னூர்
செல்வந் திகழு நமதின்மை தீர்க்கும்வெங் கூற்றுவற்குச்
செல்வந் திகழுந் திருக்கையில் வேறினை காத்தசெல்வி
செல்வந் திகழு மணவாள னல்குந் திருவடியே. (100)

(ப-ரை.) செல் - அங்குசென்று, வந்தி - வணக்கஞ்செய், கழுமலம் - குமாரக்கடவுளானவர் முன் சம்பந்தப்பிள்ளையா யவ தரித்தருளிய சீகாழிப்பதியின்கண், நெஞ்சமே - இருதயமே, அவன் - அவரது, தெய்வ - தெய்விகமாகிய, மின்-தெய்வயானை, ஊர் - ஏறி வருகின்ற, செல் - மேகவாகனமானது, வந்து-வந்து, இகழும் -(பிறரால்) இகழப்படும், நமது - நம்முடைய, இன்மை - இல்லாமை யாவும், தீர்க்கும் - நீக்கிவிடும், வெம் - கொடிய, கூற்றுவற்கு - யமனுக்கு, செல்-நம் மேல் நடப்பதாகிய, வந்தி- கொடுமையை, கழும் - துடைத்துவிடும், திருக்கையில் - (முருகக் கடவுளது) திருக்கரத்தின், வேல் - வேலாயுதமானது, தினை காத்த - தினைப்புனங் காவல் பூண்ட, செல்வி - வள்ளிநாயகி யினது, செல்வம்-பெருஞ்சிறப்பாக, திகழும் - (நிறைந்து) பிரகா சிக்கின்ற, மணவாளன் - நாயகனாகிய கந்தசுவாமியானவர், நல்கும் திருவடி - தனது திருவடித்தாமரையை நமக்குத் தந் தருள்வார். (எ-று.) நீ - தோன்றா எழுவாய்; வந்தி - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து.) நெஞ்சமே! தெய்வயானையினது வாகனமாகிய மேகம் நமது வறுமையைத்தவிர்க்கும்; குமாரக்கடவுளது வேலாயு தம் நமக்கு வரும் யமதண்டனையை நீக்கிவிடும்; வள்ளி நாயகிக்கு மணவாளராகிய கந்தஸ்வாமி தமது திருவடித்தாம ரையைத் தந்தருளுவார்; ஆதலால், நீ அக்கடவுள் முன் சம்பந் தப்பிள்ளையா யவதரித்த சீகாழியிற் சென்று அவரை வணங்கு,

கந்தரந்தாதி முற்றிற்று.

உ

முருகா

கந்தரலங்காரம்

காப்பு

அடலரு ணைத்திருக் கோபுரத் தேயந்த வாயிலுக்கு
வடவருகிற் சென்று கண்டுகொண் டேன்வரு வார்தலையிற்
றடபடெனப்படு குட்டுடன் சர்க்கரை மொக்கிய கைக்
கடதட கும்பக் களிற்றுக் கிளைய களிற்றினையே.

நூல்

பேற்றைத்தவஞ்சற்றுமில்லாதவென்னைப்ரபஞ்சமென்னுஞ்
சேற்றைக் கழிய வழிவிட்ட வாசெஞ் சடாடவிமேல்
ஆற்றைப் பணியை யிதழியைத் தும்பையை யம்புலியின்
கீற்றைப் புனைந்த பெருமான் குமாரன் க்ருபாகரனே. 1

அழித்துப் பிறக்கவொட்டாவயில் வேலன் கவியையன்பால்
எழுத்துப் பிழையறக் கற்கின்றி லீரெரி மூண்டதென்ன
விழித்துப் புகையெழப் பொங்குவெங் கூற்றன் விடுங்கயிற்றாற்
கழுத்திற் சுருக்கிட் டிழுக்குமன் றோகவி கற்கின்றதே. 2

தேரணி யிட்டுப் புரமெரித் தான்மகன் செங்கையில்வேற்
கூரணி யிட்டணு வாகிக் கிரௌஞ்சங் குலைந்தரக்கர்
நேரணி யிட்டு வளைந்த கடக நெளிந்ததுசூர்ப்
பேரணி கெட்டது தேவேந்த்ர லோகம் பிழைத்ததுவே. 3

ஓரவொட் டாரொன்றை யுன்னவொட் டார்மல ரிட்டுனதாள்
சேரவொட் டாரைவர் செய்வதென்யான் சென்று தேவருய்யச்
சோரநிட் டூரனைச் சூரனைக் காருடல் சோரிகக்கக்
கூரகட் டாரியிட் டோரிமைப் போதினிற் கொன்றவனே. 4

திருந்தப் புவனங்க ளீன்றபொற் பாவை திருமுலைப்பால்
அருந்திச் சரவணப் பூந்தொட்டி லேறி யறுவர்கொங்கை
விரும்பிக் கடலழக் குன்றழச் சூரழ விம்மியழுங்
குருந்தைக் குறிஞ்சிக் கிழவனென் றோதுங் குவலயமே. 5

பெரும்பைம் புனத்தினுட் சிற்றேனல் காக்கின்ற பேதை
கொங்கை
விரும்புங் குமரனை மெய்யன்பி னான்மெல்ல மெல்லவுள்ள
அரும்புந் தனிப்பர மானந்தந் தித்தித் தறிந்தவன்றே
கரும்புந் துவர்த்துச்செந் தேனும் புளித்தறக் கைத்ததுவே. 6

சளத்திற் பிணிபட் டசட்டு க்ரியைக்குட் டவிக்குமென்றன்
உளத்திற் ப்ரமத்தைத் தவிர்ப்பா யவுண ருரத்துதிரக்
குளத்திற் குதித்துக் குளித்துக் களித்துக் குடித்துவெற்றிக்
களத்திற் செருக்கிக் கழுதாட வேல்தொட்ட காவலனே. 7

ஒளியில் விளைந்த வுயர்ஞான பூதரத் துச்சியின்மேல்
அளியில் விளைந்ததொ ரானந்தத் தேனை யநாதியிலே
வெளியில் விளைந்தவெறும் பாழைப்பெற்ற
வெறுந்தனியைத்
தெளிய விளம்பிய வா! முக மாறுடைத் தேசிகனே. 8

தேனென்று பாகென் றுவமிக்கொணாமொழித்தெய்வவள்ளி
கோனன் றெனக்குப தேசித்த தொன் றுண்டு கூறவற்றே
வானன்று காலன்று தீயன்று நீரன்று மண்ணுமன்று
தானன்று நானன் றசரீரி யன்று சரீரியன்றே. 9

சொல்லுகைக் கில்லையென் றெல்லா மிழந்துசும் மாவிருக்கு
மெல்லையுட் செல்ல எனைவிட்ட வாஇகல் வேலனல்ல
கொல்லியைச் சேர்க்கின்ற சொல்லியைக் கல்வரைக்
கொவ்வைச் செவ்வாய்
வல்லியைப் புல்கின்ற மால்வரைத் தோளண்ணல்
வல்லபமே. 10

குசைநெகி ழாவெற்றி வேலோ னவுணர் குடர்குழம்பக்
கசையிடு வாசி விசைகொண்ட வாகனப் பீலியின்கொத்
தசைபடு கால்பட் டசைந்தது மேரு அடியிடவெண்
டிசைவரை தூள்பட்ட அத்தூளின் வாரி திடர்பட்டதே.

படைபட்ட வேலவன் பால்வந்த வாகைப்
பதாகையென்னுந்
தடைபட்ட சேவல் சிறகடிக் கொள்ளச் சலதிகிழிந்
துடைபட்ட தண்ட கடாக முதிர்ந்த துடுபடலம்
இடைபட்ட குன்றமு மாமேரு வெற்பு மிடிபட்டவே. 12

ஒருவரைப் பங்கி லுடையாள் குமார னுடைமணிசேர்
திருவரைக் கிண்கிணி யோசை படத்திடுக் கிட்டரக்கர்
வெருவரத் திக்குச் செவிடுபட் டெட்டுவெற் புங்கனகப்
பருவரைக் குன்று மதிர்ந்தன தேவர் பயங்கெட்டதே. 13

குப்பாச வாழ்க்கையுட் கூத்தாடு மைவரிற் கொட்படைந்த
இப்பாச நெஞ்சனை ஈடேற்று வாயிரு நான்கு வெற்பும்
அப்பாதி யாய்விழ மேருங் குலுங்கவிண் ணாருமுய்யச்
சப்பாணி கொட்டிய கையா றிரண்டுடைச்சண்முகனே. 14

தாவடி யோட்டு மயிலிலுந் தேவர் தலையிலுமென்
பாவடி யேட்டிலும் பட்டதன் றோபடி மாவலிபால்
மூவடி கேட்டன்று மூதண்ட கூட முகடுமுட்டச்
சேவடி நீட்டும் பெருமான் மருகன்றன் சிற்றடியே. 15

தடுங்கோள் மனத்தை விடுங்கோள் வெகுளியைத் தான
மென்றும்
இடுங்கோ ளிருந்த படியிருங் கோளெழு பாருமுய்யக்
கொடுங்கோபச் சூருடன் குன்றந் திறக்கத் தொளைக்க
வைவேல்
விடுங்கோ னருள்வந்து தானே யுமக்கு வெளிப்படுமே. 16

வேதா கமசித்ர வேலா யுதன்வெட்சி பூத்ததண்டைப்
பாதார விந்த மரணாக அல்லும் பகலுமில்லாச்
சூதான தற்ற வெளிக்கே யொளித்துச்சும் மாவிருக்கப்
போதா யினிமன மேதெரி யாதொரு பூதர்க்குமே. 17

வையிற் கதிர்வடி வேலோனை வாழ்த்தி வறிஞர்க்கென்றும்
நொய்யிற் பிளவள வேனும் பகிர்மின்க ளுங்கட்கிங்ஙன்
வெய்யிற் கொதுங்க வுதவா வுடம்பின் வெறுநிழல்போற்
கையிற் பொருளு முதவாது காணுங் கடைவழிக்கே. 18

சொன்ன கிரௌஞ்ச கிரியூ டுருவத் தொளைத்தவைவேல்
மன்ன கடம்பின் மலர்மாலை மார்பமௌ னத்தையுற்று
நின்னை யுணர்ந்துணர்ந்தெல்லா மொருங்கிய நிர்க்குணம்பூண்
டென்னை மறந்திருந் தேனிறந் தேவிட்ட திவ்வுடம்பே. 19

கோழிக் கொடிய னடிபணி யாமற் குவலயத்தே
வாழக் கருது மதியிலி காளுங்கள் வல்வினைநோய்
ஊழிற் பெருவலி யுண்ணவொட் டாதுங்க ளத்தமெல்லாம்
ஆழப் புதைத்துவைத் தால்வரு மோநும் மடிப்பிறகே. 20

மரணப்ர மாத நமக்கில்லை யாமென்றும் வாய்த்ததுணை
கிரணக் கலாபியும் வேலுமுண்டேகிண் கிணிமுகுள
சரணப்ர தாப சசிதேவி மங்கல்ய தந்துரக்ஷா
பரணக்ரு பாகர ஞான கரசுர பாஸ்கரனே. 21

மொய்தா ரணிகுழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத்தமிழால்
வைதாரையுமங்குவாழவைப்போன்வெய்ய வாரணம்போற்
கைதா னிருப துடையான் தலைபத்துங் கத்தரிக்க
எய்தான் மருகன் உமையாள் பயந்த இலஞ்சியமே. 22

தெய்வத் திருமலைச் செங்கோட்டில் வாழுஞ் செழுஞ்சுடரே
வைவைத்த வேற்படை வானவ னேமற வேனுனைநான்
ஐவர்க் கிடம்பெறக் காலிரண் டோட்டி யதிலிரண்டு
கைவைத்த வீடு குலையுமுன் னேவந்து காத்தருளே. 23

இன்னங் குறித்தடி யேன்செவி நீயன்று கேட்கச்சொன்ன
குன்னங் குறிச்சி வெளியாக்கி விட்டது கோடுகுழல்
சின்னங் குறிக்கக் குறிஞ்சிக் கிழவர் சிறுமிதனை
முன்னங் குறிச்சியிற் சென்றுகல் யாண முயன்றவனே. 24

தண்டா யுதமுந் திரிசூல மும்விழத் தாக்கியுன்னைத்
திண்டாட வெட்டி விழவிடு வேன்செந்தில் வேலனுக்குத்
தொண்டா கியவென் னவிரோத ஞானச் சுடர்வடிவாள்
கண்டாய டாவந்த காவந்துபார்சற்றென் கைக்கெட்டவே. 25

நீலச் சிகண்டியி லேறும் பிரானெந்த நேரத்திலுங்
கோலக் குறத்தி யுடன்வரு வான்குரு நாதன்சொன்ன
சீலத்தை மெள்ளத் தெளிந்தறி வார்சிவ யோகிகளே
காலத்தை வென்றிருப் பார் ; மரிப் பார்வெறுங் கர்மிகளே. 26

ஓலையுந் தூதருங் கண்டுதிண் டாட லொழித்தெனக்குக்
காலையு மாலையு முன்னிற்கு மேகந்த வேள்மருங்கிற்
சேலையுங் கட்டிய சீராவுங் கையிற் சிவந்த செச்சை
மாலையுஞ் சேவற் பதாகையுந் தோகையும் வாகையுமே. 27

வேலே விளங்குகை யான்செய்ய தாளினில் வீழ்ந்திறைஞ்சி
மாலே கொளவிங்ஙன் காண்பதல் லான்மன வாக்குச்செய
லாலே யடைதற் கரிதா யருவுருவாகி யொன்று
போலே யிருக்கும் பொருளையெவ் வாறு புகல்வதுவே. 28

கடத்திற் குறத்தி பிரானரு ளாற்கலங் காதசித்தத்
திடத்திற் புணையென யான்கடந் தேன்சித்ர மாதரல்குற்
படத்திற் கழுத்திற் பழுத்தசெவ் வாயிற் பணையிலுந்தித்
தடத்திற் றனத்திற் கிடக்கும்வெங் காம சமுத்திரமே. 29

பாலென் பதுமொழி பஞ்சென் பதுபதம் பாவையர்கண்
சேலென்ப தாகத் திரிகின்ற நீசெந்தி லோன்றிருக்கை
வேலென் கிலைகொற்ற மயூரமென் கிலை வெட்சித்தண்டைக்
காலென் கிலைமன மேயெங்ங னேமுத்தி காண்பதுவே. 30

பொக்கக் குடிலிற் புகுதா வகைபுண்ட ரீகத்தினுஞ்
செக்கச் சிவந்த கழல்வீடு தந்தருள் சிந்துவெந்து
கொக்குத் தறிபட் டெறிபட் டுதிரங் குமுகுமெனக்
கக்கக் கிரியுரு வக்கதிர் வேல்தொட்ட காவலனே. 31

கிளைத்துப் புறப்பட்ட சூர்மார் புடன்கிரி யூடுருவத்
தொளைத்துப்புறப்பட்ட வேற்கந்தனே துறந் தோருளத்தை
வளைத்துப் பிடித்துப் பதைக்கப் பதைக்க வதைக்குங் கண்ணூர்க்
கிளைத்துத் தவிக்கின்ற என்னையெந் நாள்வந் திரட்சிப் பையே.

முடியாப் பிறவிக் கடலிற் புகார்முழு துங்கெடுக்கு
மிடியாற் படியில் விதனப் படார்வெற்றி வேற்பெருமாள்
அடியார்க்கு நல்ல பெருமர்ள் அவுணர் குலமடங்கப்
பொடியாக் கியபெரு மாள்திரு நாமம் புகல்பவரே. 33

பொட்டாக வெற்பைப் பொருதகந்தா தப்பிப் போனதொன்றற்
கெட்டாத ஞான கலைதரு வாயிருங் காமவிடாய்ப்
பட்டா ருயிரைத் திருகிப் பருகிப் பசிதணிக்குங்
கட்டாரி வேல்விழி யார்வலைக் கேமனங் கட்டுண்டதே. 34

பத்தித் துறையிழிந் தாநந்த வாரி படிவதினால்
புத்தித் தரங்கந் தெளிவதென் றேபொங்கு வெங்குருதி
மெத்திக் குதிகொள்ள வெஞ்சூ ரனைவிட்ட சுட்டியிலே
குத்தித் தரங்கொண் டமரா வதிகொண்ட கொற்றவனே. 35

சுழித்தோடு மாற்றிற் பெருக்கானது செல்வந் துன்பமின்பங்
கழித்தோடு கின்றதெக் காலநெஞ் சேகரிக் கோட்டுமுத்தைக்
கொழித்தோடு காவிரிச் செங்கோட னென்கிலை குன்றமெட்டுங்
கிழித்தோடு வேலென் கிலையெங்ங னேமுத்தி கிட்டுவதே-36

கண்டுண்ட சொல்லியர் மெல்லியர் காமக் கலவிக்கள்ளை
மொண்டுண் டயர்கினும் வேன்மற வேன்முது கூளித்திரள்
டுண்டுண் டுடுடுடு டுடு டுடுடுடு டுண்டுடுண்டு
டிண்டிண் டெனக்கொட்டி யாடவெஞ் சூர்க்கொன்ற ராவுத்தனே. 37

நாளென் செயும்வினை தானென் செயுமெனை நாடிவந்த
கோளென் செயுங்கொடுங் கூற்றென் செயுங்கும ரேசரிரு
தாளுஞ் சிலம்புஞ் சதங்கையுந் தண்டையுஞ் சண்முகமுந்
தோளுங் கடம்பு மெனக்குமுன் னேவந்து தோன்றிடினே.. 38

உதித்தாங் குழல்வதுஞ் சாவதுந் தீர்த்தெனை யுன்னி
லொன்றா
விதித்தாண் டருள்தருங் காலமுண் டோவெற்பு நட்டுரக
பதித்தாம்பு வாங்கிநின் றம்பரம் பம்பரம் பட்டுழல
மதித்தான் திருமரு காமயி லேறிய மாணிக்கமே. 39

சேல்பட் டழிந்தது செந்தூர் வயற்பொழிற் றேங்கடம்பின்
மால்பட் டழிந்தது பூங்கொடி யார்மனம் மாமயிலோன்
வேல்பட் டழிந்தது வேலையுஞ் சூரனும் வெற்புமவன்
கால்பட் டழிந்ததிங் கென்றலை மேலயன் கையெழுத்தே. 40

பாலே யனைய மொழியார்த மின்பத்தைப் பற்றியென்றும்
மாலே கொண்டுய்யும் வகையறி யேன்மலர்த் தாள்தருவாய்
காலே மிகவுண்டு காலே யிலாத கணபணத்தின்
மேலே துயில்கொள்ளு மாலோன் மருகசெவ் வேலவனே. 41

பிணங்காட்டுங் கொட்டிலை விட்டொரு வீடெய்தி நிற்கநிற்-
நிற்குங்
குணங்காட்டி யாண்ட குருதே சிகனங் குறச்சிறுமான்
பணங்காட்டு மல்குற் குருகுங் குமரன் பதாம்புயத்தை
வணங்காத் தலைவந்திதெங்கேயெனக்கிங்ஙன் வாய்த்ததுவே. 42

கவியாற் கடலடைத் தோன்மரு கோனைக் கணபணக்கட்
செவியாற் பணியணி கோமான் மகனைத் திறலரக்கர்
புவியார்ப் பெழத்தொட்ட போர்வேன் முருகனைப் போற்றி
யன்பாற்
குவியாக் கரங்கள்வந் தெங்கே யெனக்கிங்ஙன் கூடியவே. 43

தோலாற் சுவர்வைத்து நாலாறு காலிற் சுமத்தியிரு
காலா லெழுப்பி வளைமுது கோட்டிக்கைந் நாற்றிநரம்
பாலார்க்கை யிட்டுத் தசைகொண்டு மேய்ந்தஅகம்பிரிந்தால்
வேலாற் கிரிதொளைத் தோனிரு தாளன்றி வேறில்லையே. 44

ஒருபூ தருமறி யாத்தனி வீட்டி லுரையுணர்வற்
றிருபூத வீட்டி லிராமலென் றுனிரு கோட்டொருகைப்
பொருபூ தரமுரித் தேகாச மிட்ட புராந்தகற்குக்
குருபூத வேலவ னிட்டூர சூர குலாந்தகனே. 45

நீயான ஞான விநோதந் தனையென்று நீயருள்வாய்
சேயான வேற்கந்த னேசெந்தி லாய்சித்ர மாதரல்குற்
றோயா வுருகிப் பருகிப் பெருகித் துவளுமிந்த
மாயா விநோத மநோதுக்க மானது மாய்வதற்கே. 46

பத்தித் திருமுக மாறுடன் பன்னிரு தோள்களுமாய்த்
தித்தித் திருக்கு மமுதுகண் டேன்செயன் மாண்டடங்கப்
புத்திக் கமலத் துருகிப் பெருகிப் புவனமெற்றித்
தத்திக் கரைபுர ளும்பர மாநந்த சாகரத்தே. 47

புத்தியை வாங்கி நின்பாதாம் புயத்திற் புகட்டியன்பாய்
முத்தியை வாங்க அறிகின்றி லேன்முது சூர்நடுங்கச்
சத்தியை வாங்கத் தரமோ குவடு தவிடுபடக்
குத்திய காங்கேய னேவினை யேற்கென் குறித்தனையே. 48

சூரிற் கிரியிற் கதிர்வே லெறிந்தவன் தொண்டர்குழாஞ்
சாரிற் கதியன்றி வேறிலை காண்தண்டு தாவடிபோய்த்
தேரிற் கரியிற் பரியிற் றிரிபவர் செல்வமெல்லாம்
நீரிற் பொறியென் றறியாத பாவி நெடுநெஞ்சமே. 49

படிக்கும் திருப்புகழ் போற்றுவன் கூற்றுவன் பாசத்தினாற்
பிடிக்கும்பொழுதுவந் தஞ்சலென்பாய்பெரும்பாம்பினின்று
நடிக்கும் பிரான்மரு காகொடுஞ் சூர னடுங்கவெற்பை
இடிக்குங் கலாபத் தனிமயி லேறு மிராவுத்தனே. 50

மலையாறு கூறெழ வேல்வாங்கி னானை வணங்கியன்பின்
நிலையான மாதவஞ் செய்குமி னோநும்மை நேடிவருந்
தொலையா வழிக்குப் பொதிசோறு முற்ற துணையுங்கண்டீர்
இலையா யினும்வெந்த தேதா யினும்பகிர்ந் தேற்றவர்க்கே.(51)

சிகராத்ரி கூறிட்ட வேலுஞ்செஞ் சேவலுஞ் செந்தமிழாற்
பகரார்வமீ; பணிபாசசங் க்ராம பணாமகுட
நிகராட் சமபட்ச பட்சி துரங்க ந்ருபகுமரா
குகராட் சசபட்ச விட்சோப தீர குணதுங்கனே. 52

வேடிச்சி கொங்கை விரும்புங் குமரனை மெய்யன்பினாற்
பாடிக் கசிந்துள்ள போதே கொடாதவர் பாதகத்தாற்
றேடிப் புதைத்துத் திருட்டிற் கொடுத்துத் திகைத்திளைத்து
வாடிக் கிலேசித்து வாழ்நாளை வீணுக்கு மாய்ப்பவரே. 53

சாகைக்குமீண்டும் பிறக்கைக்கு மன்றித்தளர்ந்தவர்க்கொன்
றீகைக் கெனைவிதித் தாயிலை யேயிலங் காபுரிக்குப்
போகைக்குநீவழிகாட்டென்று போய்க்கடல் தீக்கொளுந்த
வாகைச் சிலைவளைத் தோன்மரு காமயில் வாகனனே. 54

ஆங்கா ரமுமடங் காரொடுங் கார்பர மானந்தத்தே
தேங்கார் நினைப்பு மறப்பு மறார்தினைப் போதளவும்
ஓங்காரத் துள்ளொளிக் குள்ளே முருக னுருவங்கண்டு
தூங்கார் தொழும்புசெய்யா ரென்செய் வார்யமதூதருக்கே.(55)

கிழியும் படியடற் குன்றெறிந் தோன்கவி கேட்டுருகி
இழியுங் கவிகற் றிடாதிருப் பீரெரி வாய்நரகக்
குழியுந் துயரும் விடாய்ப்படக் கூற்றுவ னூர்க்குச்செல்லும்
வழியுந் துயரும் பகரீர் பகரீர் மறந்தவர்க்கே. 56

பொருபிடியும் களிறும் விளையாடும் புனச் சிறுமான்
தருபிடி காவல சண்முக வாவெனச் சாற்றிநித்தம்
இருபிடி சோறுகொண் டிட்டுண் டிருவினை யோமிறந்தால்
ஒருபிடி சாம்பருங் காணாது மாய வுடம்பிதுவே. 57

நெற்றாப் பசுங்கதிர்ச் செவ்வேனல் காக்கின்ற நீலவள்ளி
முற்றாத் தனத்திற் கினிய பிரானிக்கு முல்லையுடன்
பற்றாக்கை யும்வெந்து சங்க்ராம வேளும் படவிழியாற்
செற்றார்க் கினியவன் தேவேந்த்ர லோக சிகாமணியே. 58

பொங்கார வேலையில் வேலைவிட் டோனருள் போலுதவ
எங்கா யினும்வரு மேற்பவர்க் கிட்ட திடாமல்வைத்த
வங்கா ரமுமுங்கள் சிங்கார வீடு மடந்தையருஞ்
சங்காத மோகெடு வீருயிர் போமத் தனிவழிக்கே. 59

சிந்திக் கிலேனின்று சேவிக்கி லேன்றண்டைச் சிற்றடியை
வந்திக்கிலேனொன்றும் வாழ்த்துகி லேன்மயில் வாகனனைச்
சந்திக்கிலேன்பொய்யைநிந்திக்கிலேனுண்மைசாதிக்கிலேன்
புந்திக் கிலேசமுங் காயக் கிலேசமும் போக்குதற்கே. 60

வரையற் றவுணர் சிரமற்று வாரிதி வற்றச் செற்ற
புரையற்ற வேலவன் போதித் தவா!பஞ்ச பூதமுமற்
றுரையற் றுணர்வற் றுடலற் றுயிரற் றுபாயமற்றுக்
கரையற் றிருளற் றெனதற் றிருக்குமக் காட்சியதே. 61

ஆலுக் கணிகலம் வெண்டலை மாலை யகிலமுண்ட
மாலுக் கணிகலந் தண்ணந் துழாய்மயி லேறுமையன்
காலுக் கணிகலம் வானோர் முடியுங் கடம்புங்கையில்
வேலுக் கணிகலம் வேலையுஞ் சூரனு மேருவுமே. 62

பாதித் திருவுருப் பச்சென் றவர்க்குத்தன் பாவனையைப்
போதித்த நாதனைப் போர்வேலனைச் சென்று போற்றியுய்யச்
சோதித்த மெய்யன்பு பொய்யோ அழுது தொழுதுருகிச்
சாதித்த புத்திவந் தெங்கே யெனக்கிங்ஙன் சந்தித்ததே. 63

பட்டிக் கடாவில் வருமந்த காவனைப் பாரறிய
வெட்டிப் புறங்கண் டலாதுவிடேன் வெய்ய சூரனைப் போய்
முட்டிப்பொருதசெவ் வேற்பெருமாள்திரு முன்புநின் றேன்
கட்டிப் புறப்பட டாசத்தி வாளென்றன் கையதுவே. 64

வெட்டுங் கடாமிசைத்தோன் றும்வெங்கூற் றன் விடுங்கயிற்
கட்டும் பொழுது விடுவிக்க வேண்டுங் கராசலங்கள் [ருற்
எட்டுங் குலகிரி யெட்டும்விட் டோடவெட் டாதவெளி
மட்டும் புதைய விரிக்குங் கலாப மயூரத்தனே. 65

நீர்க் குமிழிக்கு நிகரென்பர் யாக்கைநில் லாதுசெல்வம்
பார்க்கு மிடத்தந்த மின்போலு மென்பர் பசித்துவந்தே
ஏற்கு மவர்க்கிட வென்னினெங் கேனு மெழுந்திருப்பார்
வேற் குமரற் கன்பிலாதவர் ஞான மிகவுநன்றே. 66

பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றுநின் சிற்றடியைக்
குறுகிப் பணிந்து பெறக்கற் றிலேன்மத கும்பகம்பத்
தறுகட் சிறுகட் சங்க்ராம சயில சரசவல்லி
இறுகத் தழுவுங் கடகா சலபன் னிருபுயனே.

சாடுஞ் சமரத் தனிவேன் முருகன் சரணத்திலே
ஓடுங் கருத்தை யிருத்தவல் லார்க்குகம் போய்ச்சகம்போய்ப்
பாடுங் கவுரி பவுரிகொண் டாடப் பசுபதிநின்
றாடும் பொழுது பரமா யிருக்கு மதீதத்திலே. 68

தந்தைக்கு முன்னந் தனிஞான வாளொன்று சாதித்தருள்
கந்தச் சுவாமி யெனைத்தேற் றியபின்னர்க் காலன்வெம்பி
வந்திப் பொழுதென்னை யென்செய்ய லாஞ்சத்தி வாளொன் றினாற்
சிந்தத் துணிப்பன் தணிப்பருங் கோபத்ரி சூலத்தையே. 69

விழிக்குத் துணைதிரு மென்மலர்ப் பாதங்கள் மெய்மைகுன்றா
மொழிக்குத் துணைமுரு காவெனு நாமங்கள் முன்புசெய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு தோளும் பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ்செங் கோடன் மயூரமுமே. 70

துருத்தி யெனும்படி கும்பித்து வாயுவைச் சுற்றிமுறித்
தருத்தியுடம்பை யொறுக்கிலென் னாஞ்சிவ யோகமென்னுங்
குருத்தை யறிந்து முகமா றுடைக் குருநாதன்சொன்ன
கருத்தை மனத்தி லிருத்துங்கண் டீர்முத்தி கைகண்டதே. (71)

சேந்தனைக்கந்தனைச் செங்கோட்டு வெற்பனைச் செஞ்சுடர் வேல்
வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல்விரித் தோனை விளங்குவள்ளி
காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனைக் கார்மயில் வாகனனைச்
சாந்துணைப்போது மறவா தவர்க்கொரு தாழ்வில்லையே. 72

போக்கும் வரவு மிரவும் பகலும் புறம்புமுள்ளும்
வாக்கும் வடிவு முடிவுமில் லாதொன்று வந்துவந்து
தாக்கு மனோலயந் தானே தருமெனைத் தன்வசத்தே
ஆக்கு மறுமுக வாசொல் லொணாதிந்த ஆநந்தமே. 73

அராப்புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டு மவிழ்ந்தஅன்பாற்
குராப்புனைதண்டையந்தாள்தொழல்வேண்டுங்கொடியஐவர்
பராக்கறல் வேண்டும் மனமும் பதைப்பறல்வேண்டு மென்றால்
இராப்பக லற்ற இடத்தே யிருக்கை யெளிதல்லவே. 74

படிக்கின் றிலைபழ நித்திரு நாமம் படிப்பவர்தாள்
முடிக்கின் றிலைமுரு காவென் கிலைமுசி யாமலிட்டு
மிடிக்கின் றிலைபர மாநந்த மேற்கொள விம்மிவிம்மி
நடிக்கின் றிலை நெஞ்ச மேதஞ்ச மேது நமக்கினியே. 75

கோடாத வேதனுக் கியான்செய்த குற்றமென்குன்றெறிந்த
தாடாள னேதென் தணிகைக் குமரநின் றண்டையந்தாள்
சூடாத சென்னியு நாடாத கண்ணுந் தொழாதகையும்
பாடாத நாவு மெனக்கே தெரிந்து படைத்தனனே. 76

சேல்வாங்கு கண்ணியர் வண்ணப் பயோதரஞ் சேரஎண்ணி
மால்வாங்கி யேங்கி மயங்காமல் வெள்ளி மலையெனவே
கால்வாங்கி நிற்குங் களிற்றான் கிழத்தி கழுத்திற்கட்டு
நூல்வாங்கிடாதன் றுவேல்வாங்கிபூங்கழல்நோக்குநெஞ்சே. 77

கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்றாம லேற்றங்கொண்
டாடுவிர்காள்
போர்கொண்ட கால னுமைக்கொண்டு போமன்று
பூண்பனவுந்
தார்கொண்ட மாதரு மாளிகை யும்பணச் சாளிகையும்
ஆர்கொண்டு போவரையோ கெடுவீர்நும் மறிவின்மையே. 78

பந்தாடு மங்கையர் செங்கயற் பார்வையிற் பட்டுழலுஞ்
சிந்தா குலந்தனைத் தீர்த்தருள் வாய்செய்ய வேன்முருகா
கொந்தார் கடம்பு புடைசூழ் திருத்தணிக் குன்றினிற்குங்
கந்தா இளங்குமரா அம ராவதி காவலனே. 79

மாகத்தை முட்டி வருநெடுங் கூற்றன்வந் தாலென்முன்னே
தோகைப் புரவியிற் றோன்றிநிற் பாய்சுத்த நித்தமுத்தித்
த்யாகப் பொருப்பைத் த்ரிபுராந் தகனைத் த்ரியம்பகனைப்
பாகத்தில் வைக்கும் பரமகல் யாணிதன் பாலகனே. 80

தாரா கணமெனுந் தாய்மார் அறுவர் தருமுலைப்பால்
ஆரா துமைமுலைப் பாலுண்ட பால னரையிற்கட்டுஞ்
சீராவுங் கையிற் சிறுவாளும் வேலுமென் சிந்தையவே
வாரா தகலந்த காவந்த போதுயிர் வாங்குவனே. 81

தகட்டிற் சிவந்த கடம்பையு நெஞ்சையுந் தாளிணைக்கே
புகட்டிப் பணியப் பணித்தரு ளாய்புண்ட ரீகனண்ட
முகட்டைப் பிளந்து வளர்ந்திந்த்ர லோகத்தைமுட்ட
பகட்டிற் பொருதிட்ட நிட்டூர சூர பயங்கரனே. [வெட்டிப்

(82)

தேங்கிய அண்டத் திமையோர் சிறைவிடச் சிற்றடிக்கே
பூங்கழல் கட்டும் பெருமாள் கலாபப் புரவிமிசை
தாங்கி நடப்ப முறிந்தது சூரன் தளந்தனிவேல்
வாங்கி யனுப்பிடக் குன்றங்க ளெட்டும் வழிவிட்டவே. 83

மைவருங் கண்டத்தர் மைந்தகந்தாவென்று வாழ்த்துமிந்தக்
கைவருந்தொண்டன்றி மற்றறியேன் கற்றகல்வியும்போய்ப்
பைவருங் கேளும் பதியுங் கதறப் பழகிநிற்கும்
ஐவருங் கைவிட்டு மெய்விடும் போதுன் னடைக்கலமே. 84

காட்டிற் குறத்தி பிரான்பதத் தேகருத் தைப்புகட்டின்
வீட்டிற் புகுதன் மிகவெளி தேவிழி நாசிவைத்து
மூட்டிக் கபாலமூ லாதார நேரண்ட மூச்சையுள்ளே
ஓட்டிப் பிடித்தெங்கு மோடாமற் சாதிக்கும் யோகிகளே. 85

வேலா யுதன்சங்கு சக்ரா யுதன்விரிஞ் சன்னறியாச்
சூலா யுதன் தந்த கந்தச் சுவாமி சுடர்க்குடுமிக்
காலா யுதக்கொடி யோனரு ளாய கவசமுண்டென்
பாலா யுதம்வரு மோயம னோடு பகைக்கினுமே. 86

குமரா சரணஞ் சரணமென் றண்டர் குழாந்துதிக்கும்
அமரா வதியிற் பெருமாள் திருமுக மாறுங்கண்ட
தமராகி வைகுந் தனியான ஞான தபோதனர்க்கிங்
கெமராசன் விட்ட கடையேடு வந்தினி யென்செயுமே. 87

வணங்கித் துதிக்க அறியா மனித ருடனிணங்கிக்
குணங்கெட்ட துட்டனை யீடேற்றுவாய் கொடி யுங்கழுகும்
பிணங்கத்துணங்கையலகைகொண்டாடப்பிசிதர்தம்வாய்
நிணங்கக்க விக்ரம வேலா யுதந்தொட்ட நிர்மலனே. 88

பங்கே ருகனெனைப் பட்டோ லையிலிடப் பண்டுதலை
தங்காலி லிட்ட தறிந்தில னோதனி வேலெடுத்துப்
பொங்கோதம் வாய்விடப் பொன்னஞ் சிலம்பு புலம்பவரும்
எங்கோ னறியி னினிநான் முகனுக் கிருவிலங்கே. 89

மாலோன் மருகனை மன்றாடி மைந்தனை வானவர்க்கு
மேலான தேவனை மெய்ஞ்ஞான தெய்வத்தை மேதினியில்
சேலார் வயற்பொழிற்செங்கோடனைச் சென்றுகண்டுதொழ
நாலா யிரங்கண் படைத்தில னேயந்த நான்முகனே. 90

கருமான் மருகனைச் செம்மான் மகளைக் களவுகொண்டு
வருமா குலவனைச் சேவற்கைக் கோளனை வானமுய்யப்
பொருமா வினைச்செற்ற போர்வேல னைக்கன்னிப்பூகமுடன்
தருமா மருவுசெங் கோடனை வாழ்த்துகை சாலநன்றே. 91

தொண்டர்கண் டண்டிமொண் டுண்டிருக் குஞ்சுத்த
ஞானமென்னுந்
தண்டயம் புண்டரி கந்தருவாய் சண்ட தண்டவெஞ்சூர்
மண்டலங் கொண்டுபண் டண்டரண் டங்கொண்டு
மண்டிமிண்டக்
கண்டுருண் டண்டர்விண் டோடாமல் வேல்தொட்ட
காவலனே. 92

மண்கம ழுந்தித் திருமால் வலம்புரி யோசையந்த
விண்கமழ் சோலையும் வாவியுங் கேட்டது வேலெடுத்துத்
திண்கிரி சிந்த விளையாடும் பிள்ளைத் திருவரையிற்
கிண்கிணி யோசை பதினா லுலகமுங் கேட்டதுவே. 93

தெள்ளிய ஏனலிற் கிள்ளையைக் கள்ளச் சிறுமியெனும்
வள்ளியை வேட்டவன் தாள்வேட்டிலைசிறுவள்ளைதள்ளித்
துள்ளிய கெண்டையைத் தொண்டையைத் தோதகச்
[சொல்லைநல்ல
வெள்ளிய நித்தில வித்தார மூரலை வேட்டநெஞ்சே. 94

யான்றா னெனுஞ்சொல் லிரண்டுங் கெட்டாலன்றி
யாவருக்குந்
தோன்றாது சத்தியந் தொல்லைப் பெருநிலஞ் சூகரமாய்க்
கீன்றான் மருகன் முருகன்க்ரு பாகரன் கேள்வியினாற்
சான்றாரு மற்ற தனிவெளிக் கேவந்து சந்திப்பதே. 95

தட்கொற்ற வேள்மயி லேயிடர் தீரத் தனிவிடில்நீ
வடக்கிற் கிரிக்கப் புறத்துநின் றோகையின் வட்டமிட்டுக்
கடற்கப் புறத்துங் கதிர்க்கப் புறத்துங் கனகசக்ரத்
திடர்க்கப் புறத்துந் திசைக்கப் புறத்துந் திரிகுவையே. 96

சேலிற் றிகழ்வயற் செங்கோடை வெற்பன் செழுங்கலபி
ஆலித் தநந்தன் பணாமுடி தாக்க அதிர்ந்ததிர்ந்து
காலிற் கிடப்பன மாணிக்க ராசியுங் காசினியைப்
பாலிக்கு மாயனுஞ் சக்ரா யுதமும் பணிலமுமே. 97

கதிதனை யொன்றையுங் காண்கின் றிலேன் கந்தவேல்முருகா
நதிதனை யன்னபொய் வாழ்விலன் பாய்நரம்பாற் பொதிந்த
பொதிதனை யுங்கொண்டு திண்டாடு மாறெனைப்போதவிட்ட
விதிதனை நொந்துநொந் திங்கேயென் றன்மனம்வேகின்றதே. 98

காவிக் கமலக் கழலுடன் சேர்த்தெனைக் காத்தருளாய்
தூவிக் குலமயில் வாகன னேதுணை யேதுமின்றித்
தாவிப் படரக் கொழுகொம் பிலாத தனிக்கொடிபோல்
பாவித் தனிமனந் தள்ளாடி வாடிப் பதைக்கின்றதே. 99

இடுதலைச் சற்றுங் கருதேனைப் போதமி லேனையன்பாற்
கெடுதலிலாத்தொண்டரிற்கூட்டியவா! கிரௌஞ்சவெற்பை
அடுதலைச் சாதித்த வேலோன் பிறவி யறவிச்சிறை
விடுதலைப் பட்டது விட்டது பாச வினைவிலங்கே. 100

நூற்பயன்

சலங்காணும் வேந்தர்தமக்கு மஞ்சார் யமன் சண்டைக்கஞ்
துலங்கா நரகக் குழியணு கார்துட்ட நோயணுகார் [சார்
கலங்கார் புலிக்குங் கரடிக்கும் யானைக்குங் கந்தனன்னூல்
அலங்கார நூற்று ளொருகவி தான்கற் றறிந்தவரே. 101

சில பிரதிகளில் அதிகமாகக் காணப்பட்ட செய்யுட்கள்

திருவடி யுந்தண்டை யுஞ்சிலம் புஞ்சிலம் பூடுருவப்
பொருவடி வேலுங் கடம்புந் தடம்புயம் ஆறிரண்டும்
மருவடி வான வதனங்க ளாறும் மலர்க்கண்களுங்
குருவடி வாய்வந்தென் னுள்ளங் குளிரக் குதிகொண்டவே. 102

இராப்பக லற்ற இடங்காட்டி யானிருந் தேதுதிக்கக்
குராப்புனை தண்டையந் தாளரு ளாய்கரி கூப்பிட்டநாள்
கராப்படக் கொன்றக் கரிபோற்ற நின்ற கடவுள் மெச்சும்
பராக்ரம வேல நிருதசங் கார பயங்கரனே. 103

செங்கே ழடுத்த சினவடி வேலுந் திருமுகமும்
பங்கே நிரைத்தநற் பன்னிரு தோளும் பதுமமலர்க்
கொங்கே தரளஞ் சொரியுஞ்செங் கோடைக் குமரனென
எங்கே நினைப்பினும் அங்கேயென் முன்வந் தெதிர்நிற்பனே. 104

ஆவிக்கு மோசம் வருமா றறிந்துன் னருட்பதங்கள்
சேவிக்க என்று நினைக்கின்றி லேன்வினை தீர்த்தருளாய்
வாவித் தடவயல் சூழுந் திருத்தணி மாமலைவாழ்
சேவற் கொடியுடை யானே யமர சிகாமணியே. 105

கொள்ளித்தலையில் எறும்பது போலக் குலையுமென்றன்
உள்ளத் துயரை யொழித்தரு ளாயொரு கோடிமுத்தந்
தெள்ளிக் கொழிக்குங் கடற்செந்தின் மேவிய சேவகனே
வள்ளிக்கு வாய்த்தவ னேமயி லேறிய மாணிக்கமே. 106

சூலம் பிடித்தெம பாசஞ் சுழற்றித் தொடர்ந்துவரும்
காலன் தனக்கொரு கா லுமஞ் சேன்கடல் மீதெழுந்த
ஆலங் குடித்த பெருமான் குமாரன் அறுமுகவன்
வே லுந் திருக்கையு முண்டே நமக்கொரு மெய்த்துணையே. 107

கந்தரலங்காரம் முற்றிற்று.

கந்தரநுபூதி

—: o :—

காப்பு

நெஞ்சக் கனகல்லு நெகிழ்ந் துருகத்
தஞ்சத் தருள்சண் முகனுக் கியல்சேர்
செஞ்சொற் புனைமாலை சிறந் திடவே
பஞ்சக் கரவானை பதம் பணிவாம்.

நூல்

ஆடும் பரிவே லணிசே வலெனப்
பாடும் பணியே பணியா அருள்வாய்
தேடுங் கயமா முகனைச் செருவிற்
சாடுந் தனியானை சகோதரனே, 1

உல்லாச நிராகுல யோக விதச்
சல்லாப விநோதனு நீ யலையோ
எல்லாமற என்னை யிழந்த நலஞ்
சொல்லாய் முருகா சுரபூ பதியே, 2

வானோ புனல்பார் கனல்மா ருதமோ
ஞானோ தயமோ நவில்நான் மறையோ
யானோ மனமோ எனையாண் டவிடந்
தானோ பொருளா வதுசண் முகனே, 3

வளைபட்ட கைம் மாதொடு மக்க ளெனுந்
தளைபட் டழியத் தகுமோ தகுமோ
கிளைபட் டெழுசூ ருரமுங் கிரியுந்
தொளைபட் டுருவத் தொடுவே லவனே. 4

மகமாயை களைந்திட வல்ல பிரான்
முகமாறு மொழிந்து மொழிந் திலனே
அகமாடை மடந்தைய ரென் றயருஞ்
சகமாயையுள் நின்று தயங்குவதே. 5

திணியா னமனச் சிலைமீ துனதாள்
அணியா ரரவிந்த மரும்புமதோ
பணியா வென வள்ளி பதம் பணியுந்
தணியா வதிமோக தயாபரனே. 6

கெடுவாய் மனனே கதிகேள் கரவா
திடுவாய் வடிவே லிறைதாள் நினைவாய்
சுடுவாய் நெடுவே தனைதூள் படவே
விடுவாய் விடுவாய் வினையா வையுமே. 7

அமரும் பதிகே ளகமா மெனுமிப்
பிமரங் கெடமெய்ப் பொருள் பேசியவா
குமரன் கிரிராச குமாரி மகன்
சமரம்பொரு தானவ நாசகனே. 8

மட்டூர்குழல் மங்கையர் மையல் வலைப்
பட்டுசல் படும் பரிசென் றொழிவேன்
தட்டு டறவேல் சயிலத் தெறியும்
நிட்டுர நிராகுல நிர்ப் பயனே. 9

கார்மா மிசைகா லன்வரிற் கலபத்
தேர்மா மிசைவந் தெதிரப் படுவாய்
தார்மார்ப வலாரி தலாரி யெனுஞ்
சூர்மா மடியத் தொடுவே லவனே. 10

கூகா வெனவென் கிளைகூ டியழப்
போகா வகைமெய்ப் பொருள்பே சியவா
நாகாசல வேலவ நாலுகவித்
தியாகா சுரலோக சிகாமணியே. 11

செம்மான் மகளைத் திருடுந் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்
சும்மா இருசொல் லறவென் றலுமே
அம்மா பொருளொன் றுமறிந்திலனே. 12

முருகன் தனிவேல் முனிநங் குருவென்
றருள்கொண் டறியா ரறியுந் தரமோ
உருவன் றருவன் றுளதன் றிலதன்
றிருளன் றொளியன் றெனநின் றதுவே. 13

கைவாய் கதிர்வேல் முருகன் கழல்பெற்
றுய்வாய் மனனே யொழிவா யொழிவாய்
மெய்வாய் விழி நாசியொடுஞ் செவியாம்
ஐவாய் வழி செல்லு மவாவினையே. 14

முருகன் குமரன் குகனென் றுமொழிந்
துருகுஞ் செயல்தந் துணர்வென் றருள்வாய்
பொருபுங் கவரும் புவியும் பரவுங்
குருபுங்கவ எண்குண பஞ்சரனே. 15

பேராசை யெனும் பிணியிற் பிணிபட்
டோரா வினையே னுழலத் தகுமோ
வீரா முதுசூர் படவே லெறியுஞ்
சூரா சுரலோக துரந்தரனே. 16

யாமோதிய கல்வியு மெம்மறிவும்
தாமேபெற வேலவர் தந்ததனாற்
பூமேல் மயல்போ யறமெய்ப் புணர்வீர்
நாமே நடவீர் நடவீ ரினியே. 17

உதியா மரியா வுணரா மறவா
விதிமா லறியா விமலன் புதல்வா
அதிகா வநகா வபயா வமரா
பதிகா வலசூர பயங் கரனே. 18

வடிவுந் தனமும் மனமுங் குணமுங்
குடியுங் குலமுங் குடிபோ கியவா
அடியந் தமிலா அயில்வே லரசே
மிடியென் றொரு பாவி வெளிப் படினே. 19

அரிதா கியமெய்ப் பொருளுக் கடியேன்
உரிதா வுபதேச முணர்த் தியவா
விரிதாரண விக்ரம வேளிமையோர்
புரிதாரக நாக புரந்தரனே. 20

கருதா மறவர் நெறிகாண எனக்
கிருதாள் வனசந் தரஎன் றிசைவாய்
வரதா முருகா மயில்வா கனனே
விரதா சுரசூர விபாட ணனே. 21

காளைக் குமரேச னெனக் கருதித்
தாளைப் பணியத் தவமெய் தியவா
பாளைக் குழல் வள்ளி பதம்பணியும்
வேளைச் சுரபூபதி மேருவையே. 22

அடியைக் குறியா தறியா மையினால்
முடியக் கெடவோ முறையோ முறையோ
வடிவிக் ரமவேல் மகிபா குறமின்
கொடியைப் புணருங் குணபூ தரனே. 23

கூர்வேல் விழி மங்கையர் கொங்கையிலே
சேர்வே னருள் சேரவு மெண்ணுமதோ
சூர்வே ரொடுகுன் று தொளைத்தநெடும்
போர்வேல புரந்தர பூபதியே. 24

மெய்யே யெனவெவ் வினைவாழ் வையுகந்
தையோ அடியே னலையத் தகுமோ
கையோ அயிலோ கழலோ முழுதுஞ்
செய்யோய் மயிலேறிய சேவகனே. 25

ஆதார மிலே னருளைப் பெறவே
நீதா னொருசற் று நினைந்திலையே
வேதாகம ஞான விநோதமனோ
தீதா சுரலோக சிகாமணியே. 26

மின்னே நிகர்வாழ்வை விரும்பிய யான்
என்னே விதியின் பயனிங் கிதுவோ
பொன்னே மணியே பொருளே யருளே
மன்னே மயிலேறிய வானவனே. 27

ஆறு அமுதே அயில்வே லரசே
ஞானு கரனே நவிலத் தகுமோ
யாறுகிய என்னை விழுங்கி வெறுந்
தாறுய் நிலைநின் றதுதற் பரமே. 28

இல்லே யெனுமாயையி லிட்டனைநீ
பொல்லே னறியாமை பொறுத்திலையே
மல்லேபுரி பன்னிரு வாகுவிலென்
சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வே லவனே. 29

செல்வா னுருவிற் றிகழ்வே லவனன்
றெவ்வா தடுதென வுணர்வித் ததுதான்
அவ்வா றறிவா ரறிகின் றதலால்
எவ்வா றொருவர்க் கிசைவிப் பதுவே. 30

பாழ்வாழ் வெனுமிப் படுமா யையிலே
வீழ்வா யென என்னை விதித்தனையே
தாழ்வா னவைசெய் தனதா முளவோ
வாழ்வா யினிநீ மயில்வா கனனே. 31

கலையே பதறிக் கதறித் தலையூ
டலையே படுமா றதுவாய் விடவோ
கொலையேபுரி வேடர் குலப் பிடிதோய்
மலையே மலைகூ றிடு வாகையனே. 32

சிந்தா குலவில் லொடுசெல் வமெனும்
விந்தா டவியென் றுவிடப் பெறுவேன்
மந்தா கினிதந்த வரோ தயனே
கந்தா முருகா கருணைகரனே. 33

சிங்கார மடந்தையர் தீநெறிபோய்
மங்கரம லெனக்கு வரந் தருவாய்
சங்க்ராம சிகாவல சண்முகனே
கங்கா நதி பால க்ருபாகரனே. 34

விதிகாணு முடம்பை விடா வினையேன்
கதிகாண மலர்க்கழ லென் றருள்வாய்
மதிவா ணுதல்வள் ளியையல் லதுபின்
துதியா விரதா சுரபூ பதியே. 35

நாதா குமரா நமவென் றரனார்
ஓதா யெனவோ தியதெப் பொருள்தான்
வேதா முதல் விண்ணவர் சூடுமலர்ப்
பாதா குறமின் பதசே கரனே. 36

கிரிவாய் விடுவிக் ரம *வேளிமையோர்
பரிவா ரமெனும் பதமே வலையே
புரிவாய் மனனே பொறையா மறிவால்
அரிவா யடியோடு மகந்தையையே. 37

ஆதாளியை யொன் றறியே னையறத்
தீதாளியை யாண் டதுசெப் புமதோ
கூதாள கிராத குலிக் கிறைவா
வேதாள கணம் புகழ்வே லவனே. 38

மாவேழ் சனனங் கெடமா யைவிடா
மூவேடணை யென்று முடிந்திடுமோ
கோவே குறமின் கொடிதோள் புணருந்
தேவே சிவசங்கர தேசிகனே. 39

வினையோட விடுங் கதிர்வேல் மறவேன்
மனையோடு தியங்கி மயங்கிடவோ
சுனையோ டருவித் துறையோ டுபசுந்
தினையோ டிதணோடு திரிந்தவனே. 40

சாகா தெனையே சரணங் களிலே
காகா நமனார் கலகஞ் செயுநாள்
வாகா முருகா மயில்வா கனனே
யோகா சிவஞா னோபதேசிகனே. 41

குறியைக் குறியாது குறித்தறியும்
நெறியைத் தனிவேலை நிகழ்த் திடலுஞ்
செறிவற் றுலகோ டுரைசிந் தையுமற்
றறிவற் றறியாமையு மற்றதுவே. 42

தூசா மணியுந் துகிலும் புனைவாள்
நேசா முருகா நினதன் பருளால்
ஆசா நிகளந் துகளா யினபின்
பேசா அநுபூதி பிறந்ததுவே, 43

---

*' வேலிறையோன் ' என்றும் பாடம்.

சாடுந் தனிவேல் முருகன் சரணஞ்
சூடும் படிதந் ததுசொல் லுமதோ
வீடுஞ் சுரர்மா முடிவே தமும்வெங்
காடும் புனமுங் கமழுங் கழலே. 44

கரவா கியகல்வி யுளார் கடைசென்
றிரவா வகைமெய்ப் பொருளீ குவையோ
குரவா குமரா குலிசா யுதகுஞ்
சரவா சிவயோக தயாபரனே. 45

எந்தாயு மெனக் கருள் தந்தையுநீ
சிந்தா குலமா னவைதீர்த் தெனையாள்
கந்தா கதிர்வே லவனே யுமையாள்
மைந்தா குமரா மறைநா யகனே. 46

ஆறா றையுநீத் ததன்மேல் நிலையைப்
பேறா வடியேன் பெறுமா றுளதோ
சீறா வருசூர் சிதைவித் திமையோர்
கூறா வுலகங் குளிர்வித் தவனே, 47

அறிவொன் றறநின் றறிவா ரறிவிற்
பிறிவொன் றறநின் றபிரா னலையோ
செறிவொன் றறவந் திருளே சிதைய
வெறிவென் றவரோ டுறும்வே லவனே. 48

தன்னந் தனிநின் றதுதா னறிய
இன்னம் மொருவர்க் கிசைவிப் பதுவோ
மின்னுங் கதிர்வேல் விகிர்தா நினைவார்
கின்னங் களையுங் க்ருபைசூழ் சுடரே. 49

மதிகெட் டறவா டிமயங் கியறக்
கதிகெட் டவமே கெடவோ கடவேன்
நதிபுத் திர ஞான சுகா திபவத்
திதிபுத் திரர்வீ றடுசே வகனே. 50

உருவா யருவா யுளதா யிலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியா யொளியாய்க்
கருவா யுயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
குருவாய் வருவா யருள்வாய் குகனே. 51

முருகா

வேல் விருத்தம்

மகரமள றிடைபுரள உரககண பணமவுலி
மதியுமிர வியுமலையவே
வளரெழிலி குடருழல இமையவர்கள் துயரகல
மகிழ்வுபெறு மறுசிறையவாஞ்
சிகரவரை மனைமறுகு தொறுநுளைய மகளிர்செழு
செநெல்கலோடு தரளமிடவே
செகசிரப கிரதிமுத னதிகள்கதி பெறவுததி
திடரடைய நுகரும் வடிவேல்
தகரமிரு கமதமென மணமருவு கடகலுழி
தருகவுளு முறுவளெயிறுந்
தழைசெவியு நுதல்விழியு முடையவொரு கடவுள்மகிழ்
தருதுணைவ னமரர் குயிலுங்
குகரமலை யெயினர்குல மடமயிலு மெனவிருவர்
குயமொடமர் புரியுமுருகன்
குமரனறு முகனெதிரும் விருதுநிசி சரரணிகள்
குலையவிடு கொடிய வேலே 1

வெங்காள கண்டர்கைச் சூலமுந் திருமாயன்
வெற்றிபெறு சுடராழியும்
விபுதர்பதி குலிசமுஞ் சூரன் குலங்கல்லி
வெல்லாவெனக் கருதியே
சங்க்ராம நீசயித் தருளெனத் தேவருஞ்
சதுர்முகனு நின்றிரப்பச்
சயிலமொடு சூரனுட லொருநொடியி லுருவியே
தனியாண்மை கொண்ட நெடுவேல்
கங்காளி சாமுண்டி வாராகி யிந்த்ராணி
கௌமாரி கமலாசனக்
கன்னிநா ரணிகுமரி த்ரிபுரைபயி ரவியமலை
கௌரிகா மாட்சிசைவ
சிங்காரி யாமளை பவானிகார்த் திகைகொற்றி
த்ரியம்பகி யளித்தசெல்வச்
சிறுவனறு முகன்முருக னிருதர்கள்கு லாந்தகன்
செம்பொற் றிருக்கைவேலே. 2

வேதாள பூதமொடு காளிகா ளாத்ரிகளும்
வெகுளுறு பசாசகணமும்
வெங்கழு குடன்கொடி பருந்துசெம் புவனத்தில்
வெம்பசி யொழிக்கவந்தே
ஆதார கமடமுங் கணபண வியாளமும்
அடக்கிய தடக்கிரியெலாம்
அலையநட மிடுநெடுந் தானவர் நிணத்தசை
யருந்திப் புரந்த வைவேல்
தாதார் மலர்ச்சுனைப் பழநிமலை சோலைமலை
தனிப்பரங் குன்றேரகந்
தணிகைசெந் தூரிடைக் கழியாவி னன்குடி
தடங்கட லிலங்கையதனிற்
போதார் பொழிற்கதிர் காமத் தலத்தினைப்
புக்குமவ ரவர்நாவினிற்
புந்தியி மலர்ந்தவன் கந்தன்முரு கன்குகன்
புங்கவன் செங்கைவேலே. 3

அண்டருல குஞ்சுழல வெண்டிசைக ளுஞ்சுழல
அங்கியு முடன்சுழலவே
அலைகடல்க ளுஞ்சுழல அவுணருயி ருஞ்சுழல
அகிலதல முஞ்சுழலவே
மண்டல நிறைந்தரவி சதகோடி மதியுதிர
மாணப் பிறங்கியணியு
மணியொலியி னிற்சகல தலமுமரு ளச்சிரம
வகைவகையி னிற்சுழலும்வேல்
தண்டமுட னுங்கொடிய பாசமுட னுங்கரிய
சந்தமுட னும்பிறைகள்போற்
றந்தமுட னுந்தழலும் வெங்கணுட னும்பகடு
தன்புறம் வருஞ்சமனையான்
கண்டுகுலை யும்பொழுதி லஞ்சலென மென்சரண
கஞ்சமுத வுங்கருணைவேள்
கந்தன்முரு கன்குமரன் வண்குறவர் தம்புதல்வி
கணவனடல் கொண்ட வேலே. 4

ஆலமா யவுணருக் கமரருக் கமுதமா
யாதவனின் வெம்மையொளிமீ

தரியதவ முனிவருக் கிந்துவிற் றண்ணென்
றமைந்தன் பருக்கு முற்று
மூலமாம் வினையறுத் தவர்கள்வெம் பகையினை
முடித்திந்தி ரர்க்குமெட்டா
முடிவிலா நந்தனல் கும்பத மளித்தெந்த
மூதண்ட மும்புகழும்வேல்
ஏலவாம் யானையின் கோடதிற் சொரிமுத்து
மின்பணிக ளுமிழுமுத்து
மினிவாடை மான்மத மகிலோடு சந்தன
மிலவங்க நறவ மாரும்
தாலமா மரமுதற் பொருள்படைத் திடுமெயினர்
தருவனிதை *மகிழ்ந னையன்
தனிநடம் புரிசமர முருகனறு முகன்குகன்
சரவணக் குமரன் வேலே. 5

பந்தாட லிற்கழங் காடலிற் சூடூசல்
பாடலினொ டாடலி னெலாம்
பழந்தெவ்வர் கட்கந் துணித்திந்தி ரற்கரசு
பாலித்த திறல் புகழ்ந்தே
சந்தாரு நாண்மலர்க் குழலரம் பையர்களுஞ்
சசிமங்கை யனையர் தாமுந்
தன்னையன் பொடுபாடி யாடும்ப்ர தாபமுந்
தலைமையும் பெற்ற வைவேல்
மந்தா கினித்தரங் கச்சடில ருக்கரிய
மந்த்ரவுப தேச நல்கும்
வரதேசி கன்கிஞ்சு கச்சிகா லங்கார
வாரணக் கொடியு யர்த்தோன்
கொந்தார் மலர்க்கடம் புஞ்செச்சை மாலையுங்
குவளையுஞ் செங்காந்தளுங்
கூதாள மலருந் தொடுத்தணியு மார்பினன்
கோலத் திருக்கை வேலே. 6

அண்டங்க ளொருகோடி யாயினுங் குலகிரி
அநந்தமா யினுமேவினு
லடையவுரு விப்புறம் போவதல் லதுதங்க
லறியாது சூரனுடலைக்

---

*" குரவனையன் " என்றும் பாடம்

கண்டம் படப்பொருது காலனுங் குலைவுறுங்
கடியகொலை புரியு மதுசெங்
கனகா சலத்தைக் கடந்துமுனை யிட்டுக்
கடக்கின்ற துங்கநெடுவேல்
தண்டந் தனுத்திகிரி சங்குகட் கங்கொண்ட
தானவாந் தகன் மாயவன்
தழல்விழிக் கொடுவரிப் பருவுடற் பஃறலைத்
தமனியச் சுடிகையின் மேல்
வண்டொன்று கமலத்து மங்கையுங் கடலாடை
மங்கையும் பதம்வருடவே
மதுமலர்க் கண்டுயில் முகுந்தன்மரு கன்குகன்
வரைகைத் திருக்கை வேலே. 7

மாமுதல் தடிந்துதண் மல்குகிரி யூடுபோய்
வலியதா னவர்மார் பிடம்
வழிகண்டு கமலபவ னத்தனைச் சிறையிட்டு
மகவான் றனைச் சிறைவிடுத்
தோமஇரு டித்தலைவ ராசிபெற் றுயர்வானி
லும்பர்சொற் றுதிபெற்றுநா
வுடையகீ ரன்றனது பாடல்பெற் றுலகுதனி
லொப்பில்புகழ் பெற்றவைவேல்
சோமகல சப்ரபா லங்கார தாஜடா
சூடிகா லாந்தகாலர்
துங்கரக்ஷ கத்ரோண கட்கசூலி சஞ்சூல
துரககே சரமாம்பரச்
சேமவட வர்ம்புயப் பரணசங் காபரண
திகம்பர த்ரியம்பகமகா
தேவநந் தனகஜா நநசகோ தரகுகன்
செம்பொற் றிருக்கை வேலே. 8

தேடுதற் கரிதான நவமணி யழுத்தியிடு
செங்கரனை யமுதம் வாய்கொள்
செயமளித் தருளெனக் கெனவுவப் பொடுவந்து
சேவடி பிடித்த தெனவும்
நீடுமைக் கடல்சுட்ட திற்கடைந் தெழுகட்டு
நீயெமைக் காக்க வெனவும்

நிபுட முடி நெடியகிரி யெந்தமைக் காவெனவு
நிகழ்கின்ற துங்க நெடுவேல்
ஆடுமைக் கணபணக் கதிர்முடிப் புடையெயிற்
றடலெரிக் கொடியவுக்ர
அழல்விழிப் படுகொலைக் கடையகட் செவியினுக்
கரசினைத் தனியெடுத்தே
சாடுமைப் புயலெனப் பசுநிறச் சிகரியிற்
ருதிமித் துடனடிக்குஞ்
சமரமயில் வாகன னமரர்தொழு நாயகன்
சண்முகன் றன்கை வேலே. 9

வலாரியல லாகுலமி லாதகல வேகரிய
மாலறியு நாலு மறைநூல்
வலானலை விலானசி விலான்மலை விலானிவர்
மனோலய வுலாச முறவே
யுலாவரு கலோலமகர ராலய சலங்களு
முலோகநிலை நீர்நிலையிலா
வொலாவொலி நிசாசர ருலோகம தெலாமழ
லுலாவிய நிலாவு கொலைவேல்
சிலாவட கலாவிநோத வாசிமேழு காவிலோச
னுசின சிலாத ணிவிலா
சிலாமல ரெலாமதிய மோதிமதி சேலொழிய
சேவக் சராப முகிலாம்
விலாசகலி யாணகலை சேரபசு மேலைமுலை
மேவிய விலாச வகலன்
விலாழியி னிலாழியகல் வானிலன லாரவிடு
வேழமிளை ஞன்கை வேலே. 10

உ

முருகா

மயில் விருத்தம்

— ❖ —

காப்பு

சந்தன பாளித குங்கும புளகித சண்பக கடகபுயச்
சமர சிகாவல குமர சடானன சரவண குரவணியுங்
கொந்தள பாரகி ராதபு ராதநி கொண்க வெனப்பரவுங்
கூதள சீதள பாத மெனக்கருள் குஞ்சரி மஞ்சரிதோய்

கந்தக்ரு பாகர கோமள கும்பக ராதிப மோகரத
கரமுக சாமர கர்ண விசால கபோல விதானமதத்
தெந்த மகோதர மூஷிக வாகன சிந்துர பத்மமுகச்
சிவசுத கணபதி விக்ந விநாயக தெய்வ சகோதரனே.

நூல்

சந்தான புஷ்பபரி மளகிங் கிணீமுகச்
சரணயுக ளமிர்தப்ரபா
சந்த்ரசே கரமூஷி காரூட வெகுமோக
சத்யப்ரி யாலிங்கனச்

சிந்தா மணிக்கலச கரகட கபோலத்ரி
யம்பக விநாயகன்முதற்
சிவனைவலம் வருமளவி லுலகடைய நொடியில்வரு
சித்ரக் கலாப மயிலாம்

மந்தா கிநிப்பிரப வதரங்க விதரங்க
வனசரோ தயகிர்த்திகா

வரபுத்ர ராஜீவ பரியங்க தந்திய
வராசலன் குலிசாயுதத்
திந்த்ராணி மங்கல்ய தந்துரட் சாபரண
இகல்வேல் விநோத னருள்கூ
ரிமையகிரி குமரிமக னேறுநீ லக்ரீவ
ரத்நக் கலாப மயிலே. 1

சக்ரப் ரசண்டகிரி முட்டக் கிழிந்துவெளி
பட்டு க்ரவுஞ்ச சயிலந்
தகரப் பெருங்கனக சிகரச் சிலம்புமெழு
தனிவெற்பு மம்புவியுமெண்
டிக்குத் தடங்குவடு மொக்கக் குலுங்கவரு
சித்ரப் பதம் பெயரவே
சேடன்முடி திண்டாட ஆடல்புரி வெஞ்சூரர்
திடுக்கிட நடிக்கு மயிலாம்
பக்கத்தி லொன்றுபடு பச்சைப் பசுங்கவுரி
பத்மப் பதங் கமழ்தரும்
பாகீ ரதிச்சடில யோகீ சுரர்க்குரிய
பரம வுபதேச மறிவிக்
கைக்குச் செழுஞ்சரவ ணத்திற் பிறந்தவொரு
கந்தச் சுவாமி தனிகைக்
கல்லார கிரியுருக வருகிரண மரகத
கலாபத்தி லிலகு மயிலே. 2

ஆதார பாதளம் பெயர்வடி பெயரமூ
தண்டமுக டதுபெயரவே
யாடரவ முடிபெயர எண்டிசைகள் பெயரவெறி
கவுட்கிரி சரம் பெயரவே
வேதாள தாளங்க ளுக்கிசைய ஆடுவார்
மிக்கப் ரியப்படவிடா
விழிபவுரி கவுரிகண் டுளமகிழ விளையாடும்
விஸ்தார நிர்த்த மயிலாம்
மாதாநு பங்கியெனு மாலது சகோதரி
மகீதரி கிராத குலிமா
மறைமுநி குமாரிசா ரங்கனந் தனிவந்த
வள்ளிமணி நூபுர மலர்ப்

பாதார விந்தசே கரனேய மலருமுற்
பலகிரி யமர்ந்த பெருமாள்
படைநிருதர் கடகமுடை படநடவு பச்சைப்
பசுந்தோகை வாகை மயிலே. 3

உககோடி முடிவின்மண் டிய சண்ட மாருத
முதித்ததென் றயனஞ்சவே
ஒருகோடி யண்டரண் டங்களும் பாதாள
லோகமும் பொற்குவடுறும்
வெகுகோடி மலைகளு மடியினில் தகர்ந்திரு
விசும்பிற் பறக்க விரிநீர்
வேலைசுவ றச்சுரர் நடுக்கங் கொளச்சிறகை
வீசிப் பறக்கு மயிலாம்
நககோடி கொண்டவுணர் நெஞ்சம் பிளந்துதர
கேசரி முராரி திருமால்
நாரணன் கேசவன் சீதரன் தேவகீ
நந்தனன் முகுந்தன் மருகன்
முககோடி நதிகரன் குருகோடி யநவரத
முகிலுலவு நீல கிரிவாழ்
முருகனுமை குமரனறு முகனடவு விகடதட
மூரிக் கலாப மயிலே. 4

சோதியிம வேதண்ட கன்னிகையர் தந்தவபி
நயதுல்ய சோம வதன
துங்கத்ரி சூலதரி கங்காளி சிவகாம
சுந்தரி பயந்த நிரைசே
ராதிநெடு மூதண்ட அண்டபகி ரண்டங்க
ளியாவுங் கொடுஞ்சிறகினு
லணையுந்த னதுபேடை யண்டங்க ளென்னவே
யணைக்குங் கலாப மயிலாம்
நீதிமறை யோதண்ட முப்பத்து முக்கோடி
சித்தரும் பரவு கிரியாம்
நீலகிரி வேலவ னிராலம்ப நிர்ப்பய
னிர்வியா குலன் சங்குவாள்
மாதிகிரி கோதண்ட தண்டந் தரித்தபுயன்
மாதவன் முராரி திருமால்

மதுகைட வாரிதிரு மருகன்முரு கன்குமரன்
வரமுதவு வாகை மயிலே. 5

சங்கார காலமென அரிபிரமர் வெருவுறச்
சகல லோகமு நடுங்கச்
சந்த்ரசூ ரியரொளித் திந்த்ராதி யமரருஞ்
சஞ்சலப் படவுமையுடன்
கங்காளர் தனிநட் டஞ்செய்த போதந்த
காரம் பிறந்திடநெடுங்
ககனகூ டமுமேலை முகடுமூ டியபசுங்
கற்றைக் கலாப மயிலாஞ்
சிங்கார குங்கும படீரம்ருக மதயுகள
சித்ரப் பயோதரகிரித்
தெய்வவா ரணவநிதை புனிதன் குமாரன்
திருத்தணி மகீதரனிருங்
கெங்கா தரன்கீத மாகிய சுராலய
க்ருபாகரன் கார்த்தி கேயன்
கீர்த்திமா வசுரர்கள் மடியக்ர வுஞ்சகிரி
கிழிபட நடாவு மயிலே. 6

தீரப் பயோததி திக்குமா காயமும்
செகதலமு நின்று சுழலத்
திகழ்கின்ற முடிமவுலி சிதறிவிழ வெஞ்சிகைத்
தீக்கொப் புளிக்க வெருளும்
பாரப் பணாமுடி யநந்தன் முத லரவெலாம்
பதைபதைத் தேநடுங்கப்
படர்சக்ர வாளகிரி துகள்படவை யாளிவரு
பச்சைப்ர வாள மயிலாம்
ஆரப்ர தாபபுள கிதமதன பாடீர
அமிர்தகலசக் கொங்கையாள்
ஆடுமயில் நிகர்வல்லி அபிராம வல்லிபர
மாநந்த வல்லி சிறுவன்
கோரத்ரி சூலத்ரி யம்பக ஜடாதார
குருதரு திருத்தணிகைவேள்
கொடியவநிசி சரருதர மெரிபுகுத விபுதர்பதி
குடிபுகுத நடவு மயிலே. 7

செக்கரள கேசசிக ரத்நபுரி ராசிநிரை
சிந்தப் புராரி யமிர்தந்
திரும்பப் பிறந்ததென ஆயிரம் பகுவாய்கள்
தீவிஷங் கொப்புளிப்பச்
சக்ரகிரி சூழவரு மண்டலங் கள்சகல
சங்கார கோர நயனத்
தறுகண்வா சுகிபணு முடியெடுத் துதறுமொரு
சண்டப்ர சண்டமயிலாம்
விக்ரம கிராதகுலி புனமீ துலாவிய
விருத்தன் திருத்தணிகைவாழ்
வேலாயு தன்பழ வினைத்துய ரறுத்தெனை
வெளிப்பட வுணர்த்தி யருளித்
துக்கசுக பேதமற வாழ்வித்த கந்தச்
சுவாமிவா கனமானதோர்
துரககஜ ரதகடக விகடதட நிருதர்குல
துஷ்டர் நிஷ்டூர மயிலே. 8

சிகரதம னியமேரு கிரிரசத கிரிநீல
கிரியெனவு மாயிரமுகத்
தெய்வநதி காளிந்தி யெனநீழ லிட்டுவெண்
திங்கள்சங் கெனவும்ப்ரபா
நிகரெனவு மெழுதரிய நேமியென வுலகடைய
நின்றமா முகிலென்னவே
நெடியமுது ககனமுக டுறவீசி நிமிருமொரு
நீலக்கலாப மயிலாம்
அகருமரு மணம்வீசு தணிகையபி ராமவே
ளடியவர்கள் மிடியகலவே
யடல்வேல் கரத்தசைய ஆறிரு புயங்களி
லலங்கற் குழாமசையவே
மகரகன கோமளக் குண்டலம் பலவசைய
வல்லவுணர் மனமசையமால்
வரையசைய உரகபில மசையவெண் டிசையசைய
வையாளி யேறு மயிலே. 9

நிராசத விராசத வரோதய பராபர
னிராகுல னிராமய பிரா

னிலாதெழு தலாலற மிலானெறி யிலானெறி
நிலாவிய வுலாசவி தயன்
குராமலி விராவுமிழ் பராரை யமராநிழல்
குராநிழல் பராவு தணிகைக்
குலாசல சராசர மெலாமினி துலாவிய
குலாவிய கலாப மயிலாம்
புராரிகும ராகுரு பராவெனும் வரோதய
புராதன முராரி மருகன்
புலோம்சை சலாமிடு பலாசன வலாரிபுக
லாகுமயி லாயுதநெடுந்
தராதல கிராதர்கள் குலாதவபி ராமவல
சாதனன் விநோத சமரன்
தடாரி விகடாசுரன் குடாரித படாதிகழ்
சடாநந னடாவு மயிலே. 10

எந்நாளு மொருசுனையி லிந்த்ரநீ லப்போ
திலங்கிய திருத்தணிகைவாழ்
எம்பிரா னிமையவர்கள் தம்பிரா னேறுமொரு
நம்பிரா னுன மயிலைப்
பன்னூளு மடிபரவு மருணகிரி நாதன்
பகர்ந்தவதி மதுர சித்ரப்
பாடல்தரு மாசறு விருத்தமொரு பத்தும்
படிப்பவர்க ளாதி மறைநூல்
மன்னுன் முகம்பெறுவ ரன்னமே றப்பெறுவர்
வாணிதழு வப்பெறுவரால்
மகரால யம்பெறுவ ருவணமே றப்பெறுவர்
வாரிச மடந்தையுடன் வாழ்
அந்நாய கம்பெறுவ ரயிராவ தம்பெறுவ
ரமுதா சனம்பெறுவர்மே
லாயிரம் பிறைதொழுவர் சீர்பெறுவர் பேர்பெறுவர்
அழியா வரம்பெறுவரே. 11

— ❋ —

கந்தரந்தாதி, பாட்டு முதற் குறிப்பகராதி

கந்தரலங்காரம் பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

கந்தரநுபூதி பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி